MARY GRACE

Întoarcerea eroului

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELVIRA POPESCU

ALCRIS

Capitolul 1

"Spectaculoasă evadare a ostaticului american Matthew Colter!"

Lovind cu o mână jurnalul care anunța evenimentul pe prima pagină, unchiul Harry proclamă:

– Un erou, este un adevărat erou! Sărmanul Matt, cine ar fi crezut că o să scape?

"Cine s-ar fi îndoit?", gândea din partea sa Leslie, ocupată să calce o cămașă pentru Teddy. Dar nu spuse nici un cuvânt. De la întoarcerea sa de la birou, aflase știrea și evadarea lui Matt topise în inima ei atâtea speranțe dar și atâtea temeri, încât era foarte tulburată.

Harry, indiferent la tăcerea ei, reluă cu încântare:

– Mă întreb când va reveni în Statele Unite. Fără îndoială, prima sa vizită va fi la Washington, căci îmi imaginez că autoritățile ar dori să-i cunoască povestea.

Apoi, după o pauză:

– Dacă te-ai duce împreună cu copiii să-l întâlnești acolo?

– Nu!

Puțin îi păsa că vehemența răspunsului său îl surprindea pe Harry. Să meargă la Washington fără să fie invitată? Nici vorbă!

– Poate ai dreptate, recunoscu el în cele din urmă. Povestea asta l-a zdruncinat. Este mai bine să-l vezi singură pentru început.

– Nu voi merge nici singură, nici cu copiii.

– Cum așa? Dar... ești soția lui!

– Da, soția pe care a părăsit-o!

– Haide, Leslie, să nu ne mai întoarcem la asta. Matt n-a făcut decât să-și exercite meseria. Ziarul său l-a trimis pentru un reportaj la Beirut.

– Nu, în Bali. Dar n-are importanță. Dacă ar fi fost numai de data aceasta...

De fapt, toată viața lor conjugală era ratată. Matt nu o iubise niciodată, cum îl iubea ea pe el. Totuși, ar fi primit-o cu brațele deschise în loc să refuze s-o vadă.

Este adevărat, o bucura faptul că era liber. Ce era mai normal pentru o femeie încă îndrăgostită de un bărbat? Dar să meargă să-l caute... nu.

De doi ani și jumătate – de când dura despărțirea lor – Matt nu-și manifestase dorința de a o vedea. Și cele paisprezece luni de captivitate în Orientul Mijlociu nu-i schimbase, probabil, hotărârea cu privire la acest subiect. Atunci, de ce să meargă la el?

În schimb, dacă el ar fi revenit...

Dar mai bine să nu se mângâie cu această speranță.

– Deci, cu adevărat, nu vrei să mergi?

Expresia lui Harry spunea multe despre neîncrederea și dezaprobarea sa.

– De ce să dezgropăm trecutul, Harry?

– Pentru că jocurile nu sunt făcute. Pentru că între Matt și tine, totul poate reîncepe.

Tânăra femeie clătină din cap. Apoi, pentru a crea o diversiune și mai puțin din convingere, ea adăugă:

– Dacă ar fi un bărbat cu care mi-aș putea reface viața, acesta ar fi mai degrabă Nicolas decât Matt.

– Glumești?

– Deloc. Acesta are multe calități, o știi și tu. Este un om așezat, echilibrat, poți conta pe el. Și apoi, vrea să se însoare cu mine.

Harry luă un aer ofensat.

– Crezi, într-adevăr, că un pescar de languste te-ar face fericită?

– Ai ceva împotriva pescarilor de languste? replică Leslie cu un surâs.

Apoi, redevenind serioasă:

– Și Matt, m-ar face fericită?

Urmă o liniște lungă. În cele din urmă Harry suspină, apoi cu un gest care îi era familiar, își trecu o mână peste craniul său pleșuv.

– Am impresia că da. Mă înșel?

În tot cazul, pentru un timp. Îmi amintesc, la început, când v-ați cunoscut erați foarte, foarte îndrăgostiți.

La aceste amintiri, un surâs se instală pe buzele lui Harry. Dar Leslie refuza să se complacă în aceste amintiri. Erau prea dureroase, prea crude. Ea așeză pe un umeraș cămașa călcată și luă alta din coș. În timp ce o întindea pe masă, Harry o observa, așteptând un răspuns care nu mai venea. Cu obrajii fini, înconjurați de bucle brune, puțin în dezordine, nepoata sa era frumoasă, dar ce amărăciune se citea în cutele gurii sale și ce tristețe în ochii ei albaștri. Îți era greu să vezi așa ceva la o femeie atât de tânără.

Cu un nou suspin, Harry își concentră atenția asupra jurnalului pe care-l ținuse tot timpul în mână. Mattew Colter, corespondentul de presă reținut captiv își regăsea libertatea ca un erou. Citind aceste rânduri, el decretă cu un ton ferm:

– Un erou trebuie să aibă o soție care să vină să-l întâmpine.

– Nu conta pe mine pentru asta.

Pe soțul său erou, Leslie îl iubise la disperare și suferise. Dacă revenea, era ceva. Dar ea nu va merge să-l caute pentru a nu se expune la noi suferințe.

***

În micul orășel Day's Harbor, în statul Maine unde trăia Leslie, oamenii veniră repede s-o asalteze. Ce noutăți avea despre Matthew Colter? Ei doreau să știe mai multe.

Leslie nu avea nici o știre.

Orele trecură, apoi zilele, săptămânile. Matt nu dădea nici un semn. Ceea ce nu era surprinzător, afirma Leslie. Dar surâsul său ascundea prost neliniștea pe care o simțea. De mult timp, Matt nu mai avea nici o obligație față de ea. Și aceasta, în timp ce nu erau divorțați.

Cunoscându-l, el trebuia să-și fi imaginat că dispariția sa și apoi captivitatea ar fi lăsat-o indiferentă. Și acum, nu găsea util să stabilească legătura cu ea. Un punct de vedere pe care Leslie se străduia să-l împărtășească pe măsură ce zilele treceau fără nici o veste de la Matt.

Ar fi putut să-l uite, să-l șteargă din gândurile sale dar, din păcate, Matt Colter era peste tot! Se vorbea despre el la radio, la televizor, în ziare, era pe coperta revistelor. Leslie spera că, în timp, curiozitatea publicului va slăbi. Greșeală... Preocupați de amenințarea terorismului, neliniștiți pentru siguranța lor, oamenii erau încântați să aibă un nou erou și nu-l lăsau! Poate că fusese atins de calviție ca Hobart, cu o bărbie dublă ca Luther sau părea de șaizeci de ani ca Griswald – cei trei tovarăși de evadare – poate atunci l-ar fi uitat în mod voit. Dar nu erau mulți bărbați în același timp tineri, frumoși și destul de curajoși pentru a-și risca viața împotriva terorismului.

Matt Colter era adulat ca un erou. Și Leslie, chiar și ea devenea aproape nebună... Era frustrant să nu poată răspunde

la întrebările celor din jur! Și cine știe cât ar fi lâncezit în așteptare dacă vizia neașteptată a mamei sale nu ar fi deblocat brusc situația?

Maddie Fuller străbătuse viața după cum bătea vântul întâmplării și după venirile și plecările fantomei soțului său. Ea simboliza acel gen de femeie cum Leslie nu-și dorea să devină; și ea se jurase că viața sa conjugală nu va semăna niciodată cu cea a mamei sale. Dar trebuia să recunoască, eforturile sale fuseseră zadarnice. Când mama sa veni în vizită, ea remarcă figura trasă și oboseala fiicei sale.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fata mea, ce înfățișare rea ai! exclamă ea. Ah! Parcă ai semăna cu mine!

– Ce vrei să spui?

– Îți lipsește teribil. Nu poți trăi fără el.

– Dar...

– Așa cum îmi lipsea mie Jack. Îl așteptam, îl așteptam și așa mi-a trecut viața. Și când revenea....

Cu privirea tristă, Maddie lăsă fraza în suspensie și Leslie termină în locul ei:

– Era pentru a pleca din nou a doua zi. Cazul meu este diferit, mamă.

– Nu, Leslie. Este soarta noastră, să așteptăm, să sperăm...

Să nu luăm niciodată inițiativa se gândea Leslie. Nu! Nu va fi soarta sa. Detestase întotdeauna la mama sa lipsa de ambiție, incapacitatea de a-și asuma viața. Și Maddie vedea la ea același cusur?

Era timpul să aleagă!

Ea nu se va plictisi la nesfârșit pentru că Matt nu o chema. Alesese să trăiască fără ea, Leslie va trăi fără el!

Un punct de vedere pe care Nicolas îl aproba din toată inima.

Stând în bucătărie în această dimineață de sâmbătă ploioasă din luna mai, el o asculta pe tânăra femeie povestindu-i discuția cu mama sa. Erau singuri, copiii plecaseră la prietenii lor și Harry la dentist. Vorbind, Leslie frământa aluatul pentru prăjituri cu scorțișoară. La sfârșitul povestirii ei, Nicolas declară:

– Soluția este simplă, Leslie. Căsătorește-te cu mine.

Surprinsă, Leslie nu putu să răspundă.

– Matt este teafăr și sănătos, nu-i așa? reluă Nicolas.

– Da.

– Divorțul ți se părea un inconvenient în situația în care se găsea, ești de acord?

– Da.

– Bine. Situația s-a schimbat și tu vrei să se schimbe și a ta. Deci...

Concluzia se impunea...

Simțindu-se prost sub privirea plină de speranță a lui Nicolas, Leslie ridică din umeri. Deci, ce-i de făcut?... De ce ezita? Aștepta încă un telefon care nu mai sosea? La ora asta, Matt uitase de existența sa. Nicolas avea dreptate: nici o scuză nu justifica de acum înainte să amâne divorțul.

În plus, Nicolas ar fi un soț excelent. El o iubea de mulți ani. Și apoi era un bărbat solid, liniștit și sigur, era stânca de

siguranță în oceanul tumultuos al vieții. În felul său, Leslie îl iubea. Nu cu acea pasiune devastatoare pe care o simțise pentru Matt. Dar, după toate furtunile și oceanele dezlănțuite, prezenta o mare atracție pentru o femeie care fusese o victimă?

Cu inima bătând, Leslie îl privea pe Nicolas. Nu era prima oară când îi propunea căsătoria. Nici prima dată când ea se gândea să accepte. Dar fu pentru prima oară când, cu un surâs tremurător, murmură:

– Ei bine... de acord.

Pe fața lui Nicolas, neliniștea făcu loc bucuriei. Într-un mare elan, o îmbrățișă pe Leslie, o ridică de la pământ și o învârti în brațele sale înconjurând bucătăria.

– În sfârșit! Dacă ai ști, nu-mi vine să cred.

Apoi, dându-i drumul, o sărută cu ardoare.

În spatele lor se auzi ușa.

– Harry, poți să mă feliciți! exclamă Nicolas, întorcându-se pe jumătate. O să mă căsătoresc!

– Nu cu soția mea, se auzi o voce gravă.

Leslie trebui să se agațe de un scaun ca să nu cadă.

– Matt!

– Colter?

Toată veselia dispăruse din vocea lui Nicolas. El și Leslie îl priveau pe bărbatul brunet care stătea cu rucsacul pe umăr și un surâs răutăcios pe buze.

– Ei da, Colter.... la dispoziția dumneavoastră.

Apoi, fixând-o pe Leslie, cu o privire severă:

– Pe cât știu, n-am divorțat?

– N... nu.... nu. În sfârșit, nu încă.

– N-am divorțat. Punct. Asta este tot.

Această atitudine hotărâtă o irită pe Leslie.

– Ce vrei să spui?

– Că ești soția mea și așa vei rămâne.

Ce tupeu! Cum își permitea să vină aici pe neașteptate și să-i impună legea lui?

– Așa deci?

– Perfect.

– Și cine a decis?

– Eu.

– După toți acești ani?

– Da, după toți acești ani, repetă el, ironic.

Furioasă, Leslie îl fulgeră cu privirea. Unde era bărbatul la care visase? Acela care o strângea în brațe, îi murmura că îi lipsise și o ruga să-l accepte din nou alături de ea? Doar himere...

– Tu ai plecat, Matt.

– Da, și iată-mă.

– Așa, pe neașteptate?

– Trebuia să stabilesc poate o întâlnire?

– Eu... sunt.... surprinsă, asta-i tot. Cât timp crezi că vei rămâne?

– Sunt aici pentru totdeauna.

După această declarație, trecu pe lângă tânăra femeie stupefiată, pentru a se duce în încăperea vecină a cărei ușă o trânti cu un zgomot sec.

Șocată, Leslie rămase acolo, cu brațele atârnând. Nicolas îi strânse mâinile într-un gest de consolare.

– Spune, n-o să...

Cu toate că ochii îi erau neliniștiți, în voce i se ghicea înțelegerea.

– Ce? Să-i cad în brațe? Glumești!

– Ai auzit? A spus "pentru totdeauna".

– Și tu îl crezi? ripostă Leslie, cu amărăciune.

Ea nu vroia să-l creadă! Era o glumă proastă, a manifestare a umorului pervers al lui Matt.

– Atunci, de ce s-a întors?

– De unde să știu? Pentru a mă înnebuni! Poate și-a amintit brusc de existența mea. Ascultă, Nicolas.... vreau să am inima împăcată. O să-i vorbesc.

– Vrei să rămân?

– Nu.

– Asta mă neliniștește.

Și Leslie era neliniștită, dar în fața lui Nicolas vroia să se arate încrezătoare.

– Te voi suna imediat pentru a-ți povesti.

Și pentru că părea ezitant, îl sărută pe obraz.

– Promiți?

– Promit.

Imediat ce Nicolas plecă, Leslie respiră profund, apoi, cu un pas ferm, intră în salon. Matt, instalat pe canapea, ridică spre ea o figură obosită.

– "Te voi suna imediat, promit", murmură el, imitând ironic vocea lui Leslie.

– Asculți pe la uși, acum?

– Se aud lucruri interesante. Cereri în căsătorie, de exemplu.

– Să fim serioși, Matt. De ce ai venit?

– Pentru tine.

– Și dorința de a mă vedea ți-a venit abia acum?

– Cum, adică?

– Sunt două săptămâni de când ești liber. Poate mai mult.

– Greșești, draga mea. Sunt "liber", cum spui tu, de mai puțin de douăzeci și patru de ore. De acord, am părăsit Assadul și această bandă de fanatici de cincisprezece zile, dar nu-ți poți imagina că am putut să fac ceea ce mi se cerea, din clipa în care le-am scăpat. Mai întâi, am fost rănit, ceea ce a făcut să stau într-un spital din Germania. Și, apoi, întorcându-mă, a trebuit să redactez un raport pentru autoritățile americane.

– Tu nu aparții de C.I.A.

– Poate, dar când oficialii îți cer o întrevedere, e dificil să răspunzi "nu, îmi pare rău, n-am chef". Și, bineînțeles, ziarul mi-a comandat câteva articole.

– Și firește, ai acceptat.

– Da, m-am detașat de toate aceste sarcini, admise sec, Matt. Pentru a reveni aici, la tine.

Minciuni, bineînțeles. Totuși, o parte din inima ei îi cerea să creadă aceste vorbe frumoase.

Dar, atunci, de ce n-a chemat-o?

– Nu era telefon, acolo unde erai?

Matt îi susținu privirea, fără să clipească.

– Nu puteam să te chem.

– Așa?

– Trebuia să te văd.

– De ce?

– Și tu, de ce n-ai venit să mă vezi? Nu e ușor să răspunzi, adăugă el, în fața tăcerii sale bizare.

Nu era dificil, dar în stadiul actual al lucrurilor, Leslie prefera să nu-i mărturisească adevăratul motiv. Căpătându-și sângele rece, ea întrebă:

– Bine, acum ești aici și apoi?

Figura lui Matt se lumină de un surâs.

– Și apoi? Ei bine, rămân.

Capitolul 2

Nu, nu va rămâne. Aceasta era convingerea lui Leslie. Sosist în mod nesăbuit, Matt va pleca așa cum a venit. Acest scenariu se petrecuse adesea în trecut.

După ce și-a revenit, Leslie analiză lucrurile cu mai multă luciditate. Ah, dacă ar fi știut să vadă ce se ascundea în spatele ochilor surâzători, al surâsului și al sărutărilor. Matt o vrăjise. Și cu inconștiența unei femei îndrăgostite, i-a plăcut să creadă că realitatea avea culoarea dorințelor sale.

Prima deziluzie venise înainte de a se sfârși luna de miere. Pentru a începe noua lor viață în doi, se refugiaseră în locuința pe care Harry o avea la Mount Desert Island. Chiar în a patra zi, Rebecca Walsh, seducătoarea colegă a lui Matt, a irupt pe neașteptate în universul lor idilic. Leslie își amintea episodul cu precizie.

– La Beirut este infern, îl anunță ea pe Matt.

Carlisee vrea să pleci acolo.

Și Leslie, înspăimântată, îl auzise pe Matt întrebând ce avion trebuie să ia. Acceptase să plece fără nici o ezitare!

Începând din acel moment, situația începuse să se degradeze. Un cuvânt de la Worldview, jurnalul la care lucra, și viața lor conjugală era sacrificată. La început, Leslie a privit lucrurile cu umor. Matt se va adapta, își zicea ea; îi trebuia doar puțin timp pentru a-și revizui valorile și viața lor de cuplu va deveni prioritară.

Dar timpul trecea fără ca nimic să se aranjeze. Din contră. Cu privirea sa plină de simpatie pentru Matt și cu surâsuri condescendente pentru Leslie, Rebecca Walsh intra, din ce în ce mai frecvent în intimitatea lor. Într-o zi, erau doi ani și jumătate de atunci, Leslie simți că e destul.

– Bali! exclamă de data asta cu voioșie Rebecca, fluturând un bilet de avion pe sub nasul lui Matt. Ce șansă pentru tine, Matt!

Leslie, furioasă, privea mica scenă de pe pragul bucătăriei.

Matt dorea să ascundă, dar Leslie ghicea exaltarea care vibra deja în vocea lui. Aceasta îi amintea frumoasele argumente pe care le invoca odinioară tatăl ei, de fiecare dată când își părăsea căminul.

– Trebuie să mă duc, draga mea, este important.

– Mai important decât noi? Și weekendul pe care trebuia să-l petrecem împreună? Și cele două săptămâni la Bangkok după aceea? Totuși, mi-ai promis!

Fremătând, Leslie îl sfida din priviri, fără să se gândească va crede Rebecca, cu detestabilul ei mic surâs amuzat.

– Știu, dar ce vrei? Nu sunt eu stăpânul evenimentelor din lume. Merg acolo unde se produc, când se produc.

– În acest caz, ia-mă cu tine.

– Haide, Leslie, fii serioasă!

– Dar sunt! Vreau să fiu cu tine, Matt. Este destul că ne separă mii de kilometri.

– Nu, nu se poate.

– De ce?

– Riști să fii ucisă.

– Și tu, la fel.

– Nu.

– Dar, cum poți fi atât de sigur?

– Dacă nu ești acolo, pot răspunde de siguranța mea. Prezența ta... m-ar distrage, aș fi neliniștit pentru tine.

Deja își îndesa lucrurile în sacul de voiaj.

– Dar...

– Nu. Nu mă vei însoți, Leslie. Să punem punct.

– Atunci, nu te duce!

– Sunt obligat!

– Nu este adevărat. Te duci pentru că așa vrei, pentru că îți iubești meseria mai mult decât pe mine! Ce spun eu... mai mult decât orice pe lume!

– Ei bine, da. Îmi place meseria mea.

La aceste cuvinte, disperarea a cuprins-o pe Leslie.

– În acest caz, de ce te-ai căsătorit? Destul, Matt! M-am căsătorit cu tine ca să ducem o viață de cuplu. Du-te, dacă vrei, du-te să te ucidă.

Dar nu mai face promisiuni pe care ești incapabil să le ții. Și dacă pleci, să nu te mai întorci!

– Leslie...

– Nu, nu-mi voi schimba hotărârea! Du-te, dacă asta te încântă. E inutil să revii atâta timp cât nu vei ști să-ți ții promisiunile!

Privirile lor s-au înfruntat atunci, într-o luptă tăcută, apoi cu o ridicare resemnată din umeri, Matt a plecat cu sacul în spate.

În lacrimi, cu furie în inimă, Leslie s-a afundat în divan. Era împotriva lumii întregi, a lui Matt, a Rebeccăi, a tatălui și a mamei sale, dar mai ales a ei însăși.

Săptămânile treceau și, odată cu ele, speranța că Matt își va revizui hotărârea și va reveni. După reflecții îndelungate și ezitări, Leslie s-a decis să meargă să-l vadă la jurnal. Era încercarea ultimei șanse de a salva căsnicia lor în derivă.

Și acolo, culmea nenorocului, prima persoană pe care a văzut-o a fost Rebecca.

– Pot să-ți fiu utilă cu ceva, Leslie?

Tânăra femeie ezită. Rebecca nu era o prietenă în ochii săi, din contră. Poziția sa privilegiată în muncă, alături de Matt, îi trezise de multe ori gelozia.

– Da... eu... îl caut pe Matt.

– Este în ședință cu domnul Carlisle. O clipă, mă duc să văd dacă a terminat.

Cu un surâs, Rebecca dispăru în spatele ușii patronului.

Cuprinsă de neliniște, Leslie aștepta.

La sfârșitul unor minute interminabile, ușa se deschise în sfârșit. Nu era Matt, ci Rebecca. Cuvintele pe care le pronunță confirmară groaznicul presentiment pe care îl avu Leslie văzând-o.

– Nu știu cum să-ți spun... Nu vrea să te vadă.

Aceste cuvinte, tonul fals dezolat al Rebeccăi, expresia sa vor rămâne gravate în memoria lui Leslie.

– L-am informat de vizita ta, și a spus că nu vrea să fie deranjat, precizează Rebecca.

Leslie a trebuit să-și muște buzele pentru a reprima amărăciunea care o încerca. Nedorind să se dea în spectacol în fața colegei lui Matt, se îndreptă în goană către ieșire, după câteva mulțumiri vagi.

Ei bine, de data aceasta nu va mai exista nici o îndoială, nici o ambiguitate, ruptura se produsese. Acesta era tristul bilanț pe care Leslie îl târa după ea, îndreptându-se către spitalul unde lucra atunci, cu normă redusă. În aceeași seară, la televizor, se anunța că un grup de ziariști americani plecaseră să facă reportaje într-o țară din America Centrală unde avusese loc o tentativă de lovitură de stat. Leslie înțelese că, o dată în plus, Matt dăduse prioritate meseriei sale. Nu se înșelase.

De atunci, tânăra femeie nu l-a mai revăzut, cu excepția fotografiilor din jurnal sau din reviste.

Și acum, că era aici, ce să facă?

Incapabilă să facă față tensiunii cauzate de simpla lui prezență, Leslie se refugiase în bucătărie și încercând să termine prăjitura, se gândea ce să facă.

– Așadar, te ascunzi?

Vocea lui Matt, foarte aproape, o făcu să tresară.

– Nicidecum!

– Așa aveam impresia. Ce păcat că faptul că m-ai revăzut a fost pentru tine o încercare penibilă.

– N-a fost penibilă, minți Leslie.

Cel puțin, nu în sensul în care credea el.

– Vroiam doar să termin prăjiturile, adăugă ea.

Matt nu răspunse. El rămase câteva clipe nemișcat privind-o cum presăra scorțișoară pe fiecare biscuit, apoi începu să se miște prin încăpere, punând mâna pe mobile, oprindu-se la fereastră pentru a contempla portul. În tot acest timp, Leslie încerca să simuleze nepăsarea.

În sfârșit, Matt se opri în fața ei.

– Sunt surprins că te-am găsit aici.

– Da? Totuși, aici ai venit ca să mă cauți.

– Pentru că nu cunoșteam alt loc. Și contam pe Harry pentru a obține informații. De fapt, nimic nu s-a schimbat, totul este ca în amintirile mele. Tu, această casă...

Leslie dădu din cap.

– Nu chiar totul. În momentul întâlnirii noastre, locuiam aici cu Harry și Leila. Acum nu mai este decât Harry. Leila a decedat, acum un an și jumătate.

Matt avu un aer consternat, fața lui deveni mai pală.

– Ce i s-a întâmplat?

– O pneumonie. Și cum avea inima slabă, știi asta... Totul s-a petrecut atât de repede.

– Sărmana Leila! Bietul Harry!

– Da...

Matt își trecu mâna prin părul său în dezordine și începu din nou să umble cu pași mari, încolo și încoace, prin bucătărie.

– Cel puțin au trăit fericiți împreună, declară el la un moment dat.

Leslie aprobă din cap. Era purul adevăr.

Ea îi aruncă lui Matt o privire pe furiș. Curios, i se părea că moartea Leilei l-a afectat mai mult decât și-ar fi putut imagina. Este adevărat că Harry era unul dintre prietenii săi cei mai dragi. Chiar mai mult decât un prieten, ci un veritabil ghid care l-a inițiat când s-a lansat în reportaje, tocmai când îi venea să-și părăsească meseria. Cât o privește pe Leila, s-a purtat cu el ca o mamă. Și greu ar fi fost ca cineva să fie maternă cu un bărbat ca Matt. După încercările pe care le-a îndurat, să afle astfel despre decesul său i-a provocat, cu siguranță, un șoc!

De altfel, un lung moment el s-a închis într-un mutism complet, pierdut în gândurile sale secrete. În cele din urmă, cu un suspin, își părăsi locul pentru a merge să se așeze pe colțul mesei.

– Din întâmplare, ai puțină cafea?

– Bineînțeles.

Prea fericită că și-a găsit o ocupație, ea luă o ceașcă pe care o umplu cu ceea ce rămăsese în cafetieră de la micul dejun.

– Mi-e teamă că e puțin cam tare. Dacă preferi, pot să fac alta.

– Mi se pare perfectă. După tot ce am înghițit acolo...

La această aluzie, Leslie se gândea la infernul care a fost detenția lui.

– A fost greu?

Expresia lui Matt se întunecă. Și răspunsul fu laconic.

– Da, destul.

Din nou, Leslie remarcă tendința lui de a-și târî piciorul stâng. Altfel, în poziția șezând, se ghicea pe o coapsă, o anumită grosime. Probabil, un pansament.

– S-a scris în presă că ai fost rănit. Era grav?

– Nimic catastrofal, spuse Matt, ridicând din umeri.

După care luă ceașca de cafea, aspirând mai întâi parfumul acesteia, cu pleoapele închise, apoi o duse la gură pentru a lua o primă înghițitură.

Brusc, inima lui Leslie bătu mai repede la gândul tabloului pe care îl ofereau ei doi, așezați aici, la această masă de bucătărie, într-o tăcere complice. Tabloul tipic al cuplului fără trecut într-o situație poate banală. Și totuși, erau departe de această imagine idilică!

Era prima oară când îl observa cu atenție pe Matt de la sosirea sa. Cât îmbătrânise în doi ani și jumătate... Veselia care îi lumina odinioară figura dispăruse, cu greu îi dădeai treizeci și patru de ani.

Din gropițele sale nu mai rămăseseră decât două scobituri în obrajii slăbiți. Cele câteva riduri care îi subliniau coada ochilor erau mai pronunțate ca înainte. Riduri expresive, sinonime cu veselia, așa le văzuse Leslie întotdeauna.

Dar, astăzi, nu exprimau decât suferință.

Matt ridică pleoapele și o privi pe tânăra femeie pe deasupra ceștii.

– Este bună cafeaua ta.

El bău încă o înghițitură pe care o degustă la fel ca pe cea dinainte. Acum, nici o furie nu-i însuflețea privirea. Din contră, se citea în ea o mare oboseală și tristețe care spuneau mai mult despre calvarul său decât orice cuvânt. Leslie simți o mare emoție.

– Îți dorești altceva? Poate ți-e foame?

– Da, aș mânca poate, ceva.

– Când ai luat masa ultima oară?

– Nu-mi mai amintesc. Fără îndoială, ieri seară. Rebecca preparase un pui fript, mi se pare...

Lui Leslie i se păru că inima încetează să-i bată.

– Rebecca, Rebecca Walsh? Erai la Rebecca Walsh?

– Da, ea m-a adăpostit după ce am ieșit din spital.

– Dar...

– Știi, hotelul nu era indicat pentru un convalescent. Era de preferat să ai pe cineva cu tine.

– Dar...

– Dacă nu te-am găsit la...

– Te gândeai sincer să mă cauți? După tot ce s-a petrecut între noi?

Matt puse brusc ceașca pe masă, apoi se ridică.

– Să spunem că, date fiind circumstanțele, credeam... Mi-era teamă, spuse el cu un surâs amar. Aș fi putut să mă

îndoiesc că alte ocupații te reține aici. Cred că nu-mi este foame, mulțumesc.

Cu acestea, ieși din încăpere șchiopătând ușor, lăsând-o pe Leslie între indignare și grijă. Ce om! Să aibă îndrăzneala să susțină că s-a refugiat la Rebecca Walsh pentru că ea, Leslie, nu era acolo pentru a avea grijă de el la ieșirea din spital. Matt Colter avea memorie scurtă! Fără îndoială uitase că, într-o zi, își manifestase clar intenția de a nu o mai vedea niciodată!

Furioasă, Leslie își îmbrăcă impermeabilul și ieși pe ușa de serviciu. Îi făcea bine să meargă prin ploaie, căci clocotea de furie!

La întoarcere, o oră mai târziu, fu înspăimântată să-l găsească pe Matt așteptând-o în pragul ușii.

– Unde ai fost?

Tonul său aspru și privirea-i dură o șocară.

– Am fost să mă plimb.

– Credeam că ai plecat.

– Să plec? Vrei să spui... să fi plecat de tot?

– Da. Ai fi putut să mă avertizezi.

Ea îl fixă, deconcertată de violența reacției sale.

– Am făcut o mică plimbare, aveam nevoie să mă gândesc. Și, de fapt, ce-ți pasă?

În loc de răspuns, Matt făcu o grimasă amară. Leslie intră și-și scoase impermeabilul.

– Ți s-a telefonat în timpul absenței. Am mai multe mesaje pentru tine. De altfel, n-am înțeles mare lucru din multe dintre acestea.

– Cine a sunat?

– Mai întâi, secretara dentistului. Unchiul Harry ți-a lăsat vorbă că merge să joace dame la Bert Daley. Apoi, un reprezentant al Asociației Regionale a Infirmierelor. Te căutau în legătură cu congresul ce se va ține la Boston luna viitoare, cu privire la copiii maltratați.

Matt o privi curios pe Leslie.

– Ai grijă de copiii maltratați?

– Am grijă de toți copiii. Sunt angajată la o școală din cartier.

Când se căsătoriseră și trăiau încă la New York, Leslie, care terminase un curs de infirmiere, găsise un post la un dermatolog. Un post fără mare importanță, dar era mulțumită, munca neocupând un loc preponderent în viața sa. Ar fi fost întotdeauna astfel, dar, de la călătoria în Columbia, dorise să se ocupe de copii. Așa că acest loc la școală corespundea dorințelor sale.

– Asta este tot? întrebă Leslie.

– Nu. Acum câteva minute, au sunat doi copii. Prima – se numea Rita – m-a însărcinat să-ți spun că este la Patsy și se va întoarce după-amiază, la orele cinci. Apoi, unul mai mic, Teddy.... sau Tommy? Este la Robby și te așteaptă să-l iei.

– Nimic altceva?

– Nu, nimic altceva.

– Bine, îți mulțumesc, răspunse Leslie.

– Spune-mi, cine sunt Rita și Teddy?

– Copiii mei.

Capitolul 3

– Copiii tăi?

– Da.

– Dar... cum? Ce copiii? bâigui Matt, stupefiat.

– I-am adoptat.

– Adoptat?

Ah, dacă era să fie surprins, Matt era într-adevăr! Aceasta nu avea nimic înspăimântător. Copiii fuseseră întotdeauna ultima sa preocupare. O jenă, un handicap.

– Da. Sunt originari din Columbia. Teddy are zece ani și Rita, șapte. Au rămas orfani în urma cutremurului de la San Fabio.

– San Fabio? Este unul din ținuturile cele mai atinse.

– Într-adevăr, a fost teribil.

– Erai acolo?

Ea aprobă cu un gest.

– Dar... Ce făceai acolo? întrebă Matt, uimit.

– Meseria mea de infirmieră.

– Nu lucrai atunci la doctorul Cummings?

– Nu, demisionasem cu câteva săptămâni după...

Nu putea să continue. Matt înțelese.

– Ai demisionat? Cum așa?

– Nimic nu mă mai reținea la New York.

Cum ar fi putut continua să trăiască în apartamentul lor atât de mare, să exercite o meserie neinteresantă în timp ce el alerga pe glob?

– Și, deci, ai părăsit tot pentru a merge în Columbia?

– Nu imediat. Mai întâi, m-am instalat aici, apoi m-am interesat de un post de infirmieră în străinătate. Când l-am obținut, am plecat.

Formulat astfel, totul părea simplu, dar în realitate... Cu un temperament puțin aventuros, se putea înțelege că Leslie decisese să-și smulgă rădăcinile. De fapt, dorise să înțeleagă de ce aceste ținuturi îndepărtate îl fascinaseră atât de mult pe soțul ei.

– Se trimit începătoare în aceste cazuri?

– Eram acolo în calitate de infirmieră calificată în îngrijirea copiilor și a femeilor însărcinate dintr-un sat. Întâmplarea a vrut să fiu acolo în timpul cutremurului.

Figura lui Matt se descompuse.

– Dumnezeule! ai fost rănită?

– Nu, am scăpat doar cu câteva zgârieturi.

– Povestește-mi.

– Mama lui Teddy și a Ritei era una dintre femeile care mă ajutau în munca mea. O persoană foarte devotată, care mi-a oferit ospitalitate. Ea îi creștea singură pe copii, împreună cu bătrâna sa mamă, pentru că soțul ei murise puțin după nașterea Ritei. În dimineața catastrofei, Teddy și Rita erau la școală, iar eu la clinică. Aceasta ne-a salvat. Manuela și mama sa, care se găseau acasă, au pierit sub dărâmături.

O emoție umbri privirea lui Matt.

– Acest eveniment a strâns legăturile ce existau între mine și copii. Astfel că, optsprezece luni mai târziu, când a trebuit să plec, am decis să-i iau cu mine.

Din nou, ea bravă, ca pentru a-l împiedica s-o critice. Dar, contrar așteptărilor, el se mulțumi să spună:

– Te înțeleg.

– Nu aș fi putut să-i părăsesc, reluă Leslie. Ei aveau cu disperare nevoie de mine. Și eu, de ei.

Urmă o tăcere.

– Dar ce am trăit noi în Columbia este fără îndoială departe de ce ai îndurat tu.

Matt ridică din umeri, apoi scoase din buzunar un pachet de țigări turtit.

– Ei, fumezi? remarcă Leslie. Mi se pare că trebuia să te lași.

– Câteodată, îmi spun că nu e chiar atât de rău pentru sănătatea mea... Căci țin la viață. Ca probă: mi-a trebuit curaj să reușesc să evadez.

Cu un aer visător, privi țigara aprinsă apoi o strivi, cu un gest violent, în scrumieră.

– Vorbește-mi despre copii, Leslie.

– Ce vrei să știi?

– Cum i-ai adus aici, de exemplu.

– Cu avionul.

– Fără îndoială. Mă refeream la formalitățile administrative. Toată lumea știe cât de dificil este să adopți un copil din afara frontierelor.

– Așa este. Dar cazul lui Teddy și al Ritei era excepțional. În plus, ei nu erau încredințați unui organism, erau încredințați unei familii.

– Unei familii?

– Da... mie.

Ceea ce îi mărturisise lui Matt se limita la puține lucruri. Natural, nu se ignora că fusese căsătorită cu el, dar că erau separați. Se știa, de asemenea, că el era captiv și noutatea evadării lui emoționase pe oricine.

Teddy era mândru de a avea drept tată un erou care lucra la un jurnal. Dar pe care nu-l văzuse niciodată.

– Ce mândru sunt de el! îi mărturisise odată lui Leslie, cu ochii strălucitori, auzind de evadarea sa. Mă întreb dacă, într-o zi, el va fi mândru de mine.

– Sunt sigură că va fi mândru, dar nu vei avea probabil niciodată prilejul să-l întâlnești. Ți-am explicat deja, Teddy, că ne-am despărțit. Și este posibil, acum când este liber, să divorțăm.

– De ce? Puteți să rămâneți căsătoriți.

– Cred că nu.

Leslie, prudentă, schimbase subiectul, preferând să nu stârnească speranțe deșarte.

Lucrurile rămăseseră astfel. Și cum timpul trecuse fără ca tatăl erou să se manifeste, Teddy nu mai abordase chestiunea.

Fără îndoială că întoarcerea neprevăzută a lui Matt dăduse totul peste cap.

– Am ceva să vă spun, îi anunță tânăra femeie când i-a recuperat pe amândoi.

Se găseau în față la Patsy, la adăpost în mașina pe care cădeau picături de ploaie. Pe jumătate întoarsă pe scaunul său, Leslie îi privea pe rând, pe cei doi protejați ai săi, așezați pe bancheta din spate, cu ochii mari, în așteptarea nerăbdătoare a veștii.

– Iată. Avem... un invitat acasă.

– Cine? strigă Teddy.

– Sfântul Nicolae? întrebă Rita.

Încântată de primul său Crăciun american, Rita l-a ales pe Sfântul Nicolae ca idol al momentului.

– Nu. Este... este Matt.

– Matt. Matt Colter? Soțul tău? exclamă Teddy.

Leslie afirmă dând din cap.

– Tatăl nostru? spuse Rita.

– Ei, nu. În sfârșit da, am putea spune.

Teddy exalta.

– Lo sabia! Știam eu! Știam că va veni. O să rămână, nu?

– Ei bine, nu am nici cea mai mică idee.

– Da, va rămâne, afirmă Teddy cu siguranță.

– Nu știu repetă mai ferm Leslie. Și să nu încercați să-l influențați.

– Ce înseamnă "a influența"? se interesă Teddy.

Engleza sa, rudimentară cu unsprezece luni în urmă, se ameliorase foarte mult. Dar unele cuvinte îi erau necunoscute. Mai ales când nu vroia să le înțeleagă.

– Asta înseamnă că nu trebuie să-i spuneți că vreți să rămână.

– De ce nu? întrebă Teddy cu inocență.

– Nu trebuie, asta-i tot.

Cei doi copii o fixară cu un aer neîncrezător.

– Nu văd de ce...

– Să nu discutăm, Teddy, să faci ce ți-am spus.

Mama și fiul se observară o clipă în tăcere, apoi băiețelul se înclină.

– De acord. Ce avem la cină? întrebă Teddy cu un suspin.

De data aceasta se resemnă, ceea ce nu-l împiedică să țâșnească afară din mașină imediat ce au ajuns acasă.

– Așteaptă, strigă Leslie. Vom intra împreună.

Avea impresia că în grup vor avea o siguranță mai mare?

Matt și Harry vorbeau în salon, când ea intră împreună cu cei doi copii. Teddy îi era alături, dar Rita, intimidată, stătea puțin mai în spate. Privirile celor doi bărbați se fixară pe ei și Matt se ridică încet.

Leslie începu să vorbească, având vocea tremurată.

– Iată-i pe copiii mei, Teddy.... și Rita.

Apoi, adresându-se copiilor:

– Iată-l.... pe Matt.

Pentru nimic în lume nu ar fi putut spune "tatăl vostru".

Curajos, Teddy înaintă, cu mâna întinsă. Cum Matt stătea nemișcat, Leslie intră în panică. O să-l supere pe Teddy refuzând să-l salute? Matt nu prea era atras de copii. Leslie nu-l credea capabil de un astfel de gest. Ceea ce urmă o surprinse și mai mult. Ignorând mâna băiețelului, el îl luă în brațe și-l strânse la piept. Și făcu, apoi, același gest cu Rita.

Când o lăsă jos, pe fața lui se citea o expresie pe care Leslie nu i-o mai văzuse. Un amestec atât de mișcător de tandrețe și de suferință încât îi sfâșie inima.

– Sunt mulțumit că ai venit acasă, îi spuse Teddy, cu stângăcie.

– Și eu, răspunse Matt, surâzând.

– Ai să rămâi? întrebă Rita.

– Da, asta este intenția mea.

– Formidabil! exclamă Teddy aruncându-i lui Leslie o privire triumfătoare.

Apoi, fără alt preambul:

– Povestește-ne cum ai făcut să poți fugi.

– De ce nu mi-ai povesti tu, mai degrabă ce ai făcut azi după-amiază?

Teddy nu se lăsă rugat. Decepționată, Leslie se retrase în bucătărie. I-ar fi plăcut și ei să afle mai multe...

Comportamentul lui Matt nu înceta s-o uimească. Niciodată nu-și imaginase că-i va accepta pe Teddy și pe Rita cu o asemenea efuziune. De fapt, ce gândea el? Era serios când

pretindea că va rămâne? În adâncul inimii, îi renăștea speranța. Înspăimântată, Leslie îl urmărea fără milă. Trecutul o determina să nu-și facă iluzii.

Nu erau decât câteva ore de când Nicolas o ceruse în căsătorie, își spuse ea mai târziu, pregătind cina. Își schimbase hotărârea? Leslie era incapabilă să-și răspundă la această întrebare.

Când se întoarse în salon, îl văzu pe Teddy stând pe rezemătoarea canapelei. Sorbea cuvintele lui Matt, îl contempla cu admirație. De necrezut cum acesta se făcuse acceptat...

În curând, toată lumea se regăsi în jurul mesei, la cină. Prezența lui Matt printre ei i se părea lui Leslie ceva ireal. De mai multe ori trebui să-și repete că nu visa: în tot acest timp, Matt era acolo, așezat în fața ei, în timp ce conversația se desfășura bine. Unchiul Harry evoca revista pe care o publica, Teddy, ultimul său meci de base-ball și Rita, proiectul construcției unei cabane împreună cu Patsy.

Dinspre partea sa, Leslie rămânea izolată în tăcere. Și dacă ridica ochii, întâlnea invariabil pe furiș privirea lui Matt.

În sfârșit, cina s-a terminat. Leslie se refugie în bucătărie unde se simțea aproape ca o prizonieră. Dar perspectiva de a-l înfrunta pe Matt în salon era mai presus de puterile ei.

Cu toată agitația, ziua decursese bine. Nu, nu era în stare să discute astăzi despre viitor. După ce și-a preparat o ceașcă de ceai, a mers să-și caute un roman, s-a instalat la masă încercând să se scufunde în lectură, așteptând ora de culcare a copiilor.

Aceștia merseră în camera lor împotriva voinței lor, după ce îi smulseseră lui Matt promisiunea că-l vor găsi acolo a doua zi de dimineață.

– Și tu Matt, ai face bine să te culci, îl sfătui Harry. Ești extenuat.

– Da, sunt obosit, recunoscu Matt.

El se întoarse către Leslie, cu un aer întrebător.

– Este un pat liber în camera lui Teddy, declară ea.

Această declarație fu primită de unchiul Harry cu o expresie dezaprobatoare. Cât îl privește pe Matt, el se mulțumi cu un surâs ironic.

– Dacă așa ai prevăzut lucrurile.... zise el.

– Într-adevăr. Mă duc și eu să mă culc, anunță Leslie.

De data aceasta, unchiul Harry nu-și ascunse dezaprobarea.

– Cum? Credeam că tu și Matt veți avea multe să vă povestiți.

Harry avea dreptate, trebuia să discute. Dar nu în această seară. Leslie se simțea prea agitată, prea dezorientată de declarațiile lui Matt, dar și de propriile sentimente.

– Matt trebuie să fie obosit. În tot cazul, eu sunt. O să avem timp să flecărim.

– Să flecăriți? repetă unchiul Harry, neîncrezător.

Leslie nu răspunse. Fără să aștepte urmarea, ea urcă scara.

***

Ora trei dimineața. Tânăra femeie se trezi dintr-un somn agitat, tulburată de a se simți atât de nervoasă. Apoi, își aminti. Matt...

Nu trebuia să se gândească la el și să se culce la loc! Ușor de zis... Remarcă o rază de lumină pe sub ușă. Probabil că Harry uitase să stingă lumina la parter. Cel puțin, nu se culcase încă?

I se întâmpla câteodată să rămână singur să vegheze acolo jos. Noaptea era perioada cea mai grea pentru el, când se gândea la Leila, a cărei absență îl umplea de tristețe. De multe ori, trezindu-se, îl găsise pe balansoar, câteodată cu lumină, alteori în obscuritate. Prima dată, când se neliniștise să-l vadă acolo, îi mărturisise, cu un surâs melancolic, că se gândea la Leila. Tânăra femeie pregătise două cești de ciocolată pe care le băuseră evocând amintirea defunctei. În sfârșit, Harry reușise să adoarmă. Și după aceea, Leslie folosea același remediu de fiecare dată când îl găsea veghind.

Probabil că în această seară va fi la fel. Se ridică și își puse halatul de interior. După cum se vede, este mai bine să-i țină companie lui Harry decât să se agite în patul său, gândindu-se la Matt.

Dar Harry nu era pe balansoar. Fără îndoială că el uitase să stingă lumina. Leslie se pregătea să urce când îi atrase atenția un zgomot de pe verandă. Curioasă, se apropie. Era întuneric.

– Harry?

Nici un răspuns. Numai scârțâitul patului care se găsea acolo. Deodată, se auzi o voce:

– Sunt eu, Leslie.

Matt.

Inima îi tresări în piept.

– Matt.... ești bine?

– Da.

În întuneric, zări capătul incandescent al țigării pe care o ținea între buze. Privirea lui era ațintită spre farul ce se zărea în depărtare. Din profil, în penumbră, părea obosit.

– N-am dormit mult, adăugă el după un moment. Nu este atât de grav.

– Te gândești întotdeauna... acolo?

– Știi, este insuportabil să uiți o asemenea încercare.

– Ei te-au...

– Ce mi-au făcut? Nu m-au torturat. În sfârșit, nu în sensul la care era de așteptat. Pentru că, în sine, singurul fapt de a aștepta moartea în fiecare clipă, însemna o tortură. Și, după un timp.... și apoi, nu mai știu.

– Matt, ce s-a întâmplat?

– S-a sfârșit. Să nu mai vorbim.

– Dar...

Ce ton tăios, ca și când l-ar fi detestat pentru trecut! Părea că o barieră se ridica între ei; părea că din nou Matt o îndepărta.

– Ei bine... noapte bună.

La aceste cuvinte, tânăra femeie, resemnată, se îndepărtă.

– Leslie, unde te duci? Rămâi!

Nota de rugăminte din vocea lui o surprinse.

Încet, se întoarse către el.

– Harry avea dreptate, reluă Matt. Noi încă n-am discutat împreună.

– Nu, n-am făcut decât să ne certăm.

– Regret, nu doream așa ceva.

– Totuși, trebuie să admiți că ai făcut totul în acest sens.

– Tu cum ai fi procedat în locul meu? Sosind aici, l-am găsit pe imbecilul de Dubois care te cerea în căsătorie!

– Nicolas nu este un imbecil.

– E o chestiune de opinie. Dar trebuie să știi că nu a fost regăsirea la care am visat.

– La care visai, tu?

– Bineînțeles! De ce crezi că puteam face altfel? Da, visam. Dar nu că soția mea era pe punctul de a accepta o cerere în căsătorie.

– Atunci, ce fel de vis era?

– Că mă voi întoarce acasă și te vei repezi în brațele mele. Că vei dori să ștergi totul, s-o luăm din nou de la zero! Stupid, nu?

Deoarece Leslie, înmărmurită, tăcea, el surâdea ironic.

– Am înțeles... De fapt, nu spuneai că ți-e somn? De ce nu te duci să te culci?

– Mă pregăteam s-o fac. Tu mi-ai cerut să rămân.

– N-ar fi trebuit. Dar, de aici înainte, nu te mai reții. Noapte bună!

Leslie nu spunea nimic, zguduită de aceste revelații. Era sincer Matt? Dorea să reînceapă totul?

Din nou, ea întrevedea o lucire de speranță.

– Du-te să te culci, Leslie!

– Matt...

– Să nu mai vorbim! De altfel, aș fi făcut mai bine dacă tăceam.

Ridicându-se ieși în noapte, înainte ca Leslie să poată rosti un cuvânt.

O clipă, a fost tentată să-l urmeze, dar bunul simț o împiedică. Îl privea îndepărtându-se pe stradă și se simțea asaltată de mii de emoții, atât de diverse că o lăsau dezorientată.

Cine era acest Matt care reapăruse azi în viața sa? Acest bărbat sensibil, vulnerabil, se deosebea de cel pe care îl cunoscuse. Această metamorfoză, era, oare, trecătoare?

Atâtea întrebări o asaltau pe Leslie când a urcat în pat, fără să spere că somnul va veni. Luni întregi își imaginase scenariul întoarcerii lui Matt. Și că îi spunea cuvintele pe care le pronunțase în această după-amiază.

"Am venit să rămân. Pentru totdeauna".

Dar, acum, când le-a spus, era și mai rău. Mai ales, nu trebuia să se lase prinsă în cursă. O rănise în trecut, o va mai face încă. În fond, nu se schimbase. Și apoi, nu-și reclădise viața fără Matt?

Leslie își dădea seama că toate aceste concluzii nu serveau la nimic. Fusese suficient să-și arunce privirea asupra lui Matt ca să renască emoțiile și chinurile dorinței.

Leslie își amintea...

Când îl văzuse pentru prima oară, dormea în același pat în care îl găsise în astă-seară. Era vară, ea își petrecea vacanțele la unchiul și mătușa sa înainte de a începe cursurile de infirmieră. Ea revenise dintr-o lungă plimbare, deschisese ușa de la verandă și-l descoperise pe bărbatul vieții ei dormind acolo, pe pat.

Stupefiată, rămăsese nemișcată pentru a-l contempla pe acest bărbat atrăgător. Atunci, el deschisese ochii. Doi ochi extraordinari, de un negru intens.

– Am adormit în patul tău, frumusețe?

Sunetul vocii sale calde, atât de senzual, o făcuse să freamăte. Și căzuse deja sub farmecul lui, pentru că-i răspunsese, zăpăcită:

– Din păcate nu, nu este al meu.

Râsul lui o făcuse să roșească până la urechi. Apoi, ridicându-se, el îi oferise mâna.

– Înainte de a mi-l arăta pe al tău, poate ar trebui să ne prezentăm, nu? Eu sunt Matt Colter.

Slavă Domnului, sosirea lui Leila crease o diversiune fericită.

– Ah, Matt, constat că ai făcut deja cunoștință cu Leslie. Ea este nepoata despre care ți-am vorbit.

– Da și imaginează-ți că-mi va arăta casa. Începând cu a sa cameră, spuse Matt cu un surâs poznaș pentru Leslie.

– Ei bine, duceți-vă și încercați amândoi să fiți serioși... Și apoi, condu-l în port, Leslie, el nu-l cunoaște încă. Dar, să vă întoarceți la ora șase; Harry va fi aici și vom cina.

Leslie încercă o scuză, un pretext pentru a nu-și petrece după-amiaza alături de un tovarăș atât de seducător. Dar, nu-i veni nici un argument.

Și în timpul săptămânii care a urmat, nu s-au părăsit o clipă. Numai pentru a dormi, la insistențele lui Leslie, Matt care venise pentru weekend, rămase șapte zile.

Șapte zile fabuloase, de neuitat pentru tânăra femeie. Avea impresia că universul întreg se metamorfozase. Soarele strălucea mai intens, marea era mai albastră, mai frumoasă. Nici ea nu mai era aceeași. Matt dădea o altă dimensiune vieții sale. Alături de el, fiecare minut căpăta o bogăție, o intensitate nebănuită. Leila, bănuitoare, crezuse că este bine s-o pună în gardă.

– Fii prudentă, Leslie, Matt nu este bărbatul care să-și sacrifice libertatea.

Ce importanță avea acest lucru? Puțin îi păsa. Pentru prima oară trăia o experiență exaltantă. Și nimic nu o determina să-i pună capăt.

Spre surpriza Lesliei, Matt era îndrăgostit. Când a plecat, trimis de urgență la Paris pentru un reportaj, i-a propus lui Leslie că va reveni cât mai curând posibil. Deja era sceptică:

– Nu are prea mare importanță, îi spusese ea Leilei.

Cinci zile mai târziu, Matt s-a întors. A rămas chiar zece zile, la sfârșitul cărora a cerut-o pe Leslie în căsătorie. Ea a acceptat.

Din păcate, căsătoria avea să însemne sfârșitul acestei perioade idilice. În câteva săptămâni, Leslie a trecut de la

fericire la amărăciune. Era tot atât de adevărat că nu încetase să-l iubească pe Matt și îl iubea încă, dar era atât de marcată de această crudă experiență, încât nu putea să-l lase să-i zdrobească, încă o dată, inima.

Capitolul 4

Dimineață, Leslie o anunță pe Rita că trebuiaa să meargă la Freeporst pentru a-și înoi garderoba de vară. Și ce dacă îi dădea impresia lui Matt că a fugit!

Dacă la început perspectiva unei noi îmbrăcăminți a făcut să strălucească ochii fetiței, ea nu întârzie să-și manifeste reticența.

– Vrei să mergem astăzi?

– De ce nu?

– Matt este aici, ar putea să ne caute...

– Matt are nevoie de odihnă.

– Da, dar...

– Dacă vrei, propune-i lui Patsy să ne însoțească.

De data aceasta, figura Ritei se însenină și Leslie adăugă:

– Da, s-o chemi repede. Am intenția să plecăm imediat, căci facem cel puțin două ore pe drum.

În aceeași clipă intră în încăpere unchiul Harry.

– Unde plecați? o întrebă el pe nepoata sa.

– La Freeport.

– Freeport? Gordon nu-ți convine?

Gordon era un magazin local. De obicei, Leslie se mulțumea cu ceea ce-i oferea acesta. Dar nu acum.

– Ai mai multe avantaje la Freeport, Harry.

Prea puțin convins de argument, acesta găsi că este mai bine să nu comenteze. Înaintea plecării, o luă deoparte pe nepoata sa.

– Ce să-i spun lui Matt dacă întreabă unde ești?

– Ce vrei. De altfel, mă îndoiesc că-l va interesa...

– Ai avut prilejul să-i vorbești?

– Puțin, neoaptea trecută.

– Și atunci?

– Atunci, nimic. Am vorbit, atâta tot.

– Care este părerea ta?

Leslie înălță din umeri.

– Nu te mai recunosc, Leslie. Dar deloc!

– Ce părere aș putea să am? El pretinde că vrea să rămână aici. Dar cunoști cât valorează promisiunile lui. Nu mă mai las amăgită niciodată, am suferit prea mult.

– Situația s-a schimbat, draga mea.

– Situația, poate, dar nu Matt Colter.

– Nu este și părerea mea. El pare mai vulnerabil.

– De ce? Ce ți-a povestit?

– O, nu mare lucru. Este doar.... o impresie.

O impresie... Leslie avusese impresia că dragostea lor nu va dura.

– Trebuie să-ți pregătești singur dejunul, Harry. Teddy nu este aici. A plecat adineauri să pescuiască pe râu împreună cu Robby și cu tatăl acestuia. Astfel că nu se va întoarce decât la sfârșitul după-amiezii. În ceea ce ne privește, Patsy ne va întovărăși.

Călătoria la Freeport îi lăsă timp să se gândească, în timp ce în spate, Rita și Patsy pălăvrăgeau ca niște coțofene. Totuși, nu avu timp să se gândească la Matt, antrenată de cele două fetițe din magazin în magazin.

Înainte de plecare, cele două doriră să intre într-un magazin de jucării.

Leslie, epuizată, nu avea destulă forță ca să le urmeze.

– Duceți-vă amândouă. Mă veți găsi afară.

Alături era un magazin care vindea televizoare. Mai multe aparate erau expuse în vitrină, așa că Leslie avea cu ce să se distreze așteptându-le.

– Să vă întoarceți, în zece minute, le spuse ea.

– De acord!

Leslie începu să urmărească distrată un canal național. Deodată, simți cum inima îi bate mai tare. Recunoscuse pe ecran figura lui Hank Griswald, unul dintre tovarășii de evadare ai lui Matt. Diplomatul era intervievat de o jurnalistă. Leslie urmări cu atenție schimbul lor de cuvinte.

– ... Operațiunea prezenta riscuri incontestabile, declara Griswald, răspunzând la o întrebare.

Din fericire, Colter pregătea lovitura în cele mai mic detalii și se gândea că va reuși. Avea dreptate...

– Astfel, totul s-a desfășurat cum a prevăzut, comenta jurnalista. N-a fost vărsare de sânge, dacă exceptăm rana din coapsa lui Colter și moartea accidentală a unui terorist, ucis de ai săi.

– Exact.

– Știți cum a reușit Colter să pună la cale evadarea?

– Nu întru totul. Captivitatea sa era anterioară celei a noastre. Fără îndoială, cunoștea mai bine obiceiurile teroriștilor. Nu știu însă cum a procedat. El ne-a întrebat doar cu zece zile mai înainte dacă suntem de acord să-l urmăm. Firește, că am fost de acord.

– Niciodată nu v-a divulgat detalii?

– Niciodată.

– De fapt, Colter a rămas discret cu privire la această acțiune. Nu a dat nici cel mai mic interviu.

– Poate că intenționează să scrie el însuși istoria captivității sale, sugeră Griswald cu un mic surâs.

– Poate... De altfel, știți că a dispărut?

Griswald avu o tresărire de stupefacție. Jurnalista, încântată de efectul produs, urmă:

– Da, Matt Colter s-a volatizat frumos în natură. A părăsit domiciliul protectoarei sale, Rebecca Walsh vineri seara și nu l-a mai revăzut. Ai vreo ipoteză cu privire la această dispariție?

Griswald dădu din cap și Leslie își reținu răsuflarea.

– Nu prea, nu... Poate s-a exilat în altă parte?

– Nu te gândești la ceva rău? Poate o nouă răpire, de pildă?

– Deloc! Colter vrea să-și panseze rănile în altă parte, să se odihnească. A meritat acest lucru, nu? După părerea mea, nu va întârzia să apară. Ar putea fi la Berlin, în Nicaragua sau aiurea; acolo unde este o acțiune, îl vom vedea și pe Colter.

Aceste cuvinte răsunară în capul lui Leslie tot timpul drumului către casă. Griswald avea dreptate: Matt nu era încă restabilit în urma încercărilor pe care le trăise. Dar, mai devreme sau mai târziu, uitând promisiunea că va rămâne, va pleca "acolo unde se va petrece ceva".

Totuși, când Leslie ajunse acasă, Matt era acolo, fidel la post.

Întins pe hamacul din grădină, îl privea pe Teddy jucându-se cu mingea și cu câinele. Când tânăra femeie coborî din mașină, el întoarse capul în direcția sa fără s-o salute. Atitudinea sa o supără pe Leslie.

Harry era instalat pe verandă, dezlegând cuvinte încrucișate. Leslie se lăsă să cadă într-un balansoar lângă el apoi, pe un ton care nu-i ascundea nemulțumirea, spuse:

– S-ar zice că este tot acolo.

Înainte ca Harry să poată răspunde, o voce gravă se auzi în spatele ei.

– Ei, ți-am spus să te obișnuiești cu ideea.

– Tu...

– Te-am invitat călduros să rămâi, o întrerupse Matt.

Leslie îi aruncă o privire acuzatoare unchiului său.

– Nu, nu pentru Harry. Pentru Teddy, fiul nostru.

– Fiul meu.

– Și al meu. Doar tu mi-ai spus.

– Îmi amintesc, de asemenea, că ți-am spus că nu ai nici un drept asupra lui. El îți poartă numele și atât. Ar putea să poarte numele oricui altcuiva.

– Nu sunt de acord... El nu poate purta decât numele soțului tău.

– Tu nu mai ești soțul meu.

– Legal, sunt.

– Legal, dar asta nu este tot.

Nu era adevărat. El era încă în inima sa. Dar, dacă admitea, însemna să se expună la noi suferințe.

Privirile li se înfruntară într-o tăcere ostilă. Cea a lui Matt, sobră, de nepătruns, scânteind de o strălucire febrilă.

– Ei bine, de acord, să spunem că aș fi soțul tău "legal".

Câteva secunde se priviră, refuzând fiecare să cedeze.

– Ești considerat ca dispărut. Știi asta? spuse, în sfârșit, Leslie.

– De unde știi? o chestionă Harry.

– Am ascultat azi după-amiază un interviu al lui Griswald.

– Griswald? Ce povestea? întrebă Matt, curios.

– Se îndoia că te-au răpit a doua oară.

Un surâs amar apăru pe buzele lui Matt.

– Nu putea s-o spună mai bine.

– Și după părerea sa, ai fi apărut, mai devreme sau mai târziu pentru a-ți face meseria de ziarist.

– Aici , se înșală! Și eu care credeam că, după atâta timp, această întâmplare era uitată. Dacă se continuă cu

pălăvrăgeala... Harry, mi-ar plăcea să nu răspândești știrea că sunt aici.

– Fii fără grijă, nu voi spune nimănui.

Din nou, Matt se întoarse către Leslie.

– Și tu?

Ce credea Matt, că striga peste tot că el este aici? Puțin probabil... În plus, cu cât Matt era mai discret, cu atât și ea avea șansa să păstreze tăcerea.

– Eu, nici atât.

– Mulțumesc.

Și tocmai acum, Teddy, care țopăia cu câinele prin grădină, strigă:

– Haide, tată, nu vii? Privește ce știe să facă Whisky cu mingea!

"Tată"? Leslie simțea că se sufocă. Curioasă cu privire la reacția lui Matt, îl observă pe furiș. El surâdea pur și simplu.

– Vin! îi răspunse el.

Și, imediat, se ridică pentru a-l întâlni pe băiat.

– Așteaptă o clipă, Matt, zise Leslie. Lecția aceasta ar trebui să i-o ții lui Teddy, care riscă să vorbească despre tine prietenilor săi.

– Nu, n-o va face! I-am cerut acest lucru.

Tânăra femeie primi răspunsul cu scepticism. Tentația de a-l evoca pe tatăl său, eroul, era mare pentru un băiat de zece ani. Dar pentru că Matt îi făcuse confidențe lui Teddy...

El plecă în grădină și Leslie intră în casă. În cale, o întâlni pe Ritta, foarte încântată, cu brațele pline de haine.

– Ce faci, iubito?

– Matt vrea să vadă ce-am cumpărat. Vreau să-i arăt frumoasele mele rochițe...

Leslie ridică ochii spre cer. Soțul său "legal" nu precupețea nimic ca să fie apreciat. De altfel, Ritta era leșinată după el.

Doar ea, Leslie, rămânea în gardă. Matt, de partea sa, continua încercările sale de seducție.

– Mamă, tata a zis că poate vom merge să vedem cum joacă echipa Red Sox, anunță triumfător Teddy, în timpul mesei.

– Și a zis că aș putea veni și eu, adăugă Ritta.

– Tu? Tu nu cunoști nimic despre base-ball, remarcă fratele său, cu înțelegere.

– Nu e niciodată prea târziu să înveți, interveni Matt. Dacă ai introduce o rubrică sportivă în revista ta? îi sugeră el lui Harry.

– Nu are cine să mi-o asigure.

– Aș putea eu să fac acest lucru.

– Da, dar pentru cât timp? interveni Leslie, sarcastic.

Dacă Matt nu răspunse, Harry, în schimb, declară:

– Merită să ne gândim. Dacă ești cu adevărat interesat, am putea încerca. Și de ce nu, din când în când, dacă te interesează, m-ai putea ajuta.

– Cu plăcere, aprobă Matt imediat.

Leslie se abținu să nu râdă. Matt Colter trecând la o revistă locală? Ridicol!

Tocmai atunci, sună telefonul.

– Cred că este Robby, trebuia să mă sune.

Își lansează astă-seară racheta.

Dar nu era vorba de Robby.

– Este pentru tine, mamă. Este Nicolas, o anunță Teddy, întinzându-i receptorul.

Leslie surâse, încântată de a-l contraria pe Matt.

– Alo?

– Mai este încă acolo? se întrebă Nicolas fără altă introducere.

– Da!

– Atunci, cum te descurci?

– Când mai bine, când mai rău.

– Adică?

Leslie, conștientă de privirea acuzatoare a lui Matt, se eschivă.

– Îți voi explica altădată.

– De ce? El ascultă?

– Da.

– Și dacă aș trece să te iau? Am merge să ne plimbăm în altă parte, să vorbim.

O alegere dificilă... Să iasă și să suporte interogatoriul lui Nicolas sau să rămână și să îndure prezența lui Matt?

– De acord cu plimbarea, Nicolas.

– Perfect. Voi fi la tine în trei sferturi de oră.

El închise înainte ca ea să mai poată spune ceva.

După cum se aștepta, plecarea se desfășură într-o atmosferă încordată.

– Când crezi că o să plece? o chestionă Nicolas.

– N-am nici o idee.

Figura lui Nicolas se întunecă. Leslie îi ghicea gândurile, știa ce aștepta de la ea. Dar cum să-l încredințeze că dorea să-l accepte ca soț? Cum să-l garanteze că va începe procedura de divorț?

– De ce, deodată, această nesiguranță, Leslie? Ce s-a întâmplat?

– Sunt în așteptare, înțelege-mă.

– El vrea să reia legătura?

– Așa spune.

– Și tu accepți, te supui? exclamă Nicolas, furios.

– Deloc! Și apoi... hai să-l uităm pe Matt, te rog. Nu este centrul universului.

Nicolas îi aruncă o privire întunecată.

– Ești sigură?

– Du-mă, te rog, acasă, ripostă Leslie, exasperată.

Un timp, Nicolas păstră îmbufnat tăcerea. Apoi, scoase un suspin din adâncul inimii.

– Nu vreau să te pierd, Leslie... Îmi displace toată această poveste.

– Știu, murmură ea. Și mie îmi displace.

El întoarse către ea o față crispată.

– Cum poți să...

Urmarea muri pe buzele sale când văzu privirea înspăimântată a tinerei femei.

– Ai dreptate, este mai bine să te întovărășesc!

Sosind acasă la Leslie, el reuși, de bine, de rău să-și rețină ranchiuna.

– Această situație este penibilă, dar cred că se va sfârși bine, mărturisi el. Tu însăți ai trăit momente îngrozitoare de un an încoace, fără să știi măcar dacă era mort sau în viață. Dar acum, poți rupe definitiv. De acord?

– De acord, repetă Leslie dintr-o suflare.

Dar o clipă mai târziu, când coborî din mașină, nu mai era sigură de hotărârea sa.

***

Incapabilă să-și găsească somnul, Leslie se gândea la Matt, la convorbirile pe care le avuseseră de la sosirea lui, la zilele fericite petrecute împreună, le cele pe care le-ar fi putut trăi... Dar câteva lovituri în ușă o aduseră cu picioarele pe pământ.

– Cine este acolo?

– Eu, răspunse o voce înceată.

Matt! Dintr-un salt, Leslie se ridică în capul oaselor. Apoi, după o ezitare, merse să îmbrace un capot și întredeschise ușa. Matt stătea în prag, cu bustul gol.

– Ce vrei? întrebă ea cu o voce gâtuită.

– Ai niște tifon?

– Tifon?

– Comprese, dacă preferi. Trebuie să-mi schimb pansamentul și nu le-am găsit.

Neliniștită, ea deschise ușa mai larg.

– Ai probleme?

– Nu, nimic grav. Trebuie să-mi schimb pansamentul.

– Am pansamente Velpeau, merg să le caut.

– M-am uitat deja în dulăpiorul-farmacie și n-am găsit.

– Sunt în dulapul cu lenjerie.

Trecând prin fața lui, Leslie merse să caute în dulapul de pe coridor. Găsi, în sfârșit, un bandaj și un rulou cu plasture și i le întinse.

– Mulțumesc.

Matt le luă și mâinile lor se atinseră. Chiar dacă fugitiv, contactul arzător îi crea lui Leslie o senzație stranie. Privirile lor se încrucișară și, pentru câteva clipe, s-au simțit tulburați, fără să scoată vreun cuvânt. Moment magic în care Leslie simți cum inima îi bate mai repede și se opri în loc. Regăsindu-și respirația, ea făcu un pas înapoi.

Atunci, pe buzele lui Matt apăru un surâs malițios care o neliniști și mai mult. Repede, intră în camera sa. Dar, odată la adăpost, se opri, ezitând. Îi reveni în memorie chipul lui Matt, cu obrajii în flăcări, cu buzele uscate, își aminti căldura mâinii lui. Poate că era mai bolnav decât pretindea.

Cu timiditate, merse să bată la ușa sălii de baie unde dispăruse acesta.

– Matt?

Ușa se deschise.

– M-am gândit că ai, poate, nevoie de ajutor.

El o privi curios.

– Poate că da.

– Aș putea să te ajut?

– Da? făcu el, jumătate neîncrezător, jumătate sarcastic.

– Bineînțeles. Nu uita că sunt infirmieră!

Ridicând din umeri, el îi făcu loc să intre.

"Voi rămâne de piatră, își promise Leslie. Rece și eficientă". Din păcate, din clipa în care Matt își scosese blugii, o invadă o emoție tulburătoare. Cum să rămână insensibilă în fața unui bărbat atât de seducător ca Matt? Simțurile o trădau.

Nervoasă, îngenunche în fața lui și începu să-i scoată bandajul, conștientă de crisparea lui Matt. Descoperindu-i rana, Leslie încremeni: Plaga era departe de a se fi cicatrizat.

– Este mult de când sângerează rana, Matt?

– De la început. În interior există o drenă.

– O văd. De altfel, trebuie schimbată.

Ea atinse pielea din jurul rănii.

– Este fierbinte. Cred că ai febră. Nu ți-a prescris nici un antibiotic?

– Ba da.

– L-ai terminat?

– Nu. Nici nu l-am luat.

– Ce? Dar asta este inconștiență!

– Când am plecat de la Rebecca, nu știam... că nu voi mai reveni. De fapt, am ieșit să cumpăr un ziar.

– Totuși, aveai un rucsac când ai sosit aici.

– L-am cumpărat pe drum. Nu exista nimic acolo ca să merite să revin.

"Nici chiar Rebecca?" ar fi vrut să întrebe Leslie, dar se abținu să pună întrebarea.

– Nici chiar medicamentele tale?

– Nu, mă simțeam mai bine.

– După cum se pare, nu este cazul. Mâine dimineață, îl voi chema pe doctorul Payson. El îți va prescrie alt antibiotic.

– Va fi necesar să-l văd?

– Da, pentru schimbarea drenei.

– Nu se pune problema să merg la spital!

– După părerea mea, nu va fi necesar. Și acum, stai puțin liniștit până termin. Pansamentul trebuia schimbat de mult timp.

– Singur, mi-aș fi făcut rău.

– Nu mă îndoiesc. Ar fi trebuit să-mi spui.

Matt o privi cu un aer zeflemitor.

– Nu-mi imaginam că-mi vei acorda atenție.

Strângând din buze, tânăra femeie nu făcu nici o remarcă și se concentră asupra lucrului său. Folosind un antiseptic, curăță mai întâi rana, puse o pomadă și apoi aplică pansamentul cu grijă. Mai greu fu să afișeze o indiferență pe care era departe de a o simți. Apropierea lui Matt acționa asupra ei ca un euforizant puternic, inima îi bătea repede.

În sfârșit, totul se termină.

– Mulțumesc foarte mult, îi spuse el, înainte de a-și trage blugii.

– Pentru puțin. O operație de rutină pentru o infirmieră...

– Cu adevărat? Numai atât?

Incapabilă să răspundă, se îndreptă spre ușă.

– Îi voi telefona mâine doctorului Payson. Noapte bună.

– Noapte bună. Vise frumoase.

Aceste cuvinte fură întovărășite de un surâs atât de încărcat de tandrețe și de suferință, încât o bulversă pe Leslie.

Capitolul 5

Vise frumoase? Nu era posibil, cel puțin în această noapte.

Totuși, pe măsură ce treceau zilele, Leslie avea impresia că visele sale constituiau singurele momente agreabile iar somnul, singurul său refugiu. Căci fiecare deșteptare îi aducea un nou calvar.

În aparență, viața sa nu se schimbase. De luni, Leslie își reluă drumul la școală ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și când nici un cataclism nu i-ar fi zdruncinat existența în timpul unui weekend. Ea făcu teste auditive, controlul vederii, îngrijea mici bube, scotea așchii de sub piele, dar nu sufla nici un cuvânt despre Matt. Marți, serviciul său era la fel și seara, înainte de a coase Ritei un costum pentru deghizare, îl ajută pe Teddy să-și facă lecțiile. Cel puțin încerca. Nu era ușor să-i explici unui copil de zece ani fluctuația cursului bursier, mai ales când Matt era de față.

De altfel, văzând-o necăjită, Matt sfârși prin a spune:

– Lasă, am să mă ocup eu.

De ce nu? Era mai bine, decât să-l aibă acolo ca spectator.

Leslie o șterse, bucuroasă.

În tot ceea ce făcea, Matt nu era niciodată departe.

Niciodată departe? Era un euferism. În realitate, se găsea acolo în permanență, urmând-o pe Leslie peste tot. În plus, îi spunea Ritei povești, îi explica lui Teddy tehnica lansării rachetelor... sau împărțirea cu zecimale, corecta articolele unchiului Harry, ștergea vasele, hrănea pisica. Pe scurt, era omniprezent.

La două zile, Leslie îi schimba pansamentul. O veritabilă încercare... Cât îi era de greu să-și rețină tremurul care o cuprindea când el se întindea pe pat, pe jumătate gol, iar degetele lui Leslie îi atingeau coapsele. Iar Matt nu făcea nimic pentru a ascunde efectul pe care îl avea asupra lui aceste mângâieri involuntare.

În fiecare seară, Leslie se întorcea de la școală mai neliniștită ca în ajun la gândul că va petrece încă o seară cu Matt. Dumnezeule! Cât se temea de chinul pe care i-l provoca prezența lui! Totuși, când nu era acolo, nu era mai bine: el îi bântuia gândurile. Când o să înceteze toate acestea?

Va sfârși prin a obosi. Și atunci o să facă ce făcea de obicei: o să plece. Matt susținea că nu. Dar, când se va ivi ocazia, va pleca fără să se mai uite în urmă. Leslie nu se îndoia de asta.

Și această ocazie nu întârzie să apară. Într-o miercuri, când tânăra femeie se întorcea acasă, zări două camioane de

televiziune staționate înaintea casei sale. Abia ieși din mașină că fu asaltată de reporteri, în mână cu aparate de filmat.

– Doamnă Colter, sunteți...

– Sunteți doamna Colter, nu-i așa?

– Doamnă Colter, soțul dumneavoastră a...

Leslie își ieși din minți în fața acestor presiuni. Ce doreau? Și de ce i se adresau ei? Unde se găsea Matt?

Ea aruncă o privire spre ușă, așteptând să-l zărească. Dar, nici un semn de la Matt. Și ea care era persecutată de ideea că el dorea să se întoarcă în universul vechii sale meserii...

Era clar că fugea de ziariști. Sau credea că îi descurajează dacă nu se arăta? Ce iluzie! Leslie nu-i putea evita. Și atunci, își adună tot curajul pentru a le face față.

– Ce face aici, doamnă Colter? întrebă un bărbat micuț, cu o barbă sălbatică.

– E adevărat că se află sub un tratament psihiatric?

– I-au amputat piciorul?

– Când crede că își va relua lucrul?

Și urmară alte întrebări, tot atât de impertinente și nedelicate. Din fericire, necesitatea de a răspunde fu îndepărtată căci, deodată, o voce autoritară domină gălăgia:

– Lăsați-mi în pace soția!

Ca un resort, toate capetele se întoarseră în direcția lui Matt, care tătea pe treapta superioară a peronului, bine înfipt pe picioare, cu mâinile în buzunare. Toți înaintară către el, însă fără grabă, ca și când s-ar fi așteptat la o reacție ostilă.

Leslie, care îi urmase, îi depăși pentru a prinde mâna pe care Matt i-o întindea și se lipi instinctiv de el.

– Ce se întâmplă, Colter? Nu funcționează soneria? întrebă bărbatul cu barbă sălbatică.

– Eram ocupat.

– Nu te vom reține mult timp. Am aflat cum ai organizat evadarea și am vrea doar să ne povestești.

– Nu am nimic de spus.

– Totuși, toată lumea pretinde că ai fost inițiatorul, creierul, că ești un adevărat erou...

– Nu.

– Cum, nu?

– Fapta mea nu are nimic eroic, ripostă Matt, pe un ton tăios. Nu importă cine altcineva ar fi ales, cum am făcut eu.

Din nou Leslie remarcă modul straniu și defensiv pe care îl abordase când venea vorba despre acest subiect.

O femeie roșcată, care păstrase tăcerea până atunci, interveni.

– Pardon, nu-i este dat oricui să facă să evadeze patru oameni, fără să se verse o picătură de sânge.

– A murit un copil, remarcă dur Matt.

– Un copil? Ah, da, vorbești de acel puști fanatic, interveni bărbosul. Cel care a încercat să te lovească. Hanish Al.... cam așa ceva. Unul dintre teroriști, precizează el cu dispreț.

În timpul tăcerii ce a urmat, Leslie crezu că vede o lucire de durere în privirea lui Matt. Dar, poate, doar își imaginase. În schimb, îl simți cum se crispează, apoi făcând un efort pentru a se domina. În sfârșit, cu o detașare rece, el răspunse:

– Da, unul dintre teroriști, cum bine ai spus.

Și apoi, fără alt preambul, intră în casă, antrenând-o și pe Leslie, apoi închise ușa în urma lor.

– Matt, ce nu merge?

– Lasă-mă. Lasă-mă singur.

Și cum ea nu se mișca, îi întoarse spatele și se repezi spre scară, urcând treptele câte patru deodată.

În acest moment, se auzi soneria de la intrare.

Leslie merse să deschidă.

– Ce mai vreți? Nu mai este nimic de spus.

– Când își va relua lucrul? întrebă femeia roșcată.

– Nu are intenția să mai lucreze.

Bărbosul îi vârî un microfon sub nas.

– Credeți?

– Așa susține.

***

Zilele care urmară au fost tot atât de încordate, tot atât de pline de îndoieli ca și cele precedente. Sfârșitul săptămânii veni fără să se întrevadă vreo schimbare în comportamentul lui Matt. În mod hotărât, o surprindea. Mai înainte îi respinsese pe jurnaliști, iar acum își petrecuse întreaga zi în biroul lui Harry.

– Ce faci? îl întrebă ea.

Erau așezați toți trei, în salon.

– Scriu articole ca să le trimit la diverse agenții.

– Tu, să trimiți scrisori agențiilor? În loc să iei avionul și să-ți dai seama singur ce se petrece?

– Dar nu simt nevoia să plec, Leslie. Vreau să stau aici.

Trebuia să admită că totul în comportamentul lui atesta această hotărâre. În fiecare zi consacra mult timp copiilor, se purta cu ei ca tatăl pe care îl visase odinioară. Și Matt părea că își joacă acest rol cu multă plăcere. Câteodată, Leslie vroia să se ciupească pentru a se asigura că nu visează.

Atitudinea lui Matt era atât de perfectă, încât Leslie simțea o tot mai mare îngrijorare. Îi era frică pentru copii văzând cum se atașează tot mai mult de Matt.

După cum se vedea, Teddy și Rita căzuseră sub farmecul lui a cărei primă victimă fusese ea însăși. Ei se grăbeau să vină de la școală pentru a sta cu el și îl urmau peste tot. Matt era idolul lor așa cum fusese odinioară al ei.

Dar, ce să facă? Să-i pună în gardă? La ce bun? Ei tot n-ar crede.

În această seară, în timp ce Leslie îi schimba pansamentul, Matt o anunță:

– Teddy și cu mine vom merge după școală la familia Ferris pentru a vedea racheta lui Robby.

– De ce?

– Pentru că el dorește asta foarte mult.

– Și tu faci întotdeauna ceea ce dorește el?

Bănuitor, Matt își încruntă sprâncenele.

– Nu, nu întotdeauna. Dar, de această dată, de ce nu?

Înainte de a răspunde, Leslie aplică o compresă pe rana acum aproape vindecată.

– Le vei face rău, Matt.

– Rău?

– Da, nu face pe inocentul. Te cunosc eu.

– Câteodată, mă întreb... Nu, Leslie, nu le voi face rău. Cum aș putea?

– Părăsindu-ne.

– Nu voi pleca, ți-am repetat de o sută de ori. Nu mă crezi, nu-i așa? întrebă Matt, întorcându-se pe jumătate pentru a o privi.

– Nu, nu te cred. Eu... nu pot... Nu-i face rău Matt, te rog. Gândește-te la Teddy.

Cu toate acestea, Matt își însoți fiul la familia Ferris. Leslie descoperi acest lucru, întorcându-se seara de la școală. Abia sosise când băiețașul, surescitat, îi povesti cu entuziasm lansarea rachetei.

Leslie, care avusese o zi grea, îi asculta vorbăria cu o ureche distrată. Oprindu-l pe Teddy în mijlocul unei fraze, ea îi spuse:

– Foarte bine, dragul meu. Acum, du-te să-ți faci lecțiile înainte de a ne așeza la masă.

Decepționat, el se posomorî, dar nu se abținu să nu revină în timpul cinei.

– Era genial, mamă, declară el. Ne-am amuzat teribil.

– Foarte bine, răspunse Leslie. Ritta, tu stai aici, îi zise ea fetiței care tocmai intra în bucătărie.

– Vreau să stau lângă Matt, protestă fetița. Este rândul meu.

– Matt a spus că și noi putem fabrica o rachetă, continuă Teddy.

– Ce? O rachetă? Dar este periculos!

– Tata spune că nu. Trebuie să construim un ansamblu și să-l lansăm. Așa a spus tata.

– Da? zise Leslie ridicând spre Matt o privire sfidătoare.

Ochi în ochi, se fixară într-o tăcere tensionată. Și cum Matt rămânea pe pozițiile sale, tânăra femeie se întoarse către fiul său.

– Este foarte frumos, Teddy, dar cine se va îngriji când o să fii făcut fărâme. Matt?

Apoi, adresându-se acestuia, cu vocea plină de mânie reținută cu greu:

– Văd că aventura nu te-a făcut mai prudent! Nu ți-e frică să ai pe conștiință moartea unui copil?

În fața acuzației, Matt se făcu alb ca varul la față. O tăcere apăsătoare se așternu în jurul mesei. Atât de apăsătoare, încât atmosfera părea electrizată. Brusc, Matt se ridică și părăsi bucătăria.

Leslie, cuprinsă de furie, își dădu totuși seama că mersese prea departe.

– Matt! Nu vroiam... strigă ea.

În zadar. După câteva clipe, auzi închizându-se ușa de la intrare.

– Este adevărat. N-am avut intenția să...

Stingherită de privirea dezaprobatoare ațintită asupra sa, nu termină ce avea de spus.

– Nu riscăm nimic, nu m-ar fi ucis, mamă, declară Teddy cu gravitate.

– Știu... știu, bâigui Leslie.

Încă sub șoc, fixa ușa prin care dispăruse Matt. Ce să facă? Să alerge să-l rețină? Asta ar fi agravat și mai mult lucrurile. Dar să rămână aici...

Matt nu apăru nici la cină, nici după; Teddy și Ritta trebuiră să se lipsească de el când și-au făcut lecțiile. Când, mai târziu, Leslie veni s-o învelească în patul său, fiica sa o întrebă:

– Mamă, după părerea ta, a plecat cu adevărat?

Întrebare prea spinoasă pentru a putea răspunde.

– Eu nu aș vrea. Îl iubesc atât de mult, adăugă Ritta.

– Știu, murmură Leslie.

Și în gândul său: "De asta mă temeam".

– Nu s-a întors încă, o informă unchiul Harry când coborî.

Pentru a-și ascunde mai bine frica, Leslie ridică din umeri.

– Matt nu mai este un copil. Ce vrei să i se întâmple?

– Afară s-a făcut răcoare. Și nu uita că abia i s-a închis rana.

– Ești neliniștită din cauza lui?

– Tu nu?

– Puțin.

La această mărturisire, un surâs plin de speranță lumină figura lui Harry, care răspunse:

– Atunci, du-te scumpa mea. Du-te să-l cauți.

– Și dac-l găsesc?

– Să-l aduci aici.

Prea atât de simplu. Să-l aducă... Dacă odinioară, Leslie avea această putere, acum situația s-a schimbat. Numai că iată, fără îndoială nu mai conta în ochii lui.

De atunci, lucrurile au evoluat?

Ar fi fost prea periculos să se gândească la asta.

Afară era întuneric și atât de frig precum prezisese unchiul Harry. Dinspre ocean se simțea o mică briză umedă care o făcea să se înfioare pe tânăra femeie în timp ce se îndrepta către port. Dar nicăieri nu găsea urmele lui Matt. Să rămână aici, lângă insulă, singurul loc unde ar mai avea șanse. Cu un suspin, Leslie își îndreptă privirea către sud, acolo unde farul avansa în mare, la capătul unei fâșii înguste de pământ. "De ce, Matt? De ce acolo?" Atâtea amintiri erau legate de acest loc, atâtea speranțe, așteptări decepționate.

Împotriva voinței sale, Leslie își îndreptă pașii spre cărarea care se înfunda într-un crâng și unde pinii acopereau promontoriul îngust. Câte ore petrecuseră aici, înainte de căsătorie, îmbrățișați, contemplând marea, împărtășind aceleași sentimente în fața frumuseții sale.

Acolo îl descoperi, așezat pe stânci, la picioarele farului. Dar, în această seară, în loc să privească spre larg, fruntea i se odihnea pe brațe și pe genunchii îndoiți. În mână ținea o țigară. Leslie se opri stupefiată, emoționată dincolo de cuvinte. Niciodată nu-l mai văzuse pe Matt în această poziție, cu capul plecat, adus de spate, atât de abătut. Părea un învins.

Cu atât mai rău pentru marile sale decizii.

În aceste clipe, Leslie nu avea decât o dorință: să alerge spre Matt, să-l liniștească, să-l consoleze, să atenueze problemele. Dar, care probleme? În fond, nu le cunoștea.

Ea își reluă drumul către el. O pietricică alunecă sub pașii săi și zgomotul îl alertă pe Matt. Zărind-o pe Leslie, el se îndreptă, stinse țigara și apoi se ridică.

– Ți-era teamă că m-ai pierdut? spuse el ironic.

– Eu, nu. Harry era cel care își făcea griji pentru tine.

– Ah, înțeleg...

El trecu de ea, dar Leslie îl opri, luându-l de braț.

– Sunt dezolată, Matt.

– Dezolată?

– Da. Pentru remarca mea de mai înainte.

– Nu-ți face probleme. Știi că ai zis multe lucruri foarte rele.

Cinismul lui nu o înșela și când vru să se îndepărteze din nou, îl reținu.

– Matt, te asigur, n-am vrut să te rănesc.

– Să nu mai vorbim!

Cu un gest brusc, el se eliberă și se îndreptă cu pași mari pe potecă.

– Matt, așteaptă.

El se întoarse.

– Ce mai este?

– În fine, Matt, ce ți s-a întâmplat?

Cu inima bătând, își privi soțul care stătea la câțiva metri, nemișcat ca o statuie. Cu toată obscuritatea, citi în privirea lui

o suferință cumplită. O suferință de animal rănit, neputincios, suferința unui om rupt de lumea în care trăia. Această imagine semăna atât de puțin cu Matt cel puternic și insensibil pe care-l cunoscuse...

Se apropie încet de el, ca și când s-ar fi temut să nu-l sperie. Matt nu vorbea, dar tensiunea era atât de mare, încât aerul din jurul lui părea că vibrează. Un pas în plus și Leslie i-ar fi putut vedea picăturile de transpirație de pe tâmple.

– Matt, ce este? Te rog, spune-mi.

– Nimic.

– Ți-a revenit febra?

– Da, fără îndoială.

Leslie nu se lăsă înșelată: folosise acest pretext pentru ca să-l lase în pace. După cum se vedea, în această seară nu va afla nimic în plus.

– N-ar trebui să stai atât de mult afară.

Încet, cu prudență, se apropie și-i puse mâna pe frunte. În ciuda aparențelor, era rece.

– Ai nevoie de somn, Matt.

Matt suferea de insomnie. Aproape în toate nopțile, îl auzea coborând la parter.

– Vino, Matt, să mergem acasă.

El nu o refuză și, după câteva secunde de ezitare, o urmă.

Unul lângă altul, urcară în tăcere poteca apoi o apucară pe drumul care ducea în oraș. Aproape de casă, Matt o întrebă brusc:

– Este adevărat, Harry te-a trimis să mă cauți?

– Da, el mi-a sugerat.

– Altfel n-ai fi venit, spuse Matt pe un ton amar.

– Nu știu. Poate că da. Mă simțeam vinovată.

– Vinovată?

– Da. Am spus cuvinte nepoliticoase. Nu-mi imaginam că vei reacționa într-o manieră atât...

– Atât de excesivă? sugeră Matt, cu un surâs ironic.

– Da. Nu vroiam să te rănesc, știi bine. Doar că... Tu nu ești...

– Dar nu-ți face probleme, totul merge bine.

– Ai fi putut să te lovești la picior pe aceste stânci.

– Rana este aproape vindecată. La spital, m-au asigurat că, în timp, îmi voi recupera toate funcțiunile.

Râsul ironic care însoți aceste cuvinte spunea mult despre scepticismul lui Matt.

– Pentru asta, trebuie să te odihnești mai mult.

– Fără îndoială.

Acum, aproape ajunseseră acasă și Leslie încetini pasul parcă nevoind să se despartă de Matt. Pentru prima oară de la întoarcerea lui, se înfiripase între ei un început de dialog. Încă timid, încă ezitant, desigur, dar cel puțin îi permisese să descopere în Matt o personalitate diferită, un om nou, mai vulnerabil și oarecum mai uman. Și această descoperire o tulbura.

– Ar trebui să încerci să dormi mai mult în noaptea asta.

– Da, voi încerca.

În capul scărilor, el rămase nemișcat.

Leslie ar fi dorit să-i spună mii de lucruri care îi veneau în minte, dar nu îndrăznea.

– Nu intri? îl întrebă ea.

– Peste câteva clipe. Am nevoie să reflectez. Noapte bună.

Leslie înțelese: Matt dorea să fie singur. Intră în casă și închise ușa după ea. Dar, mai mult ca oricând, rămânea cu el în gând. Cum ar fi putut fi altfel după tot ce se petrecuse în această seară?

Un abis îl separa pe Matt cel de acum de cel cu care se căsătorise. Dispăruseră încrederea în sine, temperamentul dur și bătăios care făcuse din el un ziarist întreprinzător. Astăzi se descoperea ca un om nou, un om despre care nu știa nimic.

Da, Matt era pentru ea o enigmă, un mister pe care sfidând orice prudență, Leslie dorea să-l descopere. Dar, îndrăznea? Era gata să-și asume riscul de a relua o relație cu el? Această dureroasă întrebare și-o punea Leslie în fiecare zi. Ea și-o puse încă înainte de a se culca. La trei dimineața când se trezi, zări lumină jos.

Dar nu coborî să-l întâlnească pe Matt, încă nesigură cu privire la dorințele sale cele mai profunde. Atâta timp cât nu era sigură pe sine, era mai bine să păstreze distanța.

Capitolul 6

Să păstreze distanța? Nu era atât de ușor în realitatea zilnică. Matt era mereu acolo. Era imposibil să-i evite prezența. Totuși, era mai greu să-și stăpânească tulburarea pe care o provoca apropierea acestuia.

Cel puțin se străduia să nu-și trădeze sentimentele. Era cel mai bun mijloc de a se feri de eventualele suferințe. Dar ideea că Matt ar fi putut să plece devenea cu atât mai dureroasă cu cât el se amesteca în fiecare zi în viața lor.

Sosi și luna iunie. Din rana sa, Matt mai avea o lungă cicatrice întunecată. Dacă apelurile revistelor de senzații încetaseră, cele de la "Worldwiew", vechiul său patron, se întețiră. Dar Matt rămânea la Day's Harbor.

Cel puțin, nu mai avea acea mină distrusă, acel aer rătăcit de la sosirea sa. De mai multe ori, Leslie a fost tentată să provoace o discuție, să-l întrebe. Degeaba. De la primele

cuvinte, creștea tensiunea între ei, împiedicându-i să meargă mai departe. Mai mult, ea nu dorea să arate deloc interesul pe care îl purta lui Matt de frică să nu se expună, să-și slăbească apărarea. De asemenea, puțin câte puțin, Leslie se închise în ea și ca printr-un fenomen de osmoză, figura sa exprima aceeași oboseală pe care o afișa Matt.

Cei din anturajul său se nelinișteau. "Trebuie să te odihnești", o sfătuia directorul uneia dintre școli. Bineînțeles, dar cum să te odihnești cu adevărat cu o astfel de furtună în cap? În tot cazul, nu în această seară ar fi putut s-o facă: era prevăzută la Portland o reuniune a asociației infirmierelor.

Abia târându-și pașii, tânăra femeie urcă treptele peronului apoi, ajunsă în bucătărie, lăsă să cadă pe masă grămada de hârtii pe care o adusese. Cel puțin în această seară avea un bun pretext ca să nu rămână cu Matt.

Ea îl întâlni la piciorul scării când coborî din camera sa, puțin înainte de a pleca.

Remarcând ținuta nouă și mapa cu documente, el o întrebă:

– Unde te duci la ora asta?

– La Portland.

– Portland? Atâția kilometri numai ca să mă eviți?

Dacă Leslie fu surprinsă, nu lăsă să se vadă acest lucru.

– Nu caut să te evit, am o reuniune a asociației infirmierelor.

– Ei bine, te întovărășesc.

– Cum?

– Merg să te conduc.

– Nici vorbă.

– Credeam că tu mă eviți.

– Într-adevăr.

– Deci, nu văd...

– Nu insista. N-am nevoie de șofer.

– Vreau să merg.

De data aceasta, tonul nu admitea replică.

Cu un suspin, Leslie încercă s-l lămurească:

– Această reuniune te va plictisi la culme. Ce vei face în acest timp la Portland?

– Nu te neliniști pentru mine, voi găsi cu ce să mă ocup.

Matt o urmă pe Leslie când aceasta părăsi casa câteva minute mai târziu. El insistă s-o conducă.

– Da, da, am înțeles, declară el pe același ton hotărât ca și cel dinainte.

Leslie, preferând să-și păstreze energia, îi întinse cheile.

Dacă el conducea, putea să-și revadă notițele pentru discursul său în timpul drumului; apoi, ar fi dormit sau s-ar fi prefăcut.

Dar Matt se arătă dispus să vorbească. Când o văzu aranjându-și notițele, o întrebă:

– Lucrezi de mult timp la școli?

– De când m-am întors din Columbia.

– Se pare că te interesează.

– Da.

– Este o meserie bună pentru tine, cea cu copiii.

– Da.

După o pauză, Matt o privi cu coada ochiului.

– Sunt cu adevărat formidabili cei doi.

– Este adevărat, răspunse Leslie, a cărei inimă se strângea de frică.

– Sunt mulțumit că-i avem.

"Noi?" Primul său impuls fu să-l repeadă, dar apoi renunță să se certe cu câtva timp înainte de reuniune. Dorea să aibă mintea limpede pentru a reuși în intervenția ce urma s-o facă.

După o scurtă odihnă într-un restaurant de pe marginea drumului, Matt o lăsă la locul unde se desfășura reuniunea. Era opt și jumătate.

– Și acum, ce intenționezi să faci? îl întrebă ea.

– Poate să te ascult vorbind? sugeră el cu o notă de speranță.

– A, nu, în nici un caz!

– Atunci, am să hoinăresc prin oraș, zise el cu un surâs resemnat. Voi fi aici la ora zece.

Ora zece trecuse și ploua în aversă când s-a terminat reuniunea. Întovărășind-o pe Leslie spre ieșire, Mary Potter, președinta regională, deplângea lungul drum care o aștepta pe colega sa.

– Și, mai ales, fii prudentă, cu ploaia asta...

– Nu vă îngrijorați, promit că voi ajunge cu bine acasă.

Era Matt care, apărând deodată în fața lor, se exprimase astfel. Întrucât Mary Potter îl privea cu un aer surprins, Leslie așteptă ca el să se prezinte. În zadar.

El se mulțumi să-i surâdă doamnei Potter și o ajută pe Leslie să-și îmbrace jacheta. Atunci, aceasta din urmă spuse în silă:

– Mary, îți prezint pe... soțul meu, Matthew.

O undă de emoție transfigură fața doamnei Potter.

– Domnul Colter! Sunt bucuroasă că v-ați recâștigat libertatea. Să știți că Leslie era neliniștită pentru dumneavoastră. Trebuie să fi fost teribil.

Matt îi aruncă lui Leslie o privire surprinsă.

– Da, mărturisi el, a fost foarte greu.

– Este târziu, am face mai bine să plecăm, interveni Leslie.

– Aveți dreptate, aprobă doamna Potter. Pe curând, Leslie. La reuniunea noastră de la Boston la sfârșitul lunii.

Când au fost singuri, Matt îi puse imediat întrebarea de care se temea.

– Este adevărat, erai neliniștită pentru mine?

– Firește, răspunse ea, agasată. Era normal, nu?

– N-aș fi crezut.

Tocmai se urcau în mașină. Chiar înainte de a demara, Matt făcu acest comentariu:

– Mi-a făcut plăcere să aflu.

Un timp îndelungat, se abținură să vorbească. Acest du-te-vino al ștergătorului de parbriz șiroind de ploaie avea asupra lui Leslie un efect hipnotic apăsător. Deodată, Matt întrebă:

– Acesta era discursul pe care trebuia să-l ții la Boston?

– Ce? L-ai ascultat?

– Nu, și de altfel regret. Terminaseși când am sosit eu.

– Nu te-ar fi interesat.

– Ce știi tu? În schimb, tu pari pasionată.

– M-au mișcat problemele copiilor. De altfel, ei constituie viitorul omenirii.

La aceasta, Matt nu răspunse. Și, dacă la început, Leslie a simțit o oarecare decepție, își spuse că aceasta valora mai mult. Ca Matt să împărtășească opinia sa n-ar fi făcut decât să agraveze dilema care o tortura.

În timpul parcursului el se arătă prea puțin vorbăreț și refuză propunerea tinerei femei ca să-i cedeze volanul.

– Ești sigur? Ai condus mult și pari obosit.

Obosit? Avea o mină îngrozitoare.

– Mă simt bine. Și fii sigură, m-am trezit bine... Ca de obicei! adăugă el cu un mic râs amar.

– Tu te trezești în fiecare noapte. Te aud mergând la parter, zise Leslie.

În loc de răspuns, Matt se mulțumi să ridice din umeri.

– În alte circumstanțe nu ți-aș fi spus, dar de ce nu iei un somnifer? Sunt sigură că doctorul Payson...

– Nu.

– Dar...

– Am spus nu! În plus, nu vreau să mă droghez.

Leslie îi aruncă o privire bănuitoare.

– De ce "în plus", Matt? Explică-mi, pentru numele lui Dumnezeu!

– Să mă explic? Dar, Leslie, deschide ochii!

Căsnicia mea este doar o farsă, soția mea vrea să se mărite cu un alt bărbat și eu trebuie să dorm liniștit ca un înger!

– Matt, te rog, nu-l amesteca pe Nicolas în această problemă!

– Nu-mi spune că nu se petrece nimic! Și apoi, să dorm, Leslie... Subiectul este închis.

Sfâșiată, ea se adânci din nou în scaun și-l observă pe Matt în dosul pleoapelor pe jumătate închise. Nu ignora ceea ce își dorea el, dar nu avea curajul să-i spună... În același timp, era convinsă că adevărata cauză a insomniilor sale nu se datora aventurii ei cu Nicolas. Îi lipsea curajul să-i mărturisească iubirea ei, i se părea că și Matt nu avea forța să înfrunte anumite aspecte din trecutul său.

Prefăcându-se că doarme, își punea pentru a suta oară întrebările care o nelinișteau: ce se petrecea în mintea lui Matt? La ce se gândea, ce simțea? Și ce experiență trăise despre care refuza să vorbească?

Ca de obicei, Matt păstra secretul. De mai multe ori suspină, dar nu-și descleștă gura până la sosirea lor acasă.

– Mulțumesc că ai făcut pe șoferul, îi spuse Leslie când au ajuns.

Ea merse direct la culcare dar se auzi vocea lui Matt.

– Leslie, dacă i-ai cere lui Nicolas să se îndepărteze?

– Atunci ai dormi mai bine?

– Poate, replică el iritat.

– Poate este ceva mai complicat decât asta?

Insinuarea păru că-i displace, deoarece se întoarse și deschise un jurnal rămas pe masă.

Leslie nu se lăsă impresionată.

– Ce ai zice de un pahar de lapte cald?

El schiță o grimasă.

– Dacă ții.

Fără zgomot, pentru a nu trezi toată casa, ea pregăti o cană. Matt, care o privea, avu un mic zâmbet, jumătate amar, jumătate melancolic, când o puse în fața lui.

– Mulțumesc.

– Nu ai pentru ce.

Apoi, îndreptându-se spre ușă:

– Este aproape miezul nopții. Eu urc. Dacă te vei duce să te culci după ce îl bei, ai să vezi că vei dormi.

Și cu un surâs încurajator, se îndreptă spre scară. Puțin ar fi lipsit în această clipă pentru a renunța la apărare, dar un anumit instinct o îndemna să se îndepărteze atâta timp cât mai avea puțin bun-simț.

Dezbrăcându-se, așteptă să audă pașii lui Matt pe scară. Pentru că nu-i auzea, se decise să coboare în bucătărie în cămașa de noapte.

Matt stătea încă la masă, cu capul pe brațe, în fața cănii goale.

– Matt?

El se îndreptă, cu părul în dezordine, cu ochii încercănați, tras la față.

– Nu te duci să te culci?

– Cu tine? întrebă el, dar de data aceasta fără nici o ironie ostilă în voce.

– Nu.

Privirile lor rămaseră legate una de alta într-o tăcere elocventă. Apoi, Matt scoase un suspin fatalist.

– În camera lui Teddy, atunci?

– Da.

Cu greu, el se ridică și după ce puse cana în chiuvetă, o urmă pe Leslie pe scară.

– Încearcă să te destinzi, murmură ea. Vei vedea că va merge, zise ea când el se opri în fața ușii de la camera lui Teddy.

– Cunosc un remediu mai eficient.

Dar înainte ca ea să răspundă, o îmbrățișă, puse stăpânire pe buzele ei și o sărută cu ardoare. Apoi, tot atât de brusc, o lăsă declarând:

– Da, iată un remediu suveran împotriva insomniei.

***

– Mamă! Mamă! Trezește-te!

Ochii lui Leslie se opriră pe figura îngrozită a lui Teddy, care o scutura fără menajamente.

– Ce se întâmplă? Ai visat urât?

Când îi adusese în Statele Unite, el și sora lui o trezeau noaptea din cauza coșmarurilor. De câtva timp, însă, încetaseră.

– Nu eu, Matt. Vino, grăbește-te!

Nerăbdător, aproape că o trase afară din pat și o urmă către camera lui.

– Ascultă!

Din culoar se auzeau gemete sacadate, care semănau cu suspinele și patul scârțâia ca și când ocupantul său era cuprins de o vie agitație. În cele din urmă, Leslie intră în cameră urmată de Teddy.

– Nu! bolborosea Matt. Nu! Nu!

Încurcat în cuvertură, se zbătea ca și când s-ar fi luptat cu un dușman invizibil.

Leslie înaintă către el și încercă să-l calmeze.

– Matt... Matt, totul va fi bine.

El o îndepărtă, cu o scuturătură bruscă, fără s-o audă.

– Matt!

Leslie se străduia să rămână liniștită în fața lui Teddy, dar nu-i era ușor să facă față unui astfel de spectacol. Niciodată, în trecut, nu-l văzuse pe Matt într-o asemenea stare. I se întâmpla câteodată, când se întorcea dintr-un reportaj greu să nu-și găsească liniștea. Atunci, indiferent de ora când se întorcea, se întindea pe pat și aștepta ca ea să vină alături și să-i asigure mângâierea de care avea nevoie.

Un nou strigăt al lui Matt o smulse pe Leslie din amintirile sale.

– Nu! Nu! E prea riscant.

Îl cuprinse de umeri pentru a-l imobiliza dar, încă o dată, el se degajă.

– Matt, totul este bine. Ești liber acum, liber!

Fără îndoială, cuvintele ajunseseră până la conștiința sa, căci scutură cu putere din cap strigând:

– Liber? Nu, niciodată. Oh, nu...

Ultimele sale cuvinte se terminară cu un suspin, apoi, umplându-i pleoapele, lacrimile îi curseră pe obraz.

– Tată, ce s-a întâmplat? exclamă Teddy, cuprins de panică.

Leslie vru să-l liniștească.

– Are un coșmar. Nu te speria.

Apoi, Matt încercă să se ridice în capul oaselor.

– Atunci, calmează-te. Totul s-a sfârșit.

– Nu!

Un nou frison îl făcu să tresară. Atunci, neascultând decât de propriul său instinct, Leslie îl cuprinse cu brațele. Dumnezeule, ce făcea?

– M-matt.

Acum, și ea tremura. Vocea sa era tremurătoare, tot corpul îi tremura.

Fruntea umedă a soțului său se odihnea pe umerii ei. Cu o mână îi mângâia părul și cu alta îi masa mușchii încordați ai gâtului. La început scurtă și sacadată, respirația lui deveni treptat normală, pe măsură ce se smulgea din chinurile coșmarului.

Într-o suflare, el îi murmură numele:

– Leslie...

Fără să întrerupă gesturile liniștitoare, tânăra femeie îl privea pe Teddy care observa tabloul cu o privire înspăimântată.

– Vezi, dragul meu, este mai bine, șopti ea. Să nu-ți fie frică.

– Ești sigură, mamă?

– Da. Du-te să te culci.

Împotriva voinței sale, el o ascultă dar, din patul său, continua să-i observe pe mama sa și pe Matt.

În sfârșit, Matt părea că s-a calmat. Leslie se îndepărtă încetul cu încetul de el.

– Acum, e mai bine?

El dădu din cap.

– Îți amintești ce voiai?

O umbră de teroare trecu peste obrajii lui Matt la aceste cuvinte.

– Da, răspunse el încet.

– Poți să-mi povestești?

– Nu!

Răspunsul veni fără apel.

– Cu atât mai rău, murmură Leslie, resemnată, mângâindu-i obrajii. Vrei să te culci din nou?

Matt dădu din cap obosit, apoi se ridică din pat.

– Unde te duci?

– Jos.

– Ai nevoie să dormi.

– Nu pot. Ai văzut rezultatul când încerc.

Cu inima îndurerată, Leslie îl privi îndepărtându-se către șifonier. Ce să răspunzi la aceasta?

Înainte de a ieși ea își îmbrățișă fiul.

– Fii fără teamă, Teddy, totul va fi bine, momentul greu a trecut.

– Tu nu mă deranjezi, declară Teddy. Știi, poți să rămâi.

– Nu.

Matt îmbrăcă un pantalon și o cămașă, apoi îi adresă băiatului un surâs plin de tristețe și ieși.

– Matt, vrei să vin cu tine?

– Nu, răspunse el fără să se mai întoarcă.

Ea îl văzu străbătând salonul și auzi apoi închizându-se ușa de la verandă. Deci, Matt prefera să rămână singur. În fine, nu prea singur: demonii săi nu-l părăseau.

– Oh, Matt!

Tânăra femeie intră în camera sa. Să doarmă? Ochii săi refuzau să se închidă și o imagine o urmărea: figura lui Matt, în lacrimi, trăsăturile torturate de frică.

Cel puțin, nu se înșelase asupra unui punct: Nicolas nu era singurul vinovat al insomniei sale. Dar, atunci, ce visase Matt? Ce era "prea riscant"? Și cui i se adresase când strigase cu atâta putere?

Atâtea întrebări rămase fără răspuns. În patul său, Leslie pândea zgomotul pașilor, aștepta semnul că Matt, învins de oboseală s-a dus, în sfârșit, să urce ca să se culce.

Dar minutele, orele se scurseră fără alt zgomot decât închiderea unei uși sau, din timp în timp, scârțâitul parchetului de la parter.

Matt își primejduia sănătatea. Continuând în acest ritm, se îndrepta spre o catastrofă. Poate că era refractar la somnifere dar, într-un fel sau în altul, trebuia să găsească un mijloc de a dormi!

Leslie știa unul. Era singurul care odinioară își arătase eficacitatea când revenea zdruncinat de la un reportaj dificil; singurul capabil să-i risipească neliniștea și să-i asigure destinderea necesară somnului.

Da, ea deținea remediul pentru a-l ajuta... dar va îndrăzni să-l folosească?

***

Auzind scârțâind ușa de la verandă, Matt se întoarse repede.

– Cine este?

Leslie nu răspunse. Se mulțumi să meargă până la el și să-l ia de mână. Îi fusese necesar un lung moment până să capete curaj să facă asta. Nu începea nici o discuție.

– Ai nevoie să dormi.

– Ți-am mai spus, nu pot! Te rog, Leslie, încetează să mă hărțuiești!

– Te voi ajuta.

– Să nu-mi propui încă o cană cu lapte. Asupra mea, remediul nu funcționează. Ai proba!

Leslie, fără să spună un cuvânt, se îndreptă spre scară cu Matt în urma sa. În apropierea camerei lui Teddy, Matt protestă.

– Nu pot, voi fi incapabil să mă culc.

– Nu acolo te duc.

Când îl introduse în propria sa cameră, surpriza îl țintui pe loc.

– Tu... vrei să faci dragoste cu mine? murmură el.

Timp de o secundă, Leslie își pierdu sângele-rece.

– Nu spune prostii, Matt.

– Dar, atunci ce...

– Vino să te culci, îl întrerupse ea arătându-i patul.

– Dar...

– Vino!

Dacă n-ar fi ascultat-o imediat, ea s-ar fi înfuriat. Matt nu-și putea închipui câtă voință i-a trebuit pentru a lua această hotărâre. Leslie însăși știa că fapta sa era capabilă s-o zdrobească emoțional. Atunci, nu mai încape discuție!

Dar Matt, ascultător, începea să-și descheie nasturii de la cămașă pe care o aruncă pe spatele unui scaun. În momentul în care trebuia să-și descheie pantalonii, ezită, aruncă o privire spre ea și în cele din urmă blugii merseră să întâlnească pe scaun, cămașa. Din fericire, Matt nu-și scoase slipul. Astfel îmbrăcat, merse să se întindă între cearșafuri, cu brațele sub cap.

Vocea lui trăda o ușoară emoție când întrebă:

– Și acum?

Fără un cuvânt, Leslie își scoase capotul și veni să se întindă alături de el.

Care dintre cei doi simțise cel mai violent șocul? Leslie n-ar fi putut să spună. Un lucru era sigur: toată gimnastica mentală nu o pregătise pentru efectul pe care îl făcea asupra ei căldura corpului lui Matt. Dar era prea târziu să se retragă.

Înarmându-se cu tot curajul, se lipi de el, cu un braț petrecut peste pieptul lui. Sub palma sa simți ritmul surd al inimii care bătea la fel ca a ei.

– Leslie? murmură Matt.

– Da...

Ridicându-se puțin, ea îi privi figura. Puținul care se distingea în lumina pală a lunii trăda răul pe care vroia să-l învingă, neliniștea, teama.

– Leslie, ceea ce faci este pentru a mă ajuta? întrebă Matt pe un ton încă mai disperat decât încrezător.

– Altădată mergea, adu-ți aminte.

– Nu! Fără amintiri!

– Atunci, uită-le! Uită tot.

– Nu pot să uit! Aceasta este problema.

– Pentru că nu poți uita, să ne amintim împreună.

– Nu!

Totuși, el nu încercă să se sustragă și o lăsă să-l mângâie pe spate printr-o apăsare ușoară. Jos, pendula suna ora trei și patruzeci și cinci de minute. Țipătul unei cucuvele sparse liniștea nopții. Timpul trecerea și Leslie simțea treptat cum Matt se eliberează de tensiune, respira mai adânc. Când se întoarse pe spate, capul lui veni să se așeze pe umărul său și mâna sa se mută către scobitura taliei.

– Matt? șopti ea.

El nu mai răspunse.

Capitolul 7

Pâinea care se ardea în prăjitor, Teddy care nu-și găsea cutia cu acele de undiță și Ritta care pleca fără să-și facă patul... Pe scurt, o dimineață la fel ca altele, își zise Leslie.

Și totuși, nu: astăzi se trezise în brațele lui Matt.

Era trecut de ora șase când, deschizând ochii, văzuse capul lui Matt pe umărul său. Nu se mai punea problema să mai doarmă. Leslie trebuia să se scoale pentru a merge la lucru. Totuși, nu putea rezista tentației de a-și mai oferi câteva minute în plus cu el, pentru a se impregna de parfumul lui de bărbat, să simtă pielea lui sub degete, să aprecieze intimitatea lor.

Leslie era sfâșiată de conflictul care se năștea încă. O parte din sufletul său tindea disperat spre Matt, în timp ce alta tremura că va suferi din nou, că va urma același drum ca și mama sa.

Când mai târziu plecă spre școală, Matt dormea încă. Ceea ce nu o supăra. Ce-ar fi putut să-i spună? Ori, mai rău, ce i-ar fi spus el? Nu știa și prefera să nu descopere în fața copiilor.

Dacă, în timpul zilei, ocupațiile sale reușiră, mai mult sau mai puțin s-o facă să-l uite pe Matt, el reveni în gândurile sale din clipa în care urcă în mașină pentru a se întoarce acasă. O întrebare o neliniștea: ce interpretare dăduse el inițiativei sale de ieri? Se temea de ce era mai rău. Neînțelegerea trebuia, eventual, să fie risipită fără întârziere.

Din păcate, Matt era plecat.

– Este cu Teddy la pescuit de scoici, îi spuse unchiul Harry. Au promis că se vor întoarce pentru cină.

Când s-au întors, Matt și Teddy să clătinau sub greutatea găleților debordând de scoici. Cât privește punerea la punct, Leslie fu nevoită s-o amâne pentru mai târziu, ea și Matt nefiind niciodată singuri. El însuși nu se hazardă la nici un comentariu cu privire la noaptea trecută; dar în timpul serii, Leslie simți cum privirea lui o urmărea peste tot, cele mai mici mișcări. O privire plină de tandrețe și melancolie care o emoționă teribil.

Când puse masa în sufragerie, Matt o urmă. Erau singuri, dar va avea timp să-i vorbească? Leslie ezită când el îi șopti la ureche:

– Mulțumesc, scumpa mea.

Aceste cuvinte simple o făcură să roșească și Leslie se miră de reacția sa.

– Sper că de acum înainte vei dormi mai bine.

– Nu mă îndoiesc.

Înțelesul acestei siguranțe avea s-o descopere Leslie când urcă să se culce, câteva ore mai târziu.

Matt era în patul ei.

Când primele clipe de surpriză trecură, ea închise ușa și rămase acolo, la o distanță respectabilă.

– Matt! Ce dracu faci aici?

– Te așteptam.

Cu un fals surâs inocent pe buze, era culcat între cearșafuri, cu mâinile încrucișate pe pântec. Și gol. Cel puțin din ceea ce putea ea să vadă.

– Nu, Matt.

– Ba da, Leslie.

– Nu vreau să dorm cu tine.

– Mincinoaso!

– Nu mint!

El dădu la o parte cuvertura și sări din pat. Așa cum se temea, Matt era complet gol. Din instinct, Leslie închise ochii și întoarse capul. Cu teamă, simți cum se apropie. O luă de mână și ea nu putu să-și rețină o tresărire.

Când vorbi, vocea sa era blândă, dar insistentă.

– Leslie, te rog vino să te culci.

– Nici vorbă.

Sângele pulsa atât de tare în tâmplele lui Leslie, încât i se părea că a surzit. O emoție violentă o străbătea atunci când degetele lui Matt alunecară spre talia sa, ridicându-i puloverul. Fermă și caldă, palma sa îi mângâie sânii.

– Haide, Leslie...

Această voce seducătoare, dulceața buzelor sale care îi mângâiau obrajii o făcură să tremure fără voia ei.

Ce tortură să reziste! Să dorească să se abandoneze dar, în același timp, să refuze. Dar dacă sufletul său, într-o tentativă disperată încerca să refuze, corpul său se oferea. Îi era sete de mângâierile lui Matt, sete de acea intimitate pe care i-o refuzase mult timp.

Totuși, când Matt întinse brațul pentru a stinge lumina, Leslie găsi în ea forța de a protesta. Dar abia deschise gura că Matt o făcu să tacă printr-o sărutare fierbinte.

Se îmbrățișară cum nu se îmbrățișaseră niciodată, ca și cum ar fi fost pentru prima oară. De când buzele lor s-au întâlnit, apărarea fragilă a lui Leslie s-a prăbușit și pasiunea a izbucnit violentă, suverană.

Un val de emoții o încerca pe Leslie, făcând-o să se clătine. Imediat, Matt o ridică în brațe și o puse cu grijă, pe pat.

Cu mâinile tremurătoare, îi scoase puloverul.

– Dacă ai ști cât mi-ai lipsit, murmură el, înainte de a-i lua buzele în stăpânire.

Mărturisirea lui îi smulse un suspin de fericire și își înnodă mâinile în jurul gâtului lui. Căci, acum, nu mai putea să se eschiveze. Leslie dorea această îmbrățișare, îl dorea pe Matt tot atât cât o dorea și el.

Matt avea dovada în fervoarea cu care îl înlănțuia și începu să-i redescopere corpul cu mâinile și cu buzele. Dorința o însufleția, o elibera de pudoare. Ea dorea doar să simtă cum

se răspândește plăcerea în simțurile sale înfierbântate. Matt emana un parfum care o îmbăta. Un parfum numai al lui, în care mirosul de santal se amesteca subtil cu unul foarte masculin și îmbătător.

Răvășită de căldura mângâierilor sale, Matt o făcu să se miște sub el și se folosi de gura sa pentru o lungă sărutare.

– Leslie, am atâta nevoie de tine.

Termină s-o dezbrace apoi, cu o strălucire în ochi, îi contemplă goliciunea care se oferea. Apoi, îi înconjură gleznele cu degetele și fără s-o scape din ochi îi ridică picioarele într-o mișcare lentă și voluptoasă. Puțin câte puțin îi cuprinse o frenezie arzătoare și se rostogoliră pe patul în dezordine până la clipa supremă când extazul le traversă corpurile cu strălucirea sa fulgerătoare. Atunci, încă fremătând, tânăra femeie culese de pe buzele lui Matt aceste cuvinte simple pe care el le murmura:

– Oh, Leslie, te iubesc!

***

De când își amintea Leslie, sâmbăta nu se petrecea nimic deosebit.

Aceasta era diferită.

Avea o impresie neobișnuită de bine, de mulțumire. Explicația era foarte simplă. A descoperit-o deschizând ochii.

Matt era acolo, aplecat către ea, contemplând-o. Un surâs îi juca pe buze, totuși privirea sa era mai degrabă serioasă.

– Bună, murmură el.

Și-i depuse o sărutare pe vârful nasului.

– Bună, răspunse Leslie, mai nesigură.

Deja temerile reveneau ca un rău care zvâcnea, estompând senzația de bine.

– Trebuie să discuți cu Nicolas, spuse Matt pe un ton grav.

Nicolas! Lui Leslie îi scăpă un geamăt.

– Ce să-i povestesc? Că am făcut dragoste cu tine?

Matt avu un surâs amuzat.

– Poate că nu. Cu toate că nu mi-ar displace... Dar ar fi o lipsă de tact. De ce nu i-ai spune mai bine că te-ai mai gândit și că ești reticentă?

– Este părerea ta că manifest reticență?

– Mă oblig să le risipesc.

– Dar...

Matt o făcu să tacă printr-o sărutare.

– Să nu-mi spui că poți încă să te căsătorești cu el.

Nu, bineînțeles, nu va mai putea. Era o greșeală că a consimțit la acest mariaj.

– Nu, murmură ea.

Fericit, ușurat, Matt îi strânse cu dragoste obrajii între mâini și-i acoperi cu sărutări. Dar, simțind-o cum se încordează, se neliniști.

– Ce se întâmplă?

– Nu pot...

– Ce nu poți?

Ea ezită.

– Ai dreptate, nu pot... să mă căsătoresc cu Nicolas dar...

– Dar, ce?

– Dar, ceea ce am făcut noi... ei bine, nu știu dacă...

– Ce mai este? Să nu-mi spui că nu doreai și tu. Nu te-aș crede.

– Da, am dorit. Pe moment. Dar acum...

– Tu încă simți dorința. Vrei să-ți demonstrez?

Fără a aștepta asentimentul ei, se apropie și puse mâna pe unul din sânii ei dezgoliți și-l mângâie până când vârful acestuia se întări sub palma sa.

Într-un reflex de apărare, Leslie prinse mâna aventuroasă. Dar Matt nu-l abandonă decât pentru a-i lua buzele. Atunci, o cuprinse aceeași exaltare ca în ajun și se lăsă copleșită de plăcerea care i se răspândea în vene.

– Ți-am spus, îi șopti el mai târziu la ureche, pe când se odihneau, epuizați, unul lângă altul.

Din păcate, problemele lui Leslie nu erau rezolvate. Cum să-i împărtășească lui Matt teama care o rodea? Pe când Leslie își punea întrebări, se auzi o bătaie în ușă, care se deschise imediat.

– Mamă, știi unde este tata...

Rita – căci ea era – se întrerupse pentru a privi cu ochii mari cuplul din pat. Apoi, fără să mai adauge ceva, plecă tot atât de repede cum venise.

– Hei! Teddy. Este aici! strigă ea alergând pe coridor.

Leslie îi aruncă lui Matt o privire consternată.

– La naiba! Ea ne-a văzut.

– Ei și? Suntem căsătoriți. Ceea ce ar trebui să te preocupe, este că m-au văzut culcându-mă în camera lui Teddy!

– Ei mă așteptau acolo.

– Eu nu!

– Ai făcut rău. Mai mult, ei știau că ne-am despărțit. Și acum... acum vor crede că nu mai suntem.

– Este adevărat.

Ea îl fixă, neîncrezătoare.

– Nu mai suntem despărțiți, Leslie. Suntem căsătoriți și așa vom rămâne.

– Nu și dacă trebuie să pleci.

– Adorabila mea încăpățânată... Ți-am spus deja, nu voi mai pleca. Aici vreau să trăiesc.

– Ce mult mi-ar plăcea să te cred, murmură Leslie într-un suspin.

– Poți, pentru că sunt sincer.

Cum să se încreadă în cuvintele sale? A fost ușor pentru Matt să-i demonstreze că o iubește încă și o dorește. Dar să-i demonstreze că merita încrederea lui sau că s-a schimbat, va trebui să treacă mult timp.

– Vom vedea, spuse ea, în loc de concluzie.

Ea se dădu jos din pat, apoi se îmbrăcă repede cu blugi și un tricou sub privirea tandră și atentă a lui Matt.

– Mă duc să fac clătite? Vrei și tu?

– Cu plăcere. Fac un duș și vin.

Copiii vorbeau în bucătărie, Leslie i-a auzit pe când cobora scara. Când intră în bucătărie, se făcu liniște și o priviră. Jenată, Leslie nu știa ce atitudine să adopte.

– Totul merge bine, acum? lansă Teddy. V-ați împăcat?

– Ce?

– Dormeai cu el, nu?

– Teddy!

Privirea sa severă se muta de la unul la altul.

– Ritta mi-a spus! Atunci, va rămâne?

– Așa pretinde.

– Te îndoiești de el?

– Nu știu, mărturisi Leslie cu un suspin.

– Ei bine, eu îl cred, afirmă Teddy. De ce ar pleca? Tot ceea ce iubește este aici!

"Ți-a spus el?" ar fi vrut Leslie să-l întrebe pe băiat. Dar era imposibil.

– Cine vrea clătite în această dimineață? întrebă ea.

Copiii strigară de bucurie. Cunoscând lăcomia lor, putea să se abțină să pună o astfel de întrebare!

Matt apăru în bucătărie în clipa în care punea clătitele pe un platou. Cu părul încă umed de la duș, era minunat de frumos și respira bucuria de a trăi.

Trecând prin spatele lui Teddy și al Ritei, ciufuli părul unuia, o trase de coada de cal pe alta, cu un gest de tandrețe glumeață. Iar pentru Leslie avu un surâs plin de dragoste, încât inima tinerei femei începu să bată mai repede. Ea se întoarse să caute dulceață în dulap. Pedeapsă inutilă...

El o reținu și fără nici un pic de rușine o sărută pe gât.

– Ai dormit bine?

Unchiul Harry, cel din urmă, își făcu intrarea în bucătărie.

– Foarte bine, afirmă Matt.

Declarație care avu ca efect faptul că Leslie roși până la urechi.

– Și eu, adăugă Harry fără să pară că a remarcat tulburarea. Vin de la far, e un timp splendid. Dar, firește, nimeni de aici nu observă. Dormeați toți.

– Eu nu! strigă Ritta. Mă uitam la desene animate.

– Pff! ce prostie! rânji fratele său.

– Și tu le-ai privit, prostule! spuse Ritta. Dacă este cineva leneș în casa asta, aceia sunt mama și Matt.

Spunând aceste cuvinte, își încrucișă privirea cu cea a lui Teddy și nu-și putu abține un mic surâs poznaș.

Harry, persoană rafinată, sesiză imediat aluzia. De altfel, avea confirmarea bănuielilor sale. Un surâs i se ivi pe buze.

– Ah! Trăiască leneșii! decretă el. Bine, atunci aceste clătite, le lăsăm să se răcească?

Incidentul fu închis. Și pentru prima oară Leslie fu tentată să fie părtașă la optimismul celor care o înconjurau. Ei vedeau ferm că Matt va rămâne la Day's Harbor. De ce să nu creadă și ea însăși? Era atât de obositor să lupte mereu împotriva sentimentelor sale?

– Mamă, vrei să vii cu noi la lansarea rachetei? o întrebă Teddy terminând de mâncat.

Leslie ridică ochii: toate privirile erau îndreptate asupra ei. Ceea ce nu era de mirare când se gândea la scena pe care o provocase câteva zile mai înainte.

– Ei bine, eu...

Reflexul de a-l evita pe Matt era atât de înrădăcinat în ea, încât ar fi trebuit să refuze. Dar în fond, de ce să se priveze de această ieșire cu ei? Nu era visul ei să formeze o familie unită? Poate visul său va deveni realitate?

– Bineînțeles că vreau, răspunse ea cu un surâs.

– Atunci, să mergem! interveni Teddy cu graba sa obișnuită.

El se ridică și își puse farfuria în chiuvetă.

– Mai întâi, obligațiile. Pentru început, ai putea să ajuți la spălatul vaselor, nu?

De formă, Teddy schiță o strâmbătură, dar se supuse cu o docilitate care trezi invidia lui Leslie. De obicei, băiețașul se lăsa mult rugat! În tot cazul, avea dreptate să fie iritată. Dacă Matt devenea cu adevărat tatăl acestor copii, era firesc să se bucure de dragostea și respectul lor.

Restul zilei avea să-i dovedească acest lucru: Matt era deja adoptat de Teddy și de Ritta.

Leslie pregăti un coș de picnic și plecă în parcul de lângă micul golf. Peluzele vaste, locuri de joacă, stânci de escaladat, într-un decor de pini. Într-un cuvânt, locul ideal pentru o ieșire.

Ziua se desfășură într-o atmosferă familială. Matt o învățâ pe Rita cum să-și facă vânt pe balansoar. Apoi, el și Teddy făcură ultimele pregătiri pentru rachetă. Ea fu lansată la

începutul după-amiezii. Și totul fără ca cineva să capete cea mai mică zgârietură.

Surescitat, Teddy îi atrase atenția mamei sale:

– Ura! Super! Vezi? Știam că o să reușească! Știam!

Apoi, adresându-se lui Matt:

– Ah, cât sunt de fericit că ești tatăl meu!

El alergă să poziționeze racheta pentru o nouă lansare și nu auzi ce-i răspunsese Matt.

– Și eu sunt mulțumit că ești fiul meu.

Leslie îl auzi, și când Matt îi luă mâna pentru ca s-o conducă spre balansoar, ea remarcă:

– Te-ai schimbat mult. Tu, care nu doreai copii cu nici un chip.

Matt dădu din cap, cu un aer visător. El o instală pe tânăra femeie pe unul dintre balansoare, apoi se așeză în altul alături și începură să se legene. Ieșind de după un nor, soarele îi învălui într-o căldură plăcută.

– Ce se întâmplă? întrebă Leslie, observându-l.

Matt nu răspunse imediat. Privirea sa îi urmărea pe copiii care se fugăreau pe peluză, Teddy strigându-i Ritei ceva în spaniolă în timp ce ea îi răspundea în engleză:

– Au prins gustul vieții de familie, spuse el, în cele din urmă. Am început să-i apreciez valoarea... acolo.

Acolo... Era un subiect sensibil. Subiect de pe care, până acum, Matt nu vroise să dea vălul la o parte. Dar lucrurile se schimbau între ei și cum Leslie dorea să știe mai mult, să-l poată înțelege mai bine pe Matt, își asumă riscul.

– Îți venea adesea să te gândești la o viață de familie?

Matt avu un mic zâmbet lipsit de voioșie înainte de a replica.

– Numai la asta m-am gândit. Aceasta m-a făcut să văd altfel lucrurile.

Câteva minute încă se legănă, lăsându-se dus de elan, apoi se opri.

– Când ești închis timp de luni într-un asemenea loc, fără cărți, fără radio, fără vești de nici un fel, ei bine, atunci stai și reflectezi. Reflectezi mult. Dar nu numai la ceea ce ai făcut, nu. Reflectezi la ceea ce n-ai făcut și ți-ar fi plăcut să faci. Și în centrul gândurilor mele erai tu, sfârși el, privind-o drept în ochi.

După această mărturisire, el prinse brațul balansoarului său pentru a-l opri pe cel al lui Leslie, apoi o atrase la el pe tânăra femeie pentru a-i depune pe buze o sărutare lungă. O sărutare care, mai mult decât cuvintele, îi demonstra cât de mult îi lipsise. Leslie i-o întoarse cu aceeași fervoare. Căci, pentru prima oară, ea însăși își mărturisea ce teribil vid crease absența lui.

Acest moment fu întrerupt de râsul ironic al lui Teddy.

– Puah! Îndrăgostiții!

– Tu vezi-ți de treburile tale, îi strigă Matt, surâzând.

– Acestea sunt și treburile mele!

– În fond, are dreptate. Fiind fiul familiei, are un cuvânt de spus.

Leslie rămase la această remarcă în timp ce Matt, ajutând-o să coboare din balansoar, o instală pe genunchi pentru a-i șopti în scobitura gâtului:

– Dar centrul universului meu ești tu, scumpa mea. Te iubesc...

Pe moment, cel puțin, Leslie îl crezu.

Capitolul 8

La o oră după aceea îndoiala o cuprinse din nou pe Leslie. Când se întoarseră acasă, înlănțuiți ca doi îndrăgostiți, Harry le anunță, lamentându-se:

– Toată ziua a sunat telefonul. Am crezut că înnebunesc.

– Cine a sunat? îl întrebă Leslie.

– Oh, jurnaliști, directori de ziare. Dar și mama lui Matt. Și Nicolas.

– Ei bine... murmurară Matt și Leslie în același timp.

– Ce vroiau? întrebă Matt.

– Mama ta să-ți vorbească și jurnaliștii să-ți cunoască reacția.

– Reacția la ce?

– Doi dintre teroriștii tăi au fost arestați.

– Care?

– Nu știu.

Dar sunt sigur că n-are importanță căruia dintre acești tipi i-ar face plăcere să te audă, concluzionă Harry, întinzându-i lista cu apelurile telefonice.

Deja, Matt se îndrepta spre telefon; Harry se întoarse spre nepoata sa.

– În ceea ce te privește, ești rugată să-l chemi pe Nicolas, indiferent la ce oră.

– De fapt, ce i-ai spus?

– Doar că ești plecată... Tu trebuie să-i anunți restul.

Leslie era hotărâtă. Dar, după ce Matt va elibera telefonul. Îl auzea vorbind cu asprime în camera vecină. Când intră, el dădu din cap și-și trecu mâinile prin păr. Un gest care la el însemna un interes deosebit. Leslie simți cum o încearcă o teamă surdă.

Dumnezeule, n-o să înceapă iar ca mai înainte. Acest telefon era cel ce-l va face pe Matt să-și nege promisiunile? O s-o părăsească în ciuda asigurărilor sale? Până acum, ofertele pe care i le făcuseră Dave Carlisle sau alți redactori șefi îl lăsau de piatră. Dar, de această dată, Matt părea mai interesat.

– Da, așa este, tocmai declara el. Și unul și celălalt sunt pleava societății.

Apoi:

– Nu... Îți spun că nu... Pentru că nu vreau...

Vorbind, cu telefonul în mână, străbătea nervos încăperea, atât cât îi permitea cordonul. Și Leslie îl asculta, ținându-și răsuflarea.

– Știu, Dave, ar fi un manuscris formidabil, dar este inutil să insiști. Nu va merge.

Ce ușurare pentru Leslie. Privirea sa întâlni privirea lui Matt, care îi adresă un surâs încurajator.

Continuarea conversației trebuia să-i confirme că temerile sale nu erau fondate. Câteva clipe mai târziu, Matt îl părăsea pe Carlisle cu aceste cuvinte:

– Ține-mă, totuși, la curent. Mulțumesc. Și, la revedere.

Abia avu timp să pună jos receptorul, că telefonul sună din nou. Matt ridică receptorul și spuse imediat:

– Nu, nu este aici. Îmi pare rău.

Și închise.

– Încă unul care te caută, Matt?

– Harry avea dreptate. Poți să înnebunești!

Leslie brava. Din moment ce Matt răspundea nu la toate întrebările...

– Pariez că era Carlisle cel ce voia să te vadă, zise ea.

Matt o ajunse în pragul ușii și, luând-o de braț, își vârî o mână sub tricoul ei.

– Da, el era. Și ai văzut că nu plec...

Telefonul sună din nou.

– Ce mai este? țipă Matt în telefon.

– Pot să vorbesc cu Leslie?

– Cu privire la soția mea, eu...

Slavă Domnului, Matt nu mai continuă, pentru că Leslie îi smulse receptorul din mână.

– Bună, Nicolas. Harry m-a informat că m-ai căutat.

– Unde erai?

– Eu... Eram plecată... să mă plimb.

Cum să nu se bâlbâie cu Matt care se lipea de ea și încerca să-i ia receptorul? De data aceasta, simțea că înnebunește.

– Încercai să-l eviți pe Colter? Vin atunci acolo.

– Nu, mulțumesc. Dar, tocmai... doream să-ți vorbesc.

Înăbușindu-și râsul, Leslie reuși să-i scape lui Matt și să treacă în spatele canapelei.

– Lasă-mă să-i spun o vorbă, spuse Matt cu o voce șoptită.

Leslie dădu din cap în timp ce Nicolas continuă:

– Vrei să ne vedem imediat? Pot trece să te iau de acasă.

– Nu știu. Poate...

Din păcate, îi lipseau cuvintele pentru a-l pregăti, într-un fel sau altul, pentru știrea pe care i-o rezerva. Și, înainte să poată adăuga ceva, el declară:

– Pregătește-te. Sosesc într-un sfert de oră.

Și închise telefonul.

– Nu i-ai spus nimic, zise Matt pe un ton de reproș.

– Matt... Nu puteam să-i spun la telefon: "De fapt, nu mai vreau să mă căsătoresc cu tine!" Dar, fii fără grijă, situația va fi rezolvată. Trebuie să vină să mă caute.

– Cum "să te caute?" Nu se poate.

– Matt, fii înțelegător. Prefer să discut cu el față în față. În curând, totul va fi rezolvat. Mă îndoiesc că mă vei contrazice în această privință.

De fapt, Matt nu ridică nici o obiecție, chiar dacă îl costa să-și lase altuia soția, dar era pentru o cauză bună.

Nici măcar nu s-a încruntat când, puțin mai târziu, Rita alerga strigând:

– A venit Nicolas.

Leslie merse să-l primească în bucătărie. Cu părul negru, zburlit de vânt, cu gulerul jachetei ridicat, avea un anumit farmec; și surâsul pe care i-l adresă lui Leslie nu trăda nici o teamă. Ceea ce o făcu să se simtă stânjenită.

Stânjeneala ei spori când el o sărută pe obraz. Repede, se întoarse și pentru a crea o diversiune, își îmbrăcă impermeabilul. Din fericire, Nicolas nu sesiză nervozitatea ei.

– Ce spui de o tartă caldă la Kate? îi sugeră el.

– Cu plăcere.

Leslie oscila, neștiind dacă un loc public ar fi fost de preferat sau nu pentru a-i anunța vestea. În orice caz, un lucru era sigur: Nicolas nu bănuia nimic, altfel n-ar fi fost atât de bucuros, n-ar fi fluierat tot timpul pe când conducea mașina.

Leslie nu-și reproșa decât că i-a spus da în ziua în care a apărut Matt. Cum să-i comunice că și-a schimbat părerea?

– În sfârșit, singuri, murmură Nicolas când au demarat.

Și îi luă mâna.

Un surâs tremurător șovăia pe buzele lui Leslie.

– Dacă n-a plecat încă, cred că trebuie să-și pregătească valizele, nu? reluă el.

– De ce?

– Cum, de ce? Pentru că răpitorii săi au fost arestați. Desigur, i se va cere să meargă să fie confruntat cu ei.

– S-a și întâmplat, a fost chemat deja, răspunse ea atunci când parcară în fața salonului de ceai.

– Atunci, când o să plece?

– Nu pleacă.

– Glumești?

În fața aerului mirat al lui Nicolas, Leslie regretă că nu-l lăsase mai înainte pe Matt să intervină.

– Despre asta doream să-ți vorbesc, Nicolas.

Ca întotdeauna în sezonul turistic, salonul de ceai era plin. Din fericire, un cuplu eliberă masa ce o ocupaseră lângă fereastră și Nicolas o conduse acolo pe tovarășa sa. Odată așezat în fața ei, o fixă cu o privire pătrunzătoare.

– Atunci, ce se întâmplă? De ce rămâne?

Leslie trebui să-și adune tot curajul pentru a pronunța cuvintele fatale:

– Nu mai vrea să plece. Dorește să... să ne reluăm viața în comun.

Nicolas nu se încruntă, nu spuse un cuvânt, nu făcu nici un gest. O privi îndelung pe Leslie înainte de a o întreba:

– Și tu, ce dorești?

Inima lui Leslie bătea atât de tare, încât tâmplele i se zbăteau iar urechile îi zumzăiau. Când vorbi, vocea ei era doar un murmur. Totuși, cuvintele pe care le rosti îl atinseră pe Nicolas cu o violență de nespus.

– Același lucru ca Matt.

Nicolas înlemni. Și Leslie, neputincioasă, descumpănită, văzu succedându-se rând pe rând, prin fața ochilor,

neîncrederea, oroarea și furia. Pentru a-i mărturisi compasiunea sa, vru să-și pună mâna pe a lui, dar el și-o retrase ca și când atingerea l-ar fi ars.

– Nicolas, sunt dezolată. Am făcut o greșeală angajându-mă să mă căsătoresc cu tine. Este greșeala mea. N-ar fi trebuit niciodată să...

– Nu, este greșeala mea, o întrerupse el. N-am fost atât de clarvăzător încât să-mi dau seama că nu aveam nici o șansă, că n-ai încetat niciodată să-l iubești pe Colter... Măcar să poată să te facă fericită...

Aceste cuvinte fură urmate de o liniște întreruptă de vocea veselă a lui Kate, patroana salonului de ceai.

– Bună ziua! Ce să vă servesc?

Această bruscă intervenție îi zăpăci și pe unul și pe altul.

– Nimic, mulțumesc, Kate, noi plecăm. Te însoțesc, îi spuse el lui Leslie

Întovărășindu-și vorba cu fapta, el se ridică, așteptă ca și ea să facă la fel, apoi o urmă către ieșire, sub privirea aiurită a patroanei.

Pe drum, el se închise într-un mutism ostil, iar lui Leslie îi lipsi curajul de a mai spune ceva. Când opri în fața casei, el păstră mâinile pe volan și murmură cu o voce stinsă.

– La revedere...

Ce să-i răspundă? Leslie căuta disperată să inventeze ceva.

– Sper că...

– Nu, taci, te rog!

O clipă, ea zări în penumbră expresia fermă de pe fața lui. Nicolas avea dreptate: orice cuvânt era inutil. După ce îi atinse ușor umărul, Leslie coborî din mașină. Nu ajunsese bine la ușa de la intrare că el dispăruse deja, după colțul străzii.

***

Copiii se culcaseră și unchiul Harry se uita la televizor, dar Matt o aștepta în josul scării și-i deschise brațele când apăru. Și Leslie se refugie în ele cu bucurie.

– Cum a mers? o întrebă el.

– Ar trebui să te neliniștești, mai degrabă, pentru Nicolas.

– Își va reveni.

– Probabil, dar mă simt atât de... de odioasă.

– Crezi că era mai bine să mergi până la capăt și să te căsătorești cu el?

– Nu, bineînțeles!

– Atunci, ai ales cum trebuia, o asigură Matt, mângâindu-i părul.

– Fără îndoială, dar nu știa ce să facă, mi-e frică pentru el.

Matt o luă de mână.

– Haide, vino să urcăm și să ne culcăm.

Matt își făcuse deja duș și o aștepta în pat la fel ca în seara precedentă. I se părea atât de firesc să-l vadă acolo, intrând în cameră, încât o teamă irațională o făcu pe Leslie să se gândească la posibilitatea ca într-o zi să nu mai fie acolo.

După ce au stins lumina, ea se strecură între cearșafuri și se lipi de el atât de puternic încât Matt se înspăimântă.

– Ei, ce se întâmplă?

– Mi-e frică, mărturisi ea, cu o vocea prea puțin sigură.

– De ce ți-e frică?

– Că ai să mă părăsești. Am cu adevărat nevoie de tine, Matt. Mă întreb dacă aș putea să mă lipsesc de tine pentru a doua oară.

– Nu te neliniști, scumpa mea, murmură el, mângâind-o pe cap cu un gest liniștitor.

El îi scoase cămașa de noapte, acoperind-o cu trupul său gol și fermecător.

– N-am intenția să plec nicăieri.

Și ca pentru a pecetlui această promisiune, Matt o sărută și se uni cu ea într-o îmbrățișare voluptuoasă. Deja Leslie se simțea navigând pe valurile dorinței când, deodată, Matt declară cu o ușoară ironie în voce:

– În sfârșit, asta nu este totul.

– Matt!

– În weekendul viitor, vom merge toți la Newport, la părinții mei.

***

Nu era ceva care s-o entuziasmeze pe Leslie.

Părinții lui Matt nu erau genul de oameni foarte accesibili. Și Leslie avea întotdeauna impresia că o prăpastie o separa de Hamilton Colter, ofițer de carieră în Ministerul Afacerilor Externe și de aristocratica sa soție, Elizabeth, care își petrecea timpul între evenimente mondene și opere de binefacere.

Acestea fiind zise, nici unul nici altul nu le arătaseră niciodată bunăvoință. Curtoazia și bunele maniere erau la ei ca o a doua natură. Dar între ei nu se stabilise un dialog firesc. Perspectiva vizitei la Newport nu putea s-o bucure. Ca să fie sinceră, chiar se temea de această vizită.

Ce o să gândească ei de împăcarea cu fiul lor? Și, mai ales, cum vor reacționa când vor afla că sunt bunicii celor doi copii columbieni?

– Nu-ți face griji, îi spuse Matt pentru a o liniști.

– I-ai prevenit?

– De ce?

– Cu privire la Teddy și Rita... Și despre noi.

– Bineînțeles!

– Și atunci?

– Sunt încântați. Nu ai de ce să te neliniștești.

Poate că... dar Leslie nu se neliniștea mai puțin. Și, pe măsură ce se apropia sfârșitul de săptămână, remarca la Matt, cu toate asigurările sale, o oarecare febrilitate. Veni și ziua de vineri când s-au urcat toți patru în mașină, dar el era încordat.

– Nu-ți vine să mergi? îl întrebă Leslie.

– Ba da, sigur că da. De ce n-aș dori să merg?

– Nu-mi dau seama de ce. Pari puțin nervos, asta-i tot.

– Te înșeli.

– Așa se pare, Matt. Privindu-te, mă gândesc că nu ți-ai văzut părinții de o eternitate.

Matt se întoarse spre ea cu o privire sfidătoare.

– După tine, când a fost ultima voastră întâlnire?

– Cum? Ei n-au venit să te vadă la spital?

– Nu!

– Nici la Washington? Nu trece nici o săptămână fără ca tatăl tău să meargă acolo.

– Ei bine, nu. Tata este un om foarte ocupat. Face parte din nu știu ce consiliu de administrație, comisii și alte asociații.

Nimic uimitor, în aceste condiții, că Matt manifesta o oarecare susceptibilitate. În timpul călătoriei, el nu se arătă vorbăreț, nici măcar în timpul dejunului rapid pe care l-au luat într-o cafenea.

Cu cât se apropiau de Newport, cu atât tensiunea sa era mai evidentă. Leslie avea să descopere cauza după nici cinci minute de la sosirea lor.

***

La Newport, oraș burghez și înstărit, casa Colter nu se distingea în mod deosebit de altele. În schimb, în ochii lui Leslie, era un adevărat palat. Ce emoție puternică a simțit prima dată când a intrat în ea! Chiar și acum, încerca o

anumită emoție când luxoasa reședință se înălța în fața ochilor săi, cu larga scară de marmură și portalul cu coloane.

Dar simți o emoție cu totul aparte când ușa de la intrare se deschise și înaintară să-i întâlnească pe Hamilton și pe Elizabeth Colter.

Matt o ducea în brațe pe Rita, care adormise în timpul călătoriei. Lui Leslie i se păru că vede o mișcare de recul din partea lui Matt când mama sa îl sărută fugitiv pe obraz.

– Mathew! Ce încântată sunt să te revăd!

El surâse și, la rândul său îi atinse obrazul cu buzele.

– Și eu, de asemenea.

– Sunt dezolată că n-am putut să te văd la Washington. Dar, vezi tu, întotdeauna în luna mai au loc vânzări de caritate pentru cei fără de adăpost.

Matt dori să replice, dar ea nu-i lăsă timp.

– În tot cazul, ești plin de farmec. Cred că arzi de nerăbdare să-ți reiei meseria.

La care, Matt nu răspunse nimic. Se mulțumi să schițeze un vag surâs, apoi se întoarse către tatăl său care îl gratifică printr-o strângere de mână.

– Îmi face plăcere să te revăd, fiule.

Cu o bărbie voluntară și o privire pătrunzătoare, Hamilton Colter era replica exactă a fiului său, la o vârstă mai înaintată.... și mai aspru.

– Mama ta are dreptate, decretă el cu un aer în plină formă. Nu mă surprinde. Colterii rezistă la toate furtunile. Știam că vei fi repede pe picioare și gata de plecare.

Ah, recunosc bine acest lucru, fiule.

Matt se abținu de la orice comentariu. Leslie se apropie cu Teddy de mână.

– Apopo de fiu, vă prezentăm pe fiul nostru. Și pe fiica noastră, adăugă ea în timp ce Matt o punea jos pe fetița care se trezise. Ei se numesc Teddy și Rita.

– Oh, ce fermecător! exclamă Elizabeth. Știi că ești drăguță? îi spuse ea Ritei cu un surâs.

Apoi, lui Teddy:

– Și tu, de asemenea, ce frumos omuleț ești! Sunt sigur că le veți face cinste părinților voștri.

– Da, doamnă, aprobă Teddy, în timp ce sora sa mai timidă, nu îndrăznea să scoată un cuvânt.

– Dar intrați, reluă Elizabeth.

Și conduse mica sa lume spre casă.

Pardoseală de marmură, lemnărie prețioasă, lustre de cristal... Holul de la intrare îl impresionă pe Teddy care își plimba de jur-împrejur o privire uimită. Domnul Colter încheia șirul cu fiul său și Leslie îl auzi declarând:

– Am auzit că tipii care te-au răpit au fost arestați. Doi dintre ei, cel puțin.

Matt confirmă cu un semn.

– Este o șansă! Gândește-te la articolele pe care le-ai putea scrie. Când crezi că ai să pleci?

– Hamilton, vom vorbi despre acestea mai târziu, interveni Elizabeth. Lasă-l pe Mathew să răsufle. Haideți, urmați-mă.

Conducându-i pe musafiri către salon, doamna Colter îi spuse lui Leslie:

– Carrie o să arate camera copiilor. Dată fiind ora, presupun că îi vei culca fără întârziere. Astfel, am putea să vorbim toți patru.

În timp ce vorbea, bătrâna servitoare a casei, ivită nu se știe de unde, veni să-i întâlnească.

– Perfect, aprobă Leslie.

Ea o urmă pe Carrie când Matt, luând-o în brațe pe Rita, anunță:

– Îi duc eu pe copii în camera lor. Și cred că mă voi culca și eu. Călătoria m-a obosit. Noapte bună!

Doamna Colter se arătă surprinsă, dar nu spuse nimic.

– Credeam că vom vorbi o clipă la un pahar, fiule.

– Nu în această seară, tată. Sunt dezolat, dar mă simt epuizat.

Domnul Colter vru să protesteze, dar soția sa îl împiedică.

– Cum vrei, dragul meu, zise ea.

– Mama ta are dreptate, recunoscu Hamilton. Sper că vei petrece o noapte bună și te vei trezi în formă. Avem multe lucruri să ne povestim mâine.

Matt aprobă cu un semn înainte de a se întoarce spre Leslie.

– Nu vii?

Mai era necesar s-o întrebe?

Perspectiva de a petrece seara cu socrii săi nu o încânta deloc pe tânăra femeie. Și faptul că Matt nu găsise un inconvenient să-i părăsească la zece minute după sosirea lor, nu ea va fi cea care îi va reproșa.

– Da, te urmez Matt. Sper că ne veți scuza, spuse ea adresându-se domnului și doamnei Colter, cu un surâs cât mai convingător.

– Desigur, draga mea, răspunse Elizabeth. O să avem tot timpul să vorbim, mâine dimineață. De altfel, Hamilton îl va acapara pe Mathew ore întregi.

***

Când Leslie se trezi dimineață, întinse mâna dar nu întâlni lângă ea căldura liniștitoare a lui Matt și o invadă o senzație de gol. El plecase deja din pat.

Cu o seară mai înainte, odată copiii culcați, Matt nu-și descleștase gura. Fără îndoială, era cu adevărat obosit. Leslie se înșela...

Abia se așezase în pat alături de el, că Matt îi scotea cămașa de noapte.

– Matt! Părinții tăi!

– Și ce dacă?

– Nu aici, replicase Leslie, pufnind. Ar putea să ne audă.

– Nici un risc. Camera lor se află la kilometri.

Ceea ce nu era prea exagerat.

– Da, dar...

– Taci. Îmbrățișează-mă...

Cum să reziste la o asemenea rugăminte, mai ales că era însoțită de mângăieri seducătoare? Natural, Leslie îi oferise buzele.

Puțin mai târziu, după ce făcuseră dragoste, Matt spusese câteva cuvinte pe care Leslie n-ar fi putut să le uite.

– Oh, Leslie, dacă ai ști câtă nevoie am de tine!

Și o probase cu o disperare și o ardoare a căror amintire o bulversa.

În cursul nopții o trezise și se iubiseră iarăși, cu pasiune. Și chiar și după aceea, când au adormit, el s-a lipit de ea. Atâta ardoare o mișcase pe Leslie, care nu-i înțelegea semnificația.

În sala de baie, decise programul dimineții: se va plimba cu Matt pe faleză. Era plimbarea lor favorită de câte ori veneau la Newport.

Înainte de a coborî, tânăra femeie aruncă o privire în camera copiilor. Nimeni... Se sculaseră deja. Înainte de a coborî, Leslie recunoscu vocea fiicei sale care vorbea cu Florrie, bucătăreasa și de la una din ferestre, Leslie îi zări pe Teddy în tovărășia bunicii sale care îi arăta proprietatea.

Amândoi apărură în bucătărie, în timp ce Leslie savura îmbelșugatul mic dejun pe care îl pregătise Florrie.

– Dacă ai fi văzut grădina, mamă! N-am văzut nici una atât de imensă! exclamă Teddy, cu ochii scânteietori.

Leslie surâse:

– Știu, este foarte frumoasă...

Apoi, adresându-se soacrei sale:

– Intenționam să mă plimb în această dimineață cu Matt și cu copiii.

– Du-te cu copiii. Matt trebuie să fie încă într-o conversație lungă cu tatăl său.

– Totuși, aș mai putea aștepta.

– De ce? întrebă Teddy. Să mergem imediat, mamă.

Leslie era împărțită. Dacă-l aștepta pe Matt, trebuia să vorbească, cine știe cât timp, cu soacra sa, ceea ce nu o tenta.

– Ei bine, de acord, dacă Elizabeth nu vede nici un inconvenient...

– Deloc! Și folosește-ți timpul, Leslie. Mathew are atâtea să-i povestească tatălui său.

Până unde va merge cu confidențele sale? se întreba Leslie, mai târziu. Ei nu-i povestise nimic despre detenția sa. Și toate încercările sale eșuaseră.

Tot timpul, Matt îl idolatrizase pe tatăl său și nu vorbise despre el decât în termeni elogioși. Era un om de o inteligență superioară, un fin diplomat, un funcționar de o mare valoare. Poate că Matt descoperise în tatăl său confidentul pe care nu-l găsise în ea? se gândea Leslie cu un pic de gelozie.

Pe stâncile de pe faleză, plimbarea a durat mai mult decât a prevăzut. Și apoi, de ce să se întoarcă dacă Mathew nu era liber? Cel puțin, Leslie conta pe faptul că-l va întâlni la masa familială. Ceea ce nu fu cazul.

– Sunt încă în birou, o anunță Elizabeth.

Aceasta părea de necrezut. Aveau atâtea lucruri importante de discuitat încât să le ia așa de mult timp?

Au mers, astfel, la masă fără ei. Datorită prezenței copiilor, ambianța în timpul mesei a fost plăcută. Odată desertul terminat, ei merseră să se joace cu mingea pe peluză și Elizabeth o invită pe Leslie să bea o cafea în salon, de unde le puteau supraveghea jocul.

Despre ce puteau ele să vorbească? se întrebă Leslie, în timp ce soacra sa declară fără ocol:

– M-a bucurat faptul că ați reușit să rezolvați dificultățile voastre, tu și Mathew.

Ea servi cafeaua, apoi continuă:

– Trebuie să recunosc că separarea voastră nu m-a surprins. Când v-ați căsătorit, i-am spus lui Hamilton: "Leslie nu știe în ce se vâră". Eram sigură că nu știai ce fel de om este Mathew, că nu-l vei înțelege. Dar văd că m-am înșelat, adăugă ea, punând o mână pe brațul lui Leslie. Da, este evident. Am înțeles în clipa în care Mathew m-a informat în ceea ce privește copiii. Ce act generos să întreprinzi un astfel de proiect!

– Nu l-am făcut din generozitate.

Fu rândul lui Elizabeth, de data asta, să se mire:

– Ah, bine? Scumpa mea, eu...

– Pentru mine, nu era altă soluție, Elizabeth. Acești copii erau prietenii mei. Le cunoșteam mama, bunica. După cutremurul de pământ, au rămas singuri. Am rămas singuri.

După cum a reacționat Elizabeth, Leslie și-a dat seama că mesajul său n-a fost recepționat.

Dar femeia de lume care era, soacra sa știa să iasă din această situație, trecând, în mod abil, la un subiect mai puțin

spinos: balul de caritate pe care îl pregătea în folosul unei asociații pentru copiii neadaptați.

Leslie o asculta, cu mintea în altă parte, și tresări când soacra sa o întrebă fără menajamente:

– Când crede Mathew că va pleca?

– Să plece?

– Da, să lucreze.

– Dar, să știi că este activ... Intenționează să scrie o carte; de asemenea lucrează pentru unchiul Harry. Vă amintiți? când s-a pensionat, Harry a înființat o revistă la Day's Harbor.

– Cum? Mathew lucrează pentru el?

– Ei, nu pentru el. Cu el. Redactează unele articole, corectează greșelile. Câteodată, participă chiar la tipărire.

Elizabeth avu un mic râs condescendent.

– Bine, Leslie. Dar Mathew face aceasta în timp ce se restabilește.

– După el, nu.

– De necrezut! Fiul meu are obligații, angajamente, responsabilități.

Deoarece Leslie tăcea, Elizabeth se ridică fremătând și începu să meargă prin încăpere. Oprindu-se brusc în fața norei sale, exclamă:

– Nu poate fi serios!

– Nu știu, se mulțumi să replice Leslie într-o mărturisire neputincioasă.

Elizabeth ridică din mână neîncrezătoare.

– Sunt convinsă că nu era serios.

Mathew este conștient de responsabilitățile sale. El nu și-ar risca profesia mucegăind într-un orășel pierdut, în fundul lui Maine, nu-i așa?

Și de ce nu? ar fi vrut să răspundă Leslie. Dar, în realitate, ignora adevăratele intenții ale soțului său.

Capitolul 9

Dacă Elizabeth Colter își manifesta ușor speranțele sale în ceea ce-l privea pe fiul său, în schimb, soțul său nu făcea nici un mister dintr-ale sale.

Când, în sfârșit, ieșiră din birou după-amiază, Hamilton cu un braț înconjurând umerii lui Matt, îi spunea pe un ton entuziast:

– În primul rând, ar trebui să realizezi o serie de articole. Martor și actor, ce poți să visezi mai mult? Cu asemenea atuuri, sunt sigur că vei obține premiul Pulitzer.

– Nu e suficient să fii martor și actor pentru a obține un Pulitzer, remarcă Matt, degajându-se.

– Firește. Dar tu ai și ceva în plus. Ai stil, personalitate, rezistență. Ai dovedit. Nu-i așa, Leslie?

– Da, are mult talent, fu de acord Leslie.

Ea studie cu atenție fața lui Matt, sperând să descopere pe ea un indiciu asupra sentimentelor sale. Nimic... Expresia sa rămânea fermă, de nepătruns. Când se îndrepta spre ușă, mama sa îl chemă cu amabilitate:

– Nu pleca, Mathew. Am invitat câțiva prieteni la un pahar, pentru a sărbători întoarcerea ta. Pe cei mai apropiați! Și pentru mâine am prevăzut ceva.

– Mamă, nu-ți dai seama că...

– Știu că nu-ți plac astfel de reuniuni. Dar, date fiind circumstanțele, ai putea să faci un efort. Acești invitați sunt cei mai apropiați prieteni ai noștri, ei contează pe prezența ta în această seară. Tatăl tău și cu mine, de asemenea.

Timp de interminabile secunde, mama și fiul se înfruntară din priviri. În sfârșit, Matt lăsă capul în jos și ieși. Fără un cuvânt, fără un semn pentru Leslie. Câteva secunde după aceea, se auzi trântindu-se ușa de la intrare.

– Ce susceptibil este! Câteodată, îmi este greu să recunosc în el pe fiul meu, remarcă domnul Colter pe un ton arțăgos.

– Ei, haide, replică Elizabeth. Mathew nu s-a schimbat, întotdeauna a fost astfel. Sunt convinsă că nu ne va înșela așteptările.

Cuvinte care îi făcură greață lui Leslie. Ah, cât și-ar fi dorit ca Matt să fie acolo și să dezmintă. Din păcate, el plecase. Plecare fără măcar să-și amintească de prezența ei sau a copiilor.

Dar, trebuia să se neliniștească? Acest weekend la Newport avea, cel puțin, meritul de a o lămuri cu privire la personalitatea lui Matt.

Da, Matt primise o educație care îl înăbușea ca o constrângere. Totuși, el nu se revolta, accepta "ordinele" părinților fără să riposteze. În tot cazul, avea impresia că ea nu mai exista pentru el.

La această amară constatare, lacrimile îi umplură ochii. Mai mult ca oricând o asaltară îndoielile. Dacă ea conta pentru Matt, de ce o ignora? De ce o ținea departe de proiectele sale?

***

Numărul "intimilor" familiei Colter era impresionant, își spuse Leslie, în timpul micii recepții. Într-un cuvânt, era cincizeci de persoane.

Dacă ea însăși suscita un interes limitat pentru invitați, Teddy și Ritta fură, în schimb, obiectul curiozității acestora. Nu lipseau nici felicitările pentru gestul ei caritabil de a-i adopta. De data aceasta, ea nu se străduí să rectifice. La ce bun? Leslie se limita să mulțumească printr-un surâs, gândindu-se la momentul când va putea să se eclipseze.

Cât îl privește pe Matt, acesta n-a apărut deloc.

Cina se desfășurase deci, fără el. La desert, domnul și doamna Colter dădeau semne de nerăbdare.

– Unde vă este soțul? o întrebă pe Leslie o doamnă, cu un aer înțepat.

– N-o să întârzie, răspunse ea.

Nimic mai puțin sigur, dar Leslie ar fi dorit. Aceste mondenități începeau s-o obosească. Și, atât cât putea să-și dea seama, Teddy și Rita păreau, de asemenea, obosiți să fie în centrul atenției. Fără îndoială, ar fi preferat să se uite la televizor în camera lor.

Leslie se gândea să-i ducă acolo, când domnul Colter își părăsi prietenii la bar pentru a o antrena într-un colț împreună cu cei doi copii. Ce idee avea în minte? Nu va întârzia să afle... și să măsoare talentul diplomatic al socrului său.

Adresându-se copiilor, le spuse:

– Știți că toată lumea de aici este încântată să vă cunoască? Pentru acești oameni, voi nu sunteți niște copii obișnuiți. La fel și tatăl vostru, care nu este un om obișnuit. Este un erou! Puțini ar fi supraviețuit la ceea ce a îndurat.

– Eu știu, aprobă mândru Teddy.

– Dar, chiar și înainte de evadare, el a realizat o operă considerabilă. Unele dintre reportajele lui au făcut înconjurul lumii. Vă dați seama? A câștigat chiar două premii Pulitzer.

– Ce este un Pu-litzer? întrebă Rita.

– Un premiu... Un premiu foarte important.

– Ca la școală? În clasa mea, prietena mea Patsy a luat în acest an premiu pentru lectură.

Domnul Colter surâse.

– Lui Patsy, premiul îi face cinste. Ei bine, premiul Pulitzer este puțin ca premiul pentru lectură, dar și mai prestigios.

– Oh...

După cum se vedea, Rita era impresionată.

Hamilton se așeză pe vine în fața ei.

– Când cineva, care știe să citească atât de bine, cum este Patsy, nu-i așa că trebuie încurajat să citească?

Cei doi copii au aprobat dând din cap.

– Este un cadou, un dar de la natură! Înțelegeți?

– Da, da.

– Nu-i așa că nu e bine să păstrezi acest dar numai pentru tine? Iată unde vreau să ajung: tatăl vostru are obligații, responsabilități față de lumea întreagă. Meseria sa, capacitatea de a scrie este darul ce i s-a dat. Nu trebuie să-i lipsească pe alții de acesta, sunteți de acord?

Cei doi aprobară cu aceiași mișcare din cap.

Hamilton se ridică pentru a înainta spre Leslie, care rămăsese cu câțiva pași în urmă.

– Și tu, draga mea, nu ești de aceeași părere?

– Eu?

– Da. De ce ar lucra la modestul jurnal al unchiului tău? Crezi că aceasta îl va satisface mult timp?

Înainte ca ea să poată replica, Hamilton o cuprinse după umeri și urmă:

– Detenția l-a tulburat, la destabilizat. Este datoria noastră, a familiei să-l aducem pe drumul cel drept. Pot să contez pe tine, nu-i așa, Leslie?

Din fericire – sau din nenorocire... Leslie fu scutită să răspundă, căci Elizabeth apăru în acel moment în fața lor.

– Domnul Stenner, ambasadorul Australiei, tocmai sosește îi spuse ea soțului său. Vrei să ne scuzi, Leslie?

Ar fi drăguț dacă ai încerca să-l găsești pe Matt.

În tonul acestei rugăminți se ghicea o notă de disperare care nu-i scăpă lui Leslie. Este adevărat că absența lui Matt începea să devină subiect de bârfe. Soția lui era aici, copiii de asemenea. Unde era, în acest moment, eroul?

Mai mult ca oricare altul, Leslie nu avea nici cea mai mică idee. În același timp, fericită că putea scăpa de "intimii" familiei Colter, părăsi recepția împreună cu Teddy și Rita. Odată copiii instalați în camera lor în fața televizorului, le recomandă să fie cuminți și să stingă lumina la orele zece, după care începu să-l caute pe Matt.

Tocmai atunci, tatăl său îl găsise. Era în bucătărie, îmbrăcat în blugi și un pulover pe care îl purta în timpul zilei.

– Unde ai fost? îl întrebă domnul Colter.

– Am ieșit.

– Mersi, mi-am dat seama. Sunt ore de când te așteptăm, Mathew. Sunt aici nu știu câte persoane care doresc să-ți vorbească. Din fericire, Leslie și copiii sunt conștienți de rolul lor în cadrul familiei. Cel puțin, ei erau prezenți.

În privirea pe care i-a adresat-o Matt, Leslie deslușì suspiciunea. Curioasă atitudine... Și apoi, de ce nu a luat-o cu el?

La remarca tatălui său, Matt răspunse pe un ton plin de amărăciune:

– Cu atât mai bine pentru ei.

Apoi, pe un ton mai hotărât:

– Mă duc să mă schimb și mă întorc.

El trecu prin fața lui Leslie fără să-i spună un cuvânt și urcă scara.

Restul petrecerii fu și mai rău. Matt reapăru în mai puțin de douăzeci de minute. În costum sobru, cravată, cămașă albă, avea un aer foarte distins, fiind la locul său în această reuniune mondenă. Atent la îndatoririle sale, strânse mâini, vorbi cu unul și cu altul și acceptă cu modestie complimentele și mărturisile admirative. Pe scurt, făcu cinste părinților săi.

Și spre disperarea lui Leslie.

O certitudine creștea în ea: era gata să-l piardă pe omul pe care-l iubea. Era stupid că se încrezuse în faptul că s-ar fi putut ascunde cu existența lor liniștită de la Day's Harbor. Cum să nu se neliniștească văzând că se arăta din ce în ce mai îndepărtat? Fără îndoială, căuta un mijloc mai elegant de a-i anunța știrea. De preferință, cu cel mai mare menajament posibil. Căci Matt era sincer când îi promitea să rămână și apoi o trăda neintenționat.

Dar, rezultatul rămânea același: Matt o va părăsi. La acest gând, Leslie simțea cum i se strânge gâtul, lacrimile îi ardeau pleoapele, și nu avea decât o singură dorință: să fugă de această mulțime, de acești oameni care îl încurajau pe soțul ei să se întoarcă pe calea reușitei sociale.

În cele din urmă, nemaiputând răbda, Leslie pretextă o migrenă și urcă să se culce. Se scurseră două ore lungi, până când Matt veni s-o întâlnească. O va lua în brațe? Leslie îl dorea dar, în același timp, se temea, căci să facă dragoste cu el în chiar momentul când îl pierdea, ar fi fost o lovitură de grație.

Dar Matt nu se apropie de ea. Rămase nemișcat în partea sa de pat. După ritmul respirației sale, ea își dădea seama că nu doarme. Sfârși prin a cădea într-un somn agitat, populat de coșmaruri.

***

Cineva o scutura fără menajamente, și ea se trezi tresărind.

– Haide! Știu că ești obosită, dar trebuie să plecăm.

Leslie ridică o pleoapă. Ce făcea Matt, aplecat asupra ei, îmbrăcat din cap până în picioare, când ceasul arăta doar șase și jumătate?

– Ce este?

– Plecăm.

– Nu vorbea mama ta de o reuniune, astăzi?

– Nu vom fi aici, atunci. Vrei să te duci să-i scoli pe copii?

Vorbind, îndesa lucrurile în valiză cu o grabă care o intriga pe tânăra femeie.

– Matt, ce se petrece?

– Vreau să părăsim acest loc. Imediat.

– Lasă-mă să fac un duș rapid, apoi mă voi ocupa de copii, sugeră ea.

Dar nu a fost necesar. Matt a făcut acest lucru în timp ce ea își termina toaleta.

– Mamă, de ce plecăm atât de devreme? o întrebă Rita pe mama sa, venind în cameră ca s-o pieptene.

– Așa vrea tata.

Când ieși cu copiii, mașina era deja pregătită. Matt îi aștepta cu nerăbdare, rezemat de capotă.

– Gata? întrebă el scurt.

– Trebuie să-mi iau rămas-bun de la părinții tăi.

– Le-am lăsat un bilet.

– Cum? Nu le-ai spus nimic?

– Dormeau.

– Putem aștepta să se trezească.

– Nu!

– Dar...

– Poți să le scrii și tu, când ajungem. Pentru a le mulțumi pentru ospitalitatea lor.

Încă o dată, Leslie sesiză o notă de duritate în vocea sa. Cum îl privea descumpănită, el îi susținu privirea cu un aer aproape sfidător.

Ce se întâmpla cu Matt? Ea scoase un suspin, prea puțin doritoare să-l chestioneze în fața copiilor.

Călătoria lungă la întoarcere fu o adevărată încercare. În mașină domnea o atmosferă atât de apasătoare încât și copiii tăceau, ca și când ar fi simțit o amenințare. Pentru a mări necazul, ambuteiajul din apropierea Bostonului îl făcură să încetinească.

Portsmouth... Se opriră pentru a prânzi. Începând din acest moment, dispoziția lui Matt părea să se amelioreze. Din cauza

dejunului sau pentru că se apropiau de granița statului Maine? Leslie nu știa ce să spună.

Tot timpul, el glumea cu Teddy și o tachina cu blândețe pe Rita. Dar Leslie nu avea inima să glumească.

– Mulțumită să te întorci la cuib? o întrebă el. Mă gândeam că vei fi mulțumită să te întorci acasă.

– De ce?

– Prietenii părinților mei nu seamănă cu persoanele pe care le frecventezi de obicei.

– Evident. Day's Harbor pare foarte provincial în comparație cu Newport.

Ea spuse asta cu atâta amărăciune, încât Matt îi aruncă o privire înspăimântată. Pentru a întrerupe conversația, Leslie dădu drumul la radio și nici un cuvânt nu mai fu schimbat între ei până la sosirea acasă.

Harry îi primi cu jovialitatea-i obișnuită.

– Ați petrecut bine? o întrebă el pe nepoata sa.

– Da, nu prea rău.

– Și tu, Matt?

Dacă și răspunsul lui fu evaziv, copiii, în schimb, se lansară într-o povestire lungă și detaliată despre weekendul la bunicii lor.

– Ei, cel puțin l-au apreciat, comentă Harry. Nu mă gândeam că o să vă întoarceți atât de repede.

Matt, care desfăcea valizele răspunse:

– Aveam ceva de terminat. De altfel, doream să mă întorc repede la jurnal.

Zis și făcut. Cu inima grea, Leslie îl văzu îndepărtându-se.

De fapt, ocazia de a-i vorbi nu se prezentă înainte să urce la culcare. Momentul atât de așteptat sosi când Leslie închise după ei ușa camerei. Sprijinindu-se de ușă, ea îi spuse:

– Acum, spune!

După ce termină de descheiat nasturii la cămașă, Matt se întoarse către ea, intrigat.

– Ce să spun?

– Inutil să te prefaci, Matt. Nu sunt oarbă.

– Despre ce vorbești?

– Ajunge! Știu bine că vrei să pleci.

– Să plec?

– Da, să terminăm, odată pentru totdeauna! Spune-mi că ți-ai schimbat hotărârea, nu o mai lua pe ocolite.

Matt străbătu distanța care îi separa și o strânse de umeri.

– Dacă înțeleg bine, îți imaginezi că te voi părăsi?

– Bineînțeles că mă vei părăsi! Pe mine, copiii, acest oraș. Îți vei relua profesia ta. Cum ar putea să fie altfel? Vei asculta dorințele părinților, ale tuturor!

Trădător! Virulența lui Leslie, în loc să-l emoționeze, îi aduse un surâs în colțul buzelor.

– Iată de ce astăzi erai într-o proastă dispoziție. Dar, draga mea, te înșeli. Nu am nici un moment intenția de a te părăsi. Nu există decât un singur loc pe acest pământ unde doresc să fiu: aici, alături de tine.

Capitolul 10

– Nu mai înțeleg nimic, murmură Leslie, năucită. Tatăl tău...

– Tatăl meu dorea să mă vadă plecat chiar astă-seară la Batar. Dar nu voi merge, declară Matt cu hotărâre.

În mintea lui Leslie, totul începu să se răstoarne, să se învolbureze.

– Le-ai spus tu, asta?

– Nu, mărturisi Matt, cu un suspin. Avusesem dorința de a le spune, dar, până la urmă n-am făcut-o.

– Dar...

– Ceea ce explică de ce am plecat.

Deodată, Leslie simți o dorință nebună de a râde. Cuvintele lui Matt îi răsunau ca o melodie divină în cap. "Nu există decât un loc pe acest pământ unde aș dori să fiu, aici, lângă tine". Ochii săi albaștri scânteiară și începu să râdă.

– Este adevărat, nu-i așa? îl întrebă ea într-un acces de scepticism.

– Bineînțeles, draga mea.

Nerăbdător, Matt începu s-o dezbrace și ea fură curând totuna. Gesturile lor erau stângace, febrile, atâta disperare era în nevoia de a se iubi.

În inima lui Leslie, suferința făcu loc bucuriei. Lacrimi de bucurie îi perlau pleoapele și, odată goi, se alipiră unul de celălalt într-un elan pătimaș. Strânsă lângă el, Leslie avea impresia că renaște la viață.

Se iubiră cu o intensitate pe care rareori o atinseseră, ca și cum ar fi dorit să arate prin gesturi și fervoare ceea ce nici un cuvânt nu putea exprima. În momentul extazului suprem, Matt o privi pe Leslie. Nici o barieră nu-i mai despărțea; ochi în ochi, comunicau totul absolut. Tânăra femeie își dădu seama de raritatea acestei clipe.

Nici unul dintre ei nu simțea nevoia să vorbească și rămaseră un moment înlănțuiți, savurând fericirea regăsită.

În cele din urmă, Matt îi șopti la ureche:

– Și tu, care te gândeai că te voi părăsi... Regret că ți-am provocat o asemenea spaimă. Și dacă am pleca în weekend numai noi doi, ca niște îndrăgostiți? Asta ne va permite să ne regăsim.

Cum să nu asocieze această propunere la cele anterioare care se soldaseră cu un eșec? Deja, în trecut, mai fuseseră weekenduri. Nici unul nu se sfârșise fără ca Matt să nu fi fost chemat la jurnalul său.

Dar de ce să fie pesimistă și să-și imagineze că trecutul s-ar reproduce invariabil? Era stupid!

– Ei bine, de acord, aprobă Leslie.

– Viitorul weekend?

– Da... Ah, dar este data congresului meu la Boston. Uitasem complet de el.

– Nu-i nimic, vom da două lovituri. Astfel, nu vom face apel decât o singură dată la Harry ca să-i supravegheze pe copii. De altfel, eram pregătit să te însoțesc.

– Atunci, în weekendul viitor.

***

Porniră la drum vineri dimineața, devreme, cu binecuvântarea unchiului Harrry.

– Rămâneți atâta timp cât doriți. Și încercați să profitați.

Un sfat gratuit... Desigur, reuniunea o va acapara un timp pe Leslie dar, în rest, ea și Matt își promiseseră să se bucure de fiecare minut de libertate.

Și se ținură de cuvânt. Ce plăcere să se plimbe de-a lungul lui Newburg'Street, să se oprească pentru a admira vitrinele, apoi să ia ceaiul, după-amiază, la Ritz.

– Nu-mi vine să cred că sunt aici. Este ca și cum aș trăi un vis, îi mărturisi tânăra femeie lui Matt.

El surâse.

– Am fi putut să rămânem la acest hotel, dacă ești atât de entuziasmată.

– Nu Ritz mă entuziasmează, replică ea cu un surâs încântat.

Și era adevărat: fără Matt, nici cel mai fabulos hotel n-ar fi contat în ochii săi. Nici chiar restaurantul la modă la care cinau în această seară și care servea suculente specialități din fructe de mare.

Seara, după ce făcuseră dragoste, Leslie rămase în brațele lui Matt, ascultând zgomotele înăbușite ale orașului sub ferestrele lor, fericiți că erau acolo.

– Ai vorbit cu tatăl tău? se neliniști ea la un moment dat.

De la întoarcerea lor de la Newport, cu o săptămână mai înainte, subiectul nu mai fusese evocat.

– Da, am vorbit, spuse Matt, strângând-o mai aproape de el.

– A fost decepționat?

– Nu este nimic de spus! Dacă l-ai fi auzit vorbind despre "îndatoririle" mele, "angajamentele" mele... I-am spus că îndatoririle și angajamentele mele sunt aici: lângă tine, copii și Harry.

– Cred că nu l-ai convins.

– Cu adevărat, nu, mărturisi Matt râzând încet. Pentru el, împlinirea nu ți-o găsești în familie. El are vederi mult mai largi. În ochii lui, un erou nu trebuie să-și pună această problemă, sfârși el, de data aceasta cu un pic de amărăciune în voce.

Leslie nu puse nici o întrebare, amintindu-și de susceptibilitatea lui Matt cu privire la "eroismul său". Erau

multe lucruri pe care nu le știa despre el, multe zone de umbră. Totuși, avea impresia că începe să-l înțeleagă din ce în ce mai bine și, în ceea ce o privea, îi creștea încrederea în el.

Ea se ridică încet, pentru a-i da o sărutare pe buze, apoi somnul o cuprinse, gândindu-se că, de acum înainte, nimic nu va putea să-i despartă.

La orele șapte dimineața, Leslie se trezi, ca să nu lipsească de la sesiunea de deschidere a congresului. Lui Matt îi scăpă un murmur de protest când o simți strecurându-se din îmbrățișarea sa. Repede, își făcu toaleta, înainte de a ceda dorinței de a reveni lângă el.

Odată în sala de congres, meseria își intra în drepturi. Temele abordate erau variate și instructive și pe Leslie o interesa tot. Ea înnegri mai multe foi de hârtie, adună o documentație completă asupra unui subiect care îi era mai aproape de inimă. Și se întreținu cu confrații.

Spre mijlocul dimineții, între două grupe de lucru, avu surpriza să-l întâlnească pe Matt. Cu un aer firesc, dezarmant, o sărută pe buze, acolo, în fața unui mare grup de colegi. Fără voie, ea roși până în vârful urechilor dar, înainte să spună ceva, el îi spuse, făcându-i cu ochiul:

– Nu te neliniști, doar am trecut pe aici. Spune-mi numai la ce oră iei cuvântul ca să vin să te ascult.

– Sunt ultima pe listă. La orele șaisprezece. Dar nimic nu te obligă să vii.

– Cum? Ești soția mea. Țin foarte mult să fiu prezent.

Răspuns fără echivoc. Matt îi dădu o sărutare și plecă.

Mary Potter îi încredințase un subiect frumos să-l trateze: "Îndatoririle noastre față de copii". Leslie spera să capteze atenția auditoriului. Nu era ușor... Mai ales că perspectiva de a vorbi în fața a șase sute de persoane putea să-i dea trac. Și faptul că Matt se găsea acolo, undeva în sală, nu putea să agraveze lucrurile? Curios însă, n-a fost cazul De când începu să vorbească, găsi cel mai potrivit ton și fu prima care se miră de îndrăzneala sa.

Este adevărat că subiectul îi era drag. Și ce conta numărul auditoriului? În fond, Leslie se adresa lui Matt, numai lui.

Începu prin a rezuma cuvintele oratorilor precedenți, apoi, plecând de la exemple concrete, din viața de fiecare zi, își expuse propria viziune asupra lucrurilor, o viziune care o afirma în substanță: este necesar și indispensabil să-ți asculți aproapele.

Cuvântul ei se sfârși cu aceste cuvinte:

– Ceea ce contează fundamental în viață, sunt oamenii care ne înconjoară și, în acest caz, cei ce ne preocupă, copiii. Pe scurt, individul. Bărbații, femeile, băieții, fetițele. Toți au o identitate proprie, un nume, o vârstă, un cămin, o familie. Toți au un trecut, și mai ales un viitor. Să nu ipotecăm acest viitor. Să nu luăm în ușor viața altora. Este un domeniu în care nu sunt permise neglijența și inconștiența. Iată ceea ce doream să vă relatez astăzi. Având fără încetare în minte binele altuia, poate nu vom salva lumea. Poate fără s-o știm.

În acest stadiu al discursului, Leslie încetă să parcurgă asistența cu privirea, căci îl zărise pe Matt privind-o cu

maximă intensitate. Surâse doar pentru el, înainte de a sfârși:

– Dar aceasta nu ne împiedică să alegem. Este esențial să privim în urmă, să ne spunem că am făcut tot ce am putut, că nu regretăm faptele noastre.

În unanimitate, s-a considerat ca excelentă prestația lui Leslie. Nenumărați congresmeni se opriră s-o felicite sau să-i strângă mâna. Dar Matt, ce credea oare?

Ochii lui Leslie parcurseră mulțimea în speranța că o să-l descopere. Dar trebuia să se risipească mulțimea ca să-l poată zări.

Rezemat de un zid, o observa cu o gravitate care o intimida. La apropierea ei, se îndreptă, îi întinse mâna și o strânse călduros lângă el.

– Ei, ce părere ai?

O îndepărtă ușor pentru a-i contempla fața, având pe buze un surâs melancolic.

– Este greu de egalat.

– Cum? Ce vrei să spui?

El clătină din cap fără a înceta să-i surâdă.

– N-are importanță. Ai fost pur și simplu, extraordinară. Mary Potter ne-a invitat la masă în această seară. Ce facem? Acceptăm sau nu?

În alte circumstanțe, Leslie ar fi acceptat cu plăcere. Dar nu în această seară. Mai întâi, pentru că tensiunea discursului nu o părăsise de tot, dar, mai ales, pentru că dorea să fie singură cu Matt.

Refuzul nu o supără deloc pe Mary Potter.

– Distrați-vă bine, le spuse ea. Aveți dreptate să profitați de weekendul vostru de îndrăgostiți. O lăsăm pentru altă dată. Și, încă o dată, mulțumesc, Leslie. Ai fost formidabilă.

Leslie strălucea când se îndrepta spre ieșirea din hotel la brațul lui Matt.

Dacă prima lor seară la Boston fusese minunată, aceasta fu o adevărată încântare. Mână în mână, rătăceau prin această insulă de verdeață care era imensa grădină publică din Boston. Își oferiră chiar și plăcerea unei mici plimbări pe unul din vaporașele pitorești în formă de lebădă care brăzdau luciul apei. De acolo, se întoarseră în cartierul Beacon Hill, unde hoinăriră câtva timp înainte de a merge să cineze într-un restaurant italian, ales pentru atmosfera sa plină de voioșie.

Apoi se întoarseră la hotel, mai fericiți și mai satisfăcuți decât fuseseră vreodată.

***

Leslie avea impresia că trăiește o a doua lună de miere. De altfel, privilegiu cu atât mai prețios cu cât crezuse că nu va fi posibil. Era ca și cum ar fi plutit pe un nor de fericire unde nimeni nu o putea atinge.

Cu toate acestea, nu-și putu împiedica un presentiment care o invada la sosirea în Day's Harbor, duminică după-amiază: o siluetă feminină familiară stătea pe verandă în compania lui Harry și a copiilor.

Rebecca Walsh...

Lui Leslie îi fu imediat frică. O reacție pe care și-o reproșă imediat. Nu avea de ce să se teamă.

Ce putea să urmeze după un weekend atât de idilic? Nimic n-ar fi putut să-i despartă!

Privirea pe care i-o aruncă lui Matt îi confirmă sentimentul. Ignorând-o pe vizitatoare, el îi îmbrățișă pe copii, care alergaseră înaintea lui.

În fine, catadicsi să-i adreseze cuvântul Rebeccăi.

– Cum de ne-ai onorat cu vizita ta?

– Dacă n-ar fi existat o rațiune valabilă, aș fi plecat, răspunse sec jurnalista.

Ea ținea în mână o ceașcă de cafea și părea că nu este într-o bună dispoziție.

– Când am sunat aici, unchiul vostru mi-a spus că nu vă întoarceți decât în această după-amiază. Dacă aș fi știut că veți sosi atât de târziu... Sunt aici de la orele două după-amiază.

– Eram la Boston, răspunse Matt.

– Ce? La Boston? Dumnezeule, eu de acolo vin. De ce nu mi-ați spus? îl întrebă ea pe Harry, pe un ton acuzator.

– Unele lucruri puteau să aștepte, răspunse acesta cu un surâs.

– Nu acesta.

– Ce mai este nou? îl întrebă Matt pe Teddy, ignorând-o deliberat pe Rebecca.

– Am terminat noua rachetă. Vrei s-o vezi?

– Da, bătrâne.

– Matt, trebuie să-ți vorbesc, interveni Rebecca. Imediat.

Matt o căută din priviri pe Leslie și-i adresă un surâs liniștitor.

– Haide, arată-mi racheta aceea, îi sugeră ea lui teddy.

Apoi, către Rebecca:

– Nu te grăbi, zise ea surâzând.

Leslie îl însoți pe fiul său în garaj unde îi arătă noua rachetă minune, înainte de a se lansa într-un lung expozeu cu privire la tehnologia rachetei. Desigur, subiectul nu o interesa în aceeași măsură. Dar cum să nu se molipsească de entuziasmul care-l anima pe Teddy? Părea atât de decis, de sigur pe el. Leslie era conștientă că această încredere i-o datora, în mare parte, lui Matt.

– Am putea s-o lansăm în această seară, zile el în concluzie, mamei sale. În fine, după ce pleacă doamna aceea. După părerea ta, mai este încă aici?

Abia pusese întrebarea că Leslie auzi demarând o mașină afară. O privire pe fereastră îi permise să zărească Mercedesul alb al Rebeccăi urcând pe alee.

– Nu, a plecat, îl anunță ea fără să-și poată reprima un surâs.

– Formidabil! Mă duc să-l caut pe tata!

Băiețașul se năpusti pe ușă când mama lui îl strigă:

– Nu așa repede. Mai întâi, trebuie să cinăm.

– Dar...

– Am zis, după cină, o să avem destul timp.

Teddy se posomorî, dar nu mai protestă.

– Bine... merg să pregătesc totul.

– Foarte bine, aprobă Leslie cu un surâs.

Vorbind, sosiră în bucătărie, unde se găsea unchiul Harry.

– Îmi imaginez că tuturor le este foame. Am să pregătesc cina, anunță Leslie. Dar aș vrea, mai întâi, să-l văd pe Matt. Știi, unchiule Harry unde este?

– Sus, l-am auzit urcând.

Obosit după călătorie – și din lipsa somnului – Matt urcase, probabil, să se învioreze în baie. Leslie îl găsi în cameră, cu o expresie întunecată și cu un sac de călătorie înaintea sa, pe pat.

Ea îl privi, neîncrezătoare, refuzând să-și creadă ochilor. Dar când el vorbi, ultimile sale îndoieli se risipiră.

– Plec, Leslie. Trebuie, îi zise Matt, aproape implorând-o din priviri.

Nu era posibil...

– Îți amintești că au arestat pe doi din răpitorii mei...

– Da.

– Ei bine, au fost prinși alți doi.

– Și atunci?

– Atunci... trebuie să plec.

– Dar, de ce? N-ai plecat nici când au fost prinși primii doi.

– Procesul trebuie să înceapă. Trebuie să plec.

– Pentru care rațiune? Jurnalul ți-o cere?

– Da, într-un fel. Am promis că o să merg.

Stupefacție, șoc, sfâșiere. Sub valul de emoții care o asaltară, Leslie rămase fără grai. Cu o suferință cumplită în

inimă, ea îl privea pe Matt scoțându-și câteva cămăși din dulap și punându-le pe fundul sacului. Apoi se întoarse din nou spre ea, privind-o cu intensitate.

– Nu te părăsesc, Leslie. Nu va fi ca ultima dată. Nu voi lipsi mult. M-aș fi putut dispensa să merg, dar...

Dar ce? Matt nu spunea. Și Leslie înțelese foarte bine de ce. Nimic, nici o justificare n-ar fi părut plauzibilă după weekendul petrecut împreună.

Tânăra femeie nu înțelegea. Ce se petrecuse? Abia cu o oră mai înainte se înțeleseseră bine în dragoste și fusese suficient să apară Rebecca pentru ca totul să se dea peste cap.

De ce? Ce argument decisiv a putut să invoce pentru a-l face să cedeze? Ce avantaje avea jurnalista față de alții încât reușise să-l convingă?

În timp ce Matt continua să-și vârî lucrurile în sac, imaginile defilau, talmeș-balmeș, în mintea înfierbântată a lui Leslie. Imagini de bucurie și tristețe, lungile plimbări pe malul mării, certurile, dragostea pierdută și regăsită.

Nu, Rebecca sau nu, procesul sau nu, nu-l va lăsa pe Matt să-i scape încă o dată. În această clipă, Leslie știu cu certitudine ce trebuia să facă.

Hotărâtă, scoase din dulap valiza veche ce o însoțise în Columbia. Apoi, după ce o puse pe pat, deschise primul sertar de la comodă.

Matt, surprins, rămase nemișcat.

– Ce faci?

– Îmi fac valiza.

– Valiza? Unde pleci?

– Cu tine, te întovărășesc.

– Nu se poate, Leslie!

Privirile lor se înfruntară sălbatic. Figura lui Matt avea deodată o paloare pe care Leslie nu putea să n-o remarce cu oarecare uimire.

– Ba da, o să merg, Matt.

Ce devenise entuziasmul său, pofta sa de viață? Era același bărbat care ieri susținea că nu vrea să fie despărțit niciodată de ea?

– E o nebunie, Leslie!

– Ești soțul meu. Vreau să fiu cu tine.

– Haide, Leslie, fii rezonabilă.

– Sunt rezonabilă. Ce este nerațional în faptul că vreau să te însoțesc?

– Este periculos. Asta-i tot.

– Merg la risc.

– Ei bine, sunt împotrivă. Te vreau aici, în siguranță. Nu vreau ca soția mea să fie luată ostatic.

– Ostatică? Este imposibil, cu toate măsurile de securitate care se vor lua cu prilejul procesului.

– Nu sunt de acord.

Furios, Matt scotea lucrurile din valiză pe măsură ce Leslie le punea. După câteva momente în acest mic joc, se întoarse către el, fremătând.

– Dacă am înțeles bine, nu mă vrei?

– Nu, departe de mine această idee! Nu vrei să mă înțelegi.

– Atunci, ajută-mă să înțeleg.

El dădu din cap, înainte de a declara:

– Nu pot. Ascultă-mă, Leslie... plec pentru puțin timp, mă voi întoarce cât mai curând posibil. Nu trebuie să-ți faci din asta probleme.

– Poate pentru tine, nu pentru mine.

Dumnezeule, de ce această prăpastie care se căsca între ei? Într-o tentativă disperată, îi luă mâna și i-o strânse cu putere.

– Matt, am trăit momente grele, în timpul vieții noastre comune. Dar când eram despărțiți, era și mai rău. Pentru mine, într-un cuplu, totul trebuie împărțit. Și la fel cum ai vrut să mă însoțești la Boston, la fel vreau să vin acum cu tine.

Cu un aer chinuit, el o privi fără să răspundă. Atunci, înlănțuindu-i talia, ea îl strânse cu putere.

Căldura îmbrățișării sale îl lăsă, însă, de piatră. Se scurse un lung moment până când îl simți că se relaxează. Deodată, el o înconjură cu brațele și o îmbrățișă cu furie, atrăgând-o cu o disperare pe care ea nu o înțelegea.

Când buzele lor se despărțiră, el era gata să capituleze.

– De acord, Leslie. Plecăm împreună, mâine dimineață.

Câștigase.

Din păcate, când se trezi a doua zi dimineață, el plecase.

Capitolul 11

Bineînțeles, putea foarte bine să fie în baie sau să-și ia micul dejun, dar Leslie avea un presentiment rău.

Sacul lui de călătorie nu era sub fereastră, unde îl lăsase în ajun. Matt plecase fără ea.

Consternată, distrusă, Leslie își luă fața în mâini și se prăbuși pe pat. Matt! De ce făcuse asta? Era nedrept, de neînțeles!

Puțin mai târziu, ștergându-și lacrimile, zări, strecurată sub mânerul valizei sale o foaie de hârtie. Un mesaj de la Matt. "Leslie, iartă-mă. Te iubesc. Mă voi întoarce. Matt".

Ce credea el? Nu înțelegea nimic. Dacă o iubea, de ce o lăsase? Întrebări de nerezolvat pentru Leslie. Avea o singură certitudine: el trebuise să aleagă.

Era greu să-ți imaginezi un oraș mai neospitalier decât Batar: sufocant, prăfuit, murdar, urât mirositor. Ar fi trebuit mai mult ca s-o facă pe Leslie să renunțe.

Nici măcar unchiul Harry n-a reușit s-o determine pe Leslie să renunțe.

– Vrei să-l întâlnești acolo pe Matt? Dar este periculos, draga mea. Acest oraș este bârlogul terorismului. Ar trebui să fii mulțumită că te-a lăsat aici.

– Hotărârea mea este luată: plec. Și dacă refuzi să ai grijă de copii, am să apelez la altcineva.

Resemnat, Harry acceptase în silă.

– Îți va trebui o viză, draga mea.

– Știu. Voi întreprinde cele necesare.

Fără să piardă o clipă, telefonase socrului său pentru a-l ruga s-o ajute să procure hârtiile dorite.

– Batar nu este un loc pentru tine, îi declarase el fără menajamente. Vreau să-ți dau un sfat, Leslie, rămâi acasă să tricotezi.

– Mulțumesc, dar nu știu să tricotez. Și dacă mă ajuți sau nu, intenționez să-l întâlnesc pe Matt. El are nevoie de mine.

Acesta era, de fapt, sentimentul lui Leslie. Matt nu mai era același bărbat și nici aceeași femeie. Nu o mai persecuta gândul că s-ar putea repeta trecutul. Trebuia să-l găsească pe Matt. Nimeni, nici Harry sau Hamilton Colter, nici chiar președintele Statelor Unite, n-ar putea s-o împiedice.

La cincizeci și cinci de ore de la plecarea lui Matt, Leslie, proaspăt debarcată la Batar, chemă un taxi.

– Ce adresă, doamnă? o întrebă tânărul șofer arab.

Ea consultă bucățica de hârtie pe care erau însemnate câteva sumare informații adunate de la o secretară de la Worldview.

– La Royal Palm Hotel, vă rog.

Abia se instalase în mașină că el se lansă în valul circulației.

Uimitor oraș era Batar. Aici, Orientul era amestecat cu Occidentul, lumea musulmană cu lumea creștină, secolul XX cu Evul Mediu și totul într-o dezordine amețitoare. Zgârâie-nori se înălțau lângă cocioabe, pe străzi măgari purtând sarcini grele concurau cu Mercedesurile. Dar Leslie abia remarca partea insolită a acestor imagini. Avea preocupări mai urgente. Unde era Matt? Ce făcea? Și, mai ales, va reuși să-l găsească?

Royal Palm Hotel era la fel de proaspăt și de luxos pe cât era orașul de torid și sărac. Ce privilegiu important să-ți umpli plămânii cu o adiere de aer proaspăt! Cu valiza în mână, Leslie se apropie de funcționarul de la recepție și-i prezentă pașaportul său.

– Bună ziua, sunt doamna Colter. Trebuie să-l întâlnesc aici pe soțul meu.

Ceea ce, în sine, nu era o minciună.

Nu era vorba să-l însoțească, la un moment dat?

Bărbatul afișă un surâs larg.

– Ah, doamnă Colter.

Ce bine, Matt era aici!

După ce și-a consultat registrul, el chemă un grom.

– Condu-o pe doamna Colter la camera 812.

Zis și făcut. Gromul bătu la ușă și, pentru că nimeni nu răspundea, o deschise, înainte de a-i întinde cheia lui Leslie. Ea intră cu inima bătând să i se rupă.

Încăperea era goală.

Epuizată, se rezemă de un zid, lăsând să-i cadă valiza. Ce să facă? Unde să se ducă? Dacă ar fi putut s-ar fi întins pe pat și ar fi adormit. Firește, nu se punea problema.

De ce n-ar încerca să se intereseze la portarul hotelului? Fără îndoială, știa locul unde se va ține procesul. Leslie folosi doar timpul de a-și răcori fața și de a se schimba înainte de a coborî în hol.

Prima veste pe care i-a dat-o portarul: procesul nu va începe înainte de sâmbătă. Ceea ce însemna trezi zile lungi de așteptare. Unde să-l găsească pe Matt?

– Îl caut pe Matt Colter, îi spuse ea. Îl cunoașteți?

– Bineînțeles. Toată lumea îl cunoaște pe Colter.

– Știți unde pot să-l găsesc?

Cu o figură întristată, portarul dădu din cap pentru a răspunde în engleza lui ezitantă:

– Colter, plecat cu o femeie înaltă.

– O blondă?

Cu părul deschis? zise Leslie văzând că "blondă" îi era un cuvânt necunoscut.

– Da, da.

Rebecca, fără îndoială.

– Unde va avea loc procesul?

– Clădirea albă de lângă moschee, veniți... eu vă arăt.

O conduse pe largul peron de la intrare și-i arătă un minaret ce se distingea departe, pe cer.

– Mulțumesc mult.

Imposibil de știut dacă îl va găsi pe Matt acolo, dar Leslie nu avea alt loc unde să se ducă.

Va reuși oare? Leslie așa crezu când, intrând în clădirea albă, se încrucișă cu Rebecca.

Văzând-o, blonda colegă a lui Matt se opri, împietrită de stupoare.

– Tu, aici?

Epuizată și prea puțin doritoare să se lanseze într-un lung discurs, Leslie se mulțumi să dea din cap și își continuă drumul. Rebecca o reținu de braț.

– Nu poți să intri! Este interzis. Nu ți-a...

– Matt este aici? o întrerupse Leslie, degajându-se.

Înțelese că da, înainte ca Rebecca să dea din cap în silă.

– În acest caz, lasă-mă să trec!

Împingând-o, fără menajamente, Leslie continuă să înainteze în holul vast, surdă la obiecțiile Rebeccăi care repeta:

– Nu poți. Nu poți.

Zicând acestea, se dădea înapoi în timp ce Leslie avansa, fără îndoială că, astfel îi indica locul unde trebuia să meargă. În fața unei uși duble, Rebecca se opri. Se auzeau zgomote în spatele ușii: zgomote de voci, scaune trase.

– Ce se întâmplă în această încăpere?

– Matt face un reportaj?

Rebecca o fixă cu o lungă privire inchizitorială.

– Îl iubești, nu-i așa, ca să faci această călătorie?

– Da.

Rebecca păru să ezite, apoi:

– Matt nu este aici ca jurnalist, ci ca martor. Du-te...

Cu aceste cuvinte, se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Leslie să intre.

O vastă sală de auiențe, cu plafon înalt, se oferi ochilor tinerei femei. Pe o estradă, la o extremitate opusă, erau așezați trei bărbați. Unul era în costum de oraș, iar ceilalți doi în haine arăbești, tradiționale. Judecători, după înfățișarea lor. Privirile lor se opriră asupra lui Leslie, când apăru. Un bărbat tânăr – mai degrabă un adolescent – așezat singur, la stânga judecătorului, o privea.

În ceea ce o privește pe Leslie, îl recunoscu repede pe Matt, în grupul de persoane prezente. Chiar atunci, un bărbat se ridică, pentru a-i vorbi.

– Dacă vreți să înaintați, domnule Colter...

Matt se ridică și, după o secundă de ezitare merse să ia loc pe un scaun la dreapta judecătorilor. Bara martorilor, își zise Leslie, dacă informațiile sale în domeniul juridic puteau fi aplicate în Orientul Mijlociu. Repede se așeză pe o bancă în partea dreaptă.

Unul dintre judecători luă cuvântul, cu o voce aspră.

– Domnule Colter, ați cerut această audiență pentru a aduce în fața curții elemente menite să anuleze anumite dovezi.

Este exact?

Să anuleze? Cuvântul o făcu pe Leslie să tresară. Ce dovezi? Nerăbdătoare să afle mai repede, se aplecă înainte, cu urechile ciulite, Mișcându-se, banca scârțâi, atrăgând atenția lui Matt, care o zări.

El se îngălbeni la față. Leslie îl văzu foarte clar, cu toată distanța care îi separa.

– Domnule Colter?

– Cum...?

– Spuneam că ați solicitat o audiere specială pentru a explica de ce ar trebui să se ridice acuzațiile privindu-l pe Ali ben Rashad. Așa este?

Privirea lui Matt se întâlni cu cea a lui Leslie. Era o privire posomorâtă, plină de tristețe și suferință.

– Da, declară el după aceea, cu o voce stinsă.

– Vă ascultăm.

Matt vorbi, dar cu anumite reticențe.

El evocă coșmarul lungii sale detenții, zilele și nopțile pe care le-a petrecut singur, izolat de lume în celula sa.

– Nu vedeam pe nimeni, doar când mi se aducea hrana. Acest lucru era efectuat de un tânăr. Era foarte tânăr.

– Ali ben Rashad? întrebă unul dintre judecători în timp ce privirea sa se opri asupra adolescentului așezat mai jos, la stânga sa.

– Nu, fratele său, Hamid.

Matt făcu o pauză înainte de a continua:

– Hamid și cu mine, vorbeam... Dacă nu mi-am pierdut mințile, este datorită lui. Era un copil... în fine, un tânăr impresionabil, care se hrănea cu vise.

Mai dur, adăugă, ridicând capul:

– Am folosit aceste vise pentru profitul meu. Libertate, pace, sfârșitul mizeriei... "Tu le poți avea pe toate acestea, i-am zis. Doar să mă ajuți să scap".

Matt îi privi pe judecători cu un aer provocator. Unul dintre aceștia, vizibil surprins, întrebă:

– El este cel care v-a ajutat să evadați?

– Da, el și fratele lui, Ali. Hamid n-a avut greutăți să-l convingă. Ei Împărtășeam aceleași idealuri... Ei mi-au furnizat armele care ne-au dat, mie și tovarășilor mei, libertatea la care aspiram.

– Hamid ben Rashad? Dar nu este cel care...

– Cel care a fost omorât, da, sfârși Matt în locul judecătorilor.

– Omorât, în încercarea de a vă împiedica să fugiți!

– Nu. A fost doborât în timp ce încerca să fugă împreună cu noi. De cine? Nu știu. De oamenii din partea lor, din partea noastră? Nu are importanță. Pe moment, pentru a nu compromite siguranța lui Ali, care rămăsese cu ai săi, s-a preferat să se lase să se creadă că Hamid a murit încercând să dejoace evadarea.

Matt dădu din cap, apoi, privind în depărtare, adăugă cu un efort evident:

– Nu este adevărat. Hamid a plătit cu viața lui visurile mele, libertatea mea. Aș fi putut tot atât de bine să fiu eu cel care a tras asupra lui.

Pentru un moment – o eternitate – nimeni nu spuse un cuvânt.

Din când în când, un sunet sfâșia liniștea: un sunet de claxon din exterior, un acces de tuse în sală, un scaun care scârțâia. Leslie, încremenită pe banca sa, nu mișca.

În sfârșit, unul dintre judecători se aplecă spre cei doi omologi ai săi, pentru a le șopti ceva. Ei aprobară cu un semn din cap, după care cel dintâi luă cuvântul.

– Vă mulțumim pentru mărturisirea dumneavoastră, domnule Colter. Voi studia lucrurile îndeaproape. Concluziile noastre vor fi cunoscute în cel mai scurt timp. Puteți să dispuneți.

Încordat, Matt se ridică și se îndreptă către Leslie. Ea îl privi apropiindu-se, hipnotizată, încă sub șocul revelației. El avansa, cu privirea vagă. Abia când ajunse lângă ea îi căută privirea.

– Iată, acum știi, declar el cu o voce surdă.

Înainte ca ea să poată replica, o lăsă acolo, trecând pragul ușii care se închise în urma sa.

Prea stupefiată pentru a reacționa, Leslie rămase acolo, nemișcată. Se putea ca Matt să creadă că ea îl condamna, că îi reproșa moartea nefericitului Hamid ben Rashad?

După cum se vede, da.

Alergând, ieși din palatul de justiție, pentru a-l ajunge. Afară, în lumina crudă a amiezii, ochii săi căutau cu disperare printre bărbații îmbrăcați cu haine occidentale, silueta familiară a lui Matt. În zadar...

Unde ar fi putut să meargă?

Probabil la hotel și de acolo, la aeroport.

Repede, nu putea să piardă nici o secundă!

La Royal Palm Hotel, nu era.

O oră, două ore... cinci ore trecură fără ca Matt să dea un semn de viață.

Leslie suferea. Cât timp îl va mai aștepta? Cât timp înainte de a-i mărturisi că nu va mai veni? Că luase primul avion spre Statele Unite, abandonând la hotel sacul de voiaj?

Dezamăgită, Leslie scoase un lung suspin. Și își spuse că îl pierduse pe Matt în momentul în care îl iubea mai mult decât orice pe lume...

Ora trei și zece dimineața. Pe jumătate adormită în fotoliu, Leslie tresări la zgomotul unei chei întoarsă în broască. Câteva secunde mai târziu, lumina puternică a plafonierei lumină camera.

– Leslie?

Numele său, rostit ca un strigăt de disperare, o atinse până în fundul inimii. Lângă ușă, Matt, clătinând din cap, o privea împietrit că o găsea acolo...

Cu haina pe umeri, cu cravata desfăcută, nepieptănat, o fixa cu ochii încercănați, plini de o durere mută. Vestea eliberării lui Ali ben Rashad, anunțată seara în media, părea să nu-l fi bucurat. Din contră, avea înfățișarea unui om care se întoarce dintr-o călătorie în infern.

– Ce faci aici? o întrebă el pe un ton aspru.

– Te așteptam.

– Inutil.

Leslie se ridică și se îndreptă către el.

– De ce inutil?

– O știi prea bine, ripostă el venind în fața ei, fără să se oprească.

– Nu, Matt.

– Ba da, dacă ai auzit istorisirea mea.

– Da, am aflat cum ai salvat viața unui copil.

Se apropie de el, îi puse o mână pe braț într-un gest de îmbărbătare, dar el se desprinse brusc.

– Nu mă atinge!

– Te iubesc, Matt!

– Nu.

– Ba da.

– Cum ai putea să mă iubești știind ce am făcut? o întrebă el cu disperare în glas.

– Te iubesc tocmai pentru ce ai făcut.

– Cum așa?

– Ceea ce i s-a întâmplat lui Hamid, este destinul său. În privința asta nu puteai să faci nimic, nu ești Dumnezeu. Ți-ai făcut datoria, Matt. Te iubesc, pentru că nu te lasă indiferent soarta altora. Pentru că ai fost destul de omenos ca să revii aici și să-l ajuți pe Ali, riscând astfel să pierzi ceea ce-ți era mai drag. Nu este adevărat?

Matt tăcea sub privirea ei imploratoare, dar Leslie își dădu seama, după expresia lui, că văzuse just.

– Din cauza asta m-ai lăsat acasă, nu-i așa? Te temeai că, descoperind adevărul cu privire la Hamid, n-am... să te mai iubesc.

Îi luă mâna într-a ei și ca prin miracol, de data asta, Matt nu se mai feri.

– Nu puteai să mă mai iubești. Pentru mine, nu era nici o îndoială, mărturisi el, cu o voce stinsă.

Leslie îi atinse buzele cu o sărutare.

– Dar te iubesc, Matt.

– La Boston, ai spus că...

– Te iubesc..

Îl strânse în brațe și-l trase lângă ea; Matt rămânea încordat, pradă fricii, care refuza să se diminueze.

Apoi, în sfârșit... o crezu.

Haina căzu pe jos și, la rândul său, o strânse într-o îmbrățișare înnebunitoare, pătimașă, cu fața ascunsă în scobitura gâtului. Cuvintele pe care le rosti, apoi, erau pline de pasiune.

– Oh, iubita mea, te iubesc! Mi-era teamă să mă întorc aici... teamă să nu te pierd din nou. Teamă să te iau... teamă să te las.

– Nu aș fi permis să vii aici fără mine, zise ea, mângâindu-l cu tandrețe pe păr. De aici înainte, oriunde vei merge tu, voi merge și eu. Nimic nu ne va despărți.

În același elan, se îmbrățișară, pecetluind cu o lungă sărutare promisiunea solemnă.

– Oh, Matt!

– Dragostea mea...

Lacrimi de fericire le străluceau în ochi când se priviră înainte de a schimba o nouă sărutare plină de pasiune. Apoi căzură pe pat, strâns îmbrățișați, siguri de acum înainte de dragostea lor.

Sfârșit